

Taylor Gold Label
Gitaren met een oude ziel

Steve Morse
Spelen met pijn

Gamechanger Motor Pedal
Vol gas!

HÉT BLAD VOOR GITARISTEN

DECEMBER 2025

Nº 417

Gitarist

Biffy Clyro

*Simon Neil: 'Ik wil nu echt
een betere gitarist worden'*

AMSTERDAM
GUITAR
HEAVEN

**GEARSHOW &
WORKSHOPS**

met o.a. Jan Akkerman

Roy Marchbank

Valentijn Bannier

Estelle Stijkel

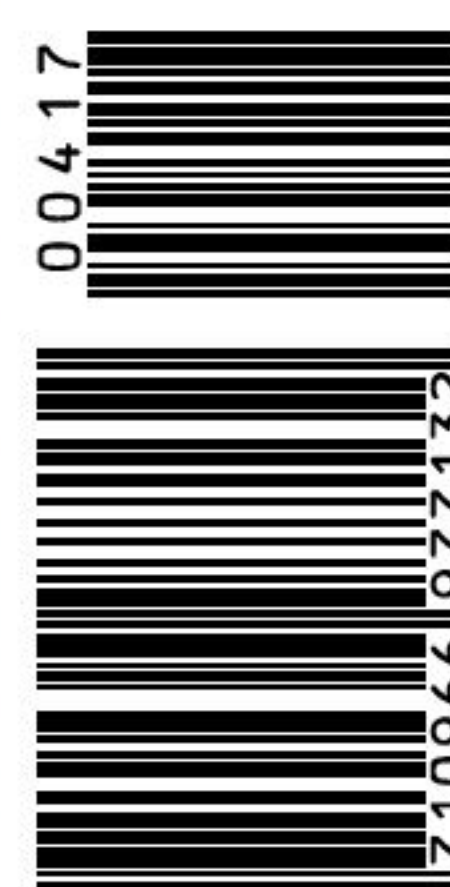
Javier Valdi

zaterdag 22 november

Eerherstel voor een tijdperk
Fender CBS-gitaren

TESTS Fame Custom TL & Custom ST | Gibson Les Paul Custom 70s
Driftwood Mini Nightmare | Peavey Decade Preamp | Keeley Manis
INTERVIEWS Valentijn Bannier | Estelle Stijkel | Javier Valdi | Robben Ford
Laura Cox | Mercy John

adviesprijs € 8,50
december 2025 | www.gitarist.nl

BP 8171096619771321

INSTRUMENTS

CUSTOM LINE

**De sensatie:
de nieuwe Custom Line-serie!**

MUSIC STORE
professional

Bezoek Europa's grootste muziekwinkel!

 Order here

Istanbulstr. 22-26 | 51103 Keulen | Tel. +49 221-8884-1660 | export-nl@musicstore.com | musicstore.de

Buy a Taylor.

Get a Baby Taylor or GS Mini for free!*

Buy One, Get One.

November 13, 2025 – December 31, 2025

Purchase a 300 Series or 400 Series standard Grand Auditorium model and gift an acoustic Baby Taylor (BT1) for free. Or buy any Grand Auditorium from our 500 Series or higher to add a free GS Mini Sapele!

* Promotion begins November 13, 2025 and ends December 31, 2025. Offer only applies to Europe. Participating dealers only. See Promotion terms and conditions at taylorguitars.com/season-of-savings/eu/en for additional restrictions, descriptions and complete details. Void where prohibited. Sponsor: Taylor-Listug, Inc., Marostraat 113, 1060 LG, Amsterdam, The Netherlands

*Scan
for full
details*

Gitarist

35e jaargang nr. 417 – december 2025

Gitarist is een uitgave van Uitgeverij De Inzet b.v.

Adres voor redactie en administratie:

Atlantisplein 1, 1093 NE Amsterdam

Bezoekadres: Atlantisplein 1, 1093 NE Amsterdam

Tel. 020 675 5308, info@gitarist.nl, www.gitarist.nl

ABN Amro: 55.87.32.720

Hoofredactieteam: Erk Willemsen (algemeen),

Co Koenen (adjunct), Steven Faber (tests),

Kevin Pasman, Chris Dekker

Eindredactie: Co Koenen

Gitarist.nl: Klaas Jan Stol

Verder werkten mee aan dit nummer: Verder werkten

mee aan dit nummer: Tony Bacon, Joe Bonamassa,

Dave Burrluck, Trevor Curwen, Hein van Dongen,

Jan Peter Eerenberg, Chris Gill, Joe Matera,

Jona Pattipeilohy, Amit Sharma, Andy Timmons

Vormgeving: Marcel Willemsen, Sofie Bernhagen,

Caia Veenstra

Uitgever: Erk Willemsen

Sales & Marketing: Ronald Willemsen

Advertentieacquisitie: Ronald Willemsen,

Ollie Schmitz, Erk Willemsen

Keijser 18 Mediaproducties,

tel. 020-6755308, ads@k18.nl

Boekhouding: Mirjam Berendse,

gitaristfactuur@uitgeverijdeinzet.nl

Druk- en bindwerk: Veldhuis Media, Meppel

Distributie voor Nederland: Betapress, Gilze

Distributie voor België: AMP, Brussel

Licentie: Future plc., Bath, UK

Niets uit deze uitgave mag in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën of enige andere manier, worden vervaelvoudigd of opgeslagen, zonder voorafgaande toestemming. Zonder schriftelijke goedkeuring is het niet geoorloofd dit blad op te nemen of ter beschikking te stellen van een leesportefeuille. De uitgever behoudt zich het recht voor advertenties zonder opgaaf van redenen te weigeren.

ISSN 0928-8007

© 2025 Alle rechten voorbehouden

GITARIST verschijnt 12 x per jaar

Neem een abonnement: muziekmagazines.nl/gitarist,

of abo@gitarist.nl, of bel +31 (0)20 6755308

Graag bij alle correspondentie naam, adres,

en mailadres vermelden

• Losse edities € 8,50

• Proefabonnement (2 edities) € 12,90

• Jaarabonnement (12 edities) € 79,90
incl. introkorting € 69,90

• Tweejaarabonnement (24 edities) € 146,90
incl. introkorting € 123,50

NB: extra verzendkosten buiten Benelux los nummer

€ 2,-, en jaarabonnement € 24,-

Zie voor meer mogelijkheden, cadeau-abonnementen

en speciale aanbiedingen: muziekmagazines.nl/gitarist

• Digitale editie via Readly.com

Abonnementenadministratie:

Mirjam Berendse

abo@gitarist.nl, 020 675 5308

Atlantisplein 1, 1093 NE Amsterdam

Coverfoto: Phil Barker

G EXTRA ONLINE

GITARIST.NL

Met een frisse look en een geheel verbeterde ervaring op mobiel en tablet is onze website een genot om doorheen te scrollen.

- Bekijk de testsectie, waarin momenteel meer dan 600 producttests te downloaden zijn
- Of check bij welke events we betrokken zijn
- Vergeet vooral niet de artikelen door te kijken in de sectie Extra, aanvullend op wat in Gitarist gepubliceerd is
- In de Top 10 kun je zien wat de meest gelezen artikelen op onze site zijn!
- Door onze redactie geselecteerde video's in de sectie Video
- Last but not least: de actuele sectie Nieuws, over producten en artiesten!

GITARIST DIGITAAL LEZEN

Je kunt er ook voor kiezen Gitarist digitaal te lezen, op tablet, smartphone of zelfs op je computer. Dat kan via de tijdschrift-app Readly, geschikt voor iPad, iPhone en Android tablets en smartphones, en via de webbrowser op je pc of Mac. Hiervoor moet je een totaalabonnement nemen waarmee je voor € 9,99 per maand álle tijdschriften kunt lezen op dat platform, en dat zijn er duizenden.

Zestig jaar geleden kocht CBS **Fender**. We kijken terug naar de slechte reputatie en latere herwaardering van de gitaren uit deze **omstreden** periode. **Simon Neil** van **Biffy Clyro** legt uit waarom zijn talent als songschrijver zijn gitaarskills in de weg zit en **Steve Morse** vertelt over hoe **artritis** zijn spel hindert en hoe hij dat ondervangt. We kijken vooruit naar **Amsterdam Guitar Heaven** en praten met **Valentijn Bannier** en **Estelle Stijkel**, die daar beiden workshops zullen geven. In de testsectie deze maand o.a. twee gerelichte solidbody's van **Fame**, een op de seventies geïnspireerde **Gibson** Les Paul Custom, een multi-inzetbare combo van **Driftwood**, een **Taylor** super auditorium met vintage karakter en een elektromechanisch synthpedaal van **Gamechanger Audio** dat je moet zien (en horen) om het te geloven.

Oud en versleten

Naarmate we ouder worden gaan we lichamelijk achteruit, dat is helaas onvermijdelijk. We worden stijver, zien slechter en moeten steeds vaker vragen wat iemand zegt. Bij gitaristen is dat niet anders. Maar daar komen nog kwalen bij, zeker bij de pro's, die met het gitaarspelen zelf te maken hebben - het beroepsrisico zeg maar. De belangrijkste hebben te maken met het gehoor en het bewegingsapparaat.

Gitaristen die hun hele leven luid gespeeld hebben (en zonder oordopjes), merken bij het klimmen der jaren de gevolgen. Het aantal slechthorende oudere gitaristen is legio, waaronder ook beroemdheden als Pete Townshend en Neil Young. En dan is er nog tinnitus, de piep in het oor, een ware kwelgeest waar veel muzikanten last van hebben.

Maar ook de jarenlange eenzijdige belasting van botten en spieren laat zijn sporen na. Spier- en peesontstekingen kunnen het spelen zeer pijnlijk maken, waarvan Steve Morse getuigt in het interview in dit nummer. Hij heeft drie manieren om zijn plectrum vast te houden, die hij steeds moet afwisselen anders doet het te veel pijn.

Dit is mijn laatste redactioneel. Ik ben inmiddels wel oud, maar ook na 35 jaar Gitarist nog niet versleten. Toch wordt het binnenkort tijd om afscheid te nemen en meer tijd aan andere dingen te besteden, zoals dat heet. Hoewel daar ongetwijfeld nog heel veel gitaarspelen bij zal zijn. En niet te hard, natuurlijk.

Co Koenen
co@gitarist.nl

22

Features

- 42 Fenders CBS-tijdperk
- 48 Amsterdam Guitar Heaven voorbeschouwing

Interviews

- 34 Steve Morse
- 38 Biffy Clyro
- 52 Valentijn Bannier
- 54 Estelle Stijkel

Tests

- 18 Fame Custom TL & Custom ST
- 22 Gibson Les Paul Custom 70s
- 24 Driftwood Mini Nightmare
- 26 Taylor Gold Label 514e SB
- 28 Gamechanger Audio Motor Pedal
- 30 Peavey Decade Preamp
- 30 Keeley Manis

Workshops

- 60 Melodie als muze
- 61 Joe's blueswereld

Diversen

- 6 Input: nieuws en rubrieken o.a. Gretsch Synchronomatic, Martin Jeff Tweedy's, Boss Polyshifters, PRS SE 2026-modellen, Laura Cox, Mercy John, Javier Valdi
- 58 Gear-iconen: Cry Baby wah 1968-heden
- 62 Winkelportret: Joh. de Heer
- 65 Mijn gitaarwereld: Robben Ford

Servicedesk

- 64 Events

An het einde van de vorige eeuw heeft Gretsch de naam Synchronomatic, ontleend aan het archtopmodel uit de jaren dertig, gebruikt voor een reeks betaalbare gitaren. Nu zie we de naam opnieuw terugkomen bij twee nieuwe modellen: de Synchronomatic Nashville Hollow Body Single-Cut met Bigsby en de Synchronomatic Falcon Hollow Body Single-Cut met Bigsby.

De Falcon is bekend van Neil Young, Billy Duffy en John Frusciante, maar dankzij de Synchronomatic is dit model nu ook binnen het bereik van ons gewone stervelingen. Daarnaast is er nog de Nashville, een betaalbare versie van de klassieke 6120.

Beide modellen worden in China gemaakt en hebben een vergelijkbare basisconstructie met een 63,5 mm dikke body van gelamineerd esdoorn. De halzen zijn ook van esdoorn en hebben een ebbenhouten toets. De Nashville heeft een korte mensuur van 625 mm, terwijl de snaarlengte van de Falcon 648 mm meet. En natuurlijk zijn ze allebei uitgerust met een Bigsby.

gretsch.com

■ Pickups

Beide gitaren zijn uitgerust met twee Hi-Fidelity Filter' Tron elementen voor de klassieke Gretsch-sound.

■ Bracing

De Semi-Arc bracing die hier is toegepast lijkt op de klassieke 'trestle'-bracing. Geen centerblock dus, maar twee zangbalkjes die onder de brug ook contact maken met het achterblad.

■ Kleuren

De Synchronomatic Nashville is verkrijgbaar in 50s Orange Stain en Cadillac Green, en de Falcon is verkrijgbaar in Snowcrest White en Black.

PRS kijkt vooruit

We zitten in het laatste kwartaal en dus kunnen we veel aankondigingen verwachten van 2026-modellen. PRS is dit jaar de eerste met de aankondiging van de vernieuwingen in de betaalbare SE-serie die in Azië wordt gemaakt.

Zo zal het opzienbarende Chleo model van Herman Li in een SE-versie uitkomen. Met een geschroefde jackuitgang en schakelaar is het model iets beter geschikt voor serieproductie. Verder heeft hij dezelfde Fishman Fluence Signature Series Omniforce Herman Li pickups als zijn duurdere broer.

De SE CE 24 met geschroefde hals komt in een versie met een wraparound-stoptailbrug uit. Het wordt de goedkoopste PRS, maar met zijn 85/15 'S' elementen en push/pulltoonregelaar voor coil tap krijg je toch een veelzijdig instrument.

Van David Grissom komt de SE DGT Standard uit, een versie die qua prijs onder de SE DGT zit en zonder esdoorn top en vogelinleg teruggaat naar de basis. Van dezelfde gitarist komt de DGT 15 versterker ook in combo-uitvoering uit. prsguitars.com

G AMERIKAANSE GUILDS

Guild lanceert twee nieuwe concertmodellen met verschillende houtsoorten en in vier verschillende afwerkingen. De M-40 Standard koppelt de warmte van een zij- en achterkant van massief Afrikaans mahonie aan de helderheid en levendigheid van een massief sitka sparren bovenblad. De gitaar is slank en compact, maar heeft een volwaardige mensuur van 24,75 inch (629 mm).

De M-50 Standard heeft dezelfde specs als de M-40, maar heeft een zij- en achterkant van massief Indiaas palissander. Beide modellen worden ook geleverd met een LR Baggs Element VTC pickup en een koffer is inbegrepen. guildguitars.com

G KLEIN EGO

Brian Wampler heeft een miniversie uitgebracht van zijn Ego 76 Compressor. Dit pedaal, dat is gemodelleerd naar de Urei 1176 Peak Limiter, heeft zes regelaars, waarvan er op de nieuwe miniversie drie zijn overgebleven: blend, comp en level. Voor attack en release zijn twee tuimelschakelaars toegevoegd met ieder drie standen: fast, medium en slow. Volgens Brian een ideaal pedaal voor gitaristen die meestal één stand van hun compressorpedaal gebruiken. wamplerpedals.com

G MEGAPHONE

Dronechov Noise Machines is een boetiekmerk uit Utrecht. Achter het merk zit Daniël Donchov. Zijn eerste pedaal was de Black Philip Fuzz, maar in september is als tweede de Megaphone uitgekomen. Het is een transparante mosfetboost met een buisachtige feel die zowel voor gitaar als bas geschikt is. Naast een volumeregelaar is er een driebands EQ waarmee je de klank kan aanpassen. Het pedaal blijft clean, maar biedt genoeg volume om een versterker te oversturen. dronechovnm.com

Boss Polyshifter XS-1 & XS-100

Boss weet wel wat over pitch-effecten en heeft nu twee nieuwe polyfone pitchpedalen onthuld: de XS-1 en XS-100 Poly Shifter. De XS-1 zit in de bekende compact pedal-behuizing en heeft een speciale regelaar waarmee je je gitaar kunt herstemmen met +/- 1 tot 7 halve tonen of 1 tot 3 octaven. Ook kan je 'm gebruiken voor het detune-effect tot +/- 20 cent. Je kunt de balans van het effect met je originele signaal mengen en er zijn aansluitingen voor externe footcontrollers, waaronder een expressiepedaal.

De XS-100 kan je bedienen met het ingebouwd expressiepedaal en biedt sprongen van halve toonsafstanden tot +/- 4 octaven. Verder heeft hij een dry-through-uitgang voor als je effectsignalen parallel wilt laten lopen, evenals 30 gebruikersgeheugens en midi in/uit. boss.info

Twee maal Tweedy

C. F. Martin & Co. brengt de favoriete O0DB Jeff Tweedy opnieuw uit, samen met de geheel nieuwe 000 Jr E Jeff Tweedy. Beide signaturegitaren zijn ontworpen in samenwerking met songwriter en Wilco-frontman Jeff Tweedy.

De O0DB Jeff Tweedy, voor het eerst geïntroduceerd in 2012, werd al snel een favoriet onder gitaristen vanwege zijn warme, gebalanceerde klank en het vooruitstrevende gebruik van FSC-gecertificeerd toonhout. Hij heeft een diepere 00-body voor extra resonantie, scalloped

X-bracing van Europese sparren, een lange mensuur van 25,4 inch (645 mm) en een opvallende custom Tweedy Burst-afwerking.

De 000 Jr E Jeff Tweedy is in vergelijking compacter en qua prijs toegankelijker. Hij heeft een 000 Junior-body en een mensuur van 24,9 inch (632 mm). Ingebouwd is Martins E1-elektronica en hij heeft een Performing Artist-hals voor gemakkelijke bespeelbaarheid.

algambenelux.be

Warme overdrives

Warm Audio brengt twee nieuwe overdrivepedalen uit: de Tube Squealer en de Throne Of Tone. De Tube Squealer is niet alleen een kloon van het bekende groene pedaal, maar biedt verschillende versies van het circuit. Zo kan je kiezen uit 808, TS10 en TS9. Verder is er een blendregelaar om het cleane signaal bij te mengen en een schakelaar voor singlecoil of humbucker.

De Throne Of Tone combineert een Bluesbreaker pedaal met de King Of Tone. Je krijgt twee identieke overdrivecircuits met regelaars voor volume, gain, tone en presence, en daarbij de tuimelschakelaars king/blues, distortion/boost/overdrive en high/low gain. promediaconnect.nl

Fender American Professional Classic

Naast de Amerikaanse Ultra Luxe Vintage-, Ultra II-, Vintage II-, Performer- en Professional II- heeft Fender nu de American Professional Classic-serie uitgebracht. Met een prijs van onder de 2000 euro zit deze serie tussen de Performer en de Professional II in. Behalve een SSS en HSS Stratocaster komt er een Telecaster, Hotshot Telecaster (met toegevoegd middenelement), Jazzmaster en Jaguar uit. De halzen van deze serie hebben gerolde toetsranden voor een ingespeeld gevoel, maar het meest in het oog springen de nieuwe Coastline pickups die een vintage karakter combineren met iets meer output voor een krachtige, heldere klank. fender.com

Importeursnieuws

De Duitse importeur Sound Service krijgt het merk **Citadel** in zijn catalogus. Citadel is opgericht door Santiago Alvarez (voorheen Marshall) en Tommi Otsavaara (voorheen Darkglass Electronics) en heeft als doel om hoogwaardige effectcircuits te bieden voor een betaalbare prijs.

De Snarenschop webwinkel wordt Europese distributeur van het Amerikaanse plectrummerk **Acoustic Attak**. Door de vorm, afschuining en bij sommige modellen toegevoegde ribbels geven deze plectrums ieder een heel specifieke klank met bijvoorbeeld meer warmte of juist meer boventonen.

G GREEN IS THE NEW ORANGE

Orange Amplifiers brengt twee van zijn comboversterkers uit in 'British racing green'. Het gaat om de Rocker 15 met zijn enkele Celestion G10N-40 speaker en de Rocker 32 met twee van deze 10-inch luidsprekers. Dankzij de stereo effectloop op de Rocker 32 kan je een wet-dry set-up instellen waarbij beide speakers een ander signaal versterken. Geïnteresseerden moeten er snel bij zijn, want van de Rocker 32 zijn maar acht stuks beschikbaar en van de Rocker 15 driehonderd.

htd.fr

G GEWILDE BROWNFACE

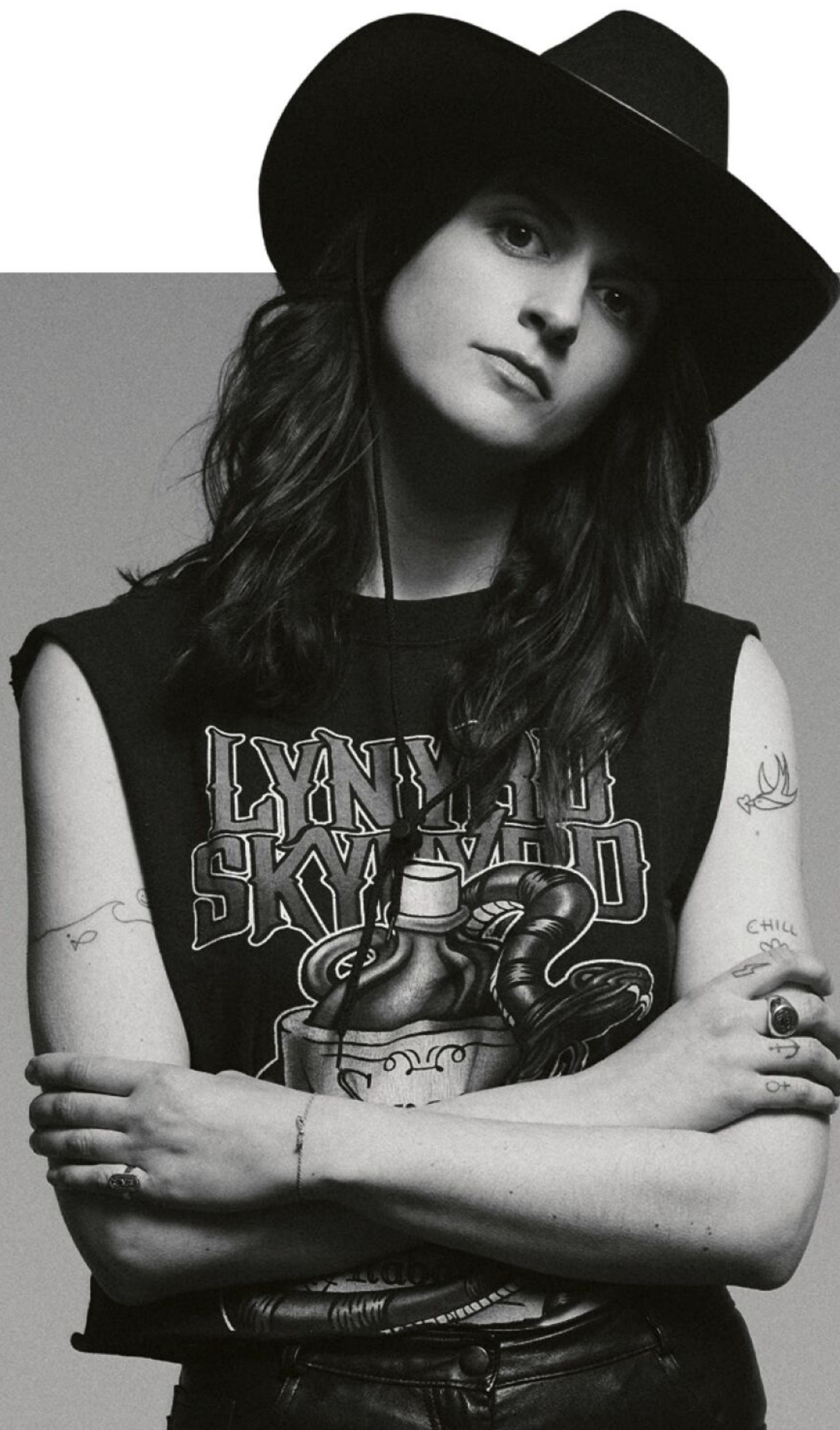
Tussen de tweedversterkers en blackface Fenders van halverwege de jaren zestig zat een korte periode met amps die met brownface worden aangeduid naar de bruine kleur van hun regelpaneel. Ook het circuit zit tussen tweed en blackface in en heeft eigenschappen van beide. Daarnaast gebruikte Fender in die tijd een tremolo-circuit dat een faseverschuiving veroorzaakte, een effect dat we nu kennen als harmonic tremolo. Met de '62 Super Amp brengt Fender nu zo'n versterker uit in de American Vintage Amplifier-serie. Hij levert 40 watt uit twee 6L6 buizen en heeft twee 10-inch Celestion speakers.

fender.com

G LES PAUL MET BIGSBY

Een Les Paul met Bigsby vibrato is zo'n gitaar die niet echt standaard is, maar wel heel aantrekkelijk om 'erbij' te hebben. Dat kan nu dankzij Epiphone en Joe Bonamassa, die hebben samengewerkt om de 1959 Les Paul Custom uit te brengen. Gebaseerd op Joe's eigen gitaar, destijds een custombestelling waardoor de gitaar twee in plaats van drie elementen heeft en een Bigsby vibrato. Hij is voorzien van twee Epiphone ProBucker Custom humbuckers en een ebben toets met medium jumbofrets. gibson.com

Laura Cox

De juiste intentie

Je hoeft geen verstokte bluesliefhebber te zijn om van ‘Trouble Coming’ van Laura Cox te genieten. Op haar vierde album verkent de Frans-Britse zangeres en gitariste zompige vintage blues, eigentijdse rock en alles ertussenin.

“Ik wilde iets anders met mijn muziek doen in de hoop dat het mensen raakt die geen muzikanten of gitaristen zijn”, legt Cox uit. “Sommige nummers hebben niet eens solo’s, wat ik nog nooit eerder gedaan had. Mijn focus lag veel meer op de ritmes, de melodieën en de zang. Daardoor is het nu alsof ik van een afstandje van mijn muziek kan genieten, alsof ik het niet geschreven heb.

“Ook heb ik voor het eerst niet met mijn band opgenomen. In plaats daarvan heb ik samengewerkt met het Franse duo No Money Kids, die me heel erg aan The Black Keys deden denken: bluesy rock met een modern randje. Thuis heb ik wat demo’s opgenomen, waarvan er een paar

op het album terechtgekomen zijn. Er zijn zelfs wat zangtakes waar je tv op de achtergrond kunt horen. De juiste take is die met de juiste intentie.

“Sinds 2019 speel ik op Gibson Les Paul Juniors en ging ik op zoek naar meer. Ik vond een Junior op Reverb die het signaturemodel van Billie Joe Armstrong bleek te zijn. Die vind ik te gek omdat hij er niet uitziet als andere Juniors. Er zit een humbucker in, wat goed bij mijn stijl past, en door die rode body met een witte slagplaat lijkt hij een beetje op een Fender.”

Aangezien Cox fan is van Lynyrd Skynyrd en The Allman Brothers Band is het niet verrassend dat er flink wat slidegitaar op haar albums staat. “Het is een kwestie van het

juiste formaat en de juiste vinger vinden”, zegt ze. “Voor mij is het het meest comfortabel als hij om mijn middelvinger zit, wat voor de meeste mensen niet het geval is, en ik heb een voorkeur voor dikke, keramische slides omdat ze beter lijken te resoneren.

“SoloDallas leerde ik kennen doordat AC/DC ermee speelt. Uiteindelijk vroegen ze me een keer of ik hun Orbiter fuzzpedaal wilde proberen en ik dacht: waarom niet? Ik heb veel fuzzpedalen geprobeerd en ze werken niet allemaal met mijn set-up. Sommige fuzzpedalen klinken ook alleen goed bij een bepaald volume of een bepaalde hoeveelheid gain, maar van die Orbiter was ik echt onder de indruk.” (Amit Sharma)

De Focus van Jan Akkerman

Hoewel Jan Akkerman zowel binnen als buiten Nederland bekendstaat als een groot gitarist, oogstte hij internationaal de meeste lof voor zijn werk met Focus. Op 'My Focus - Live Under The Rainbow' staat het werk van zijn oude band centraal. Het album werd opgenomen tijdens Akkermans Britse tour afgelopen februari en bevat uitstekende uitvoeringen van publieksfavorieten als *Sylvia*, *Focus 1*, *Focus 2* en natuurlijk *Hocus Pocus*, maar ook obscuurdere nummers als *Anonymous* en *Answers? Questions! Questions? Answers!*. Ondanks de sterke nadruk op het materiaal van Focus is er ook plek voor solowerk, waaronder de stevig groovende opener *Spiritual Privacy* van zijn recente studioalbum 'Close Beauty' uit 2019. Het samenspel met zijn band is uitstekend, waarbij vooral het sterke, behendige baswerk van David de Marez Oyens opvalt.

De muzikanten begrijpen uitstekend wanneer ze Akkerman kunnen aanvullen en waar ze zijn zeer melodisch georiënteerde leadgitaarwerk de ruimte moeten geven.

Tourdata: Gebouw-T, Bergen Op Zoom (19-12); Heyhoef Backstage, Tilburg (20-12); Laurentz, Heemskerk (24-12); Willem Twee, Den Bosch (18-1); Pier K, Hoofddorp (6-2)
En kom ook naar Amsterdam Guitar Heaven 22-11, voor een interessante Q&A met Jan Akkerman.

G SUBTIEL NIEUW WERK TIM KNOL

'Wanderings' is een verzameling van acht nummers die ook in de gelijknamige theatervoorstelling van Tim Knol zullen voorkomen. Het album richt zich volledig op de folk- en americanakant van de Noord-Hollandse singer-songwriter. Wat daarbij vooral opvalt is hoe subtiel de arrangementen zijn. Sommige nummers bestaan alleen uit zang en akoestische gitaar, maar zelfs als de band meespeelt of met de strijkers in de openende titeltrack klinken de nummers heel klein en intiem.

G MINDER BEPERKINGEN VOOR DANNY VERA

Danny Vera is vooral bekend vanwege zijn interpretaties van oude stijlen, met name rock 'n' roll en americana. Die ingrediënten zijn ruimschoots aanwezig op 'The Way Home', maar het lijkt wel of de Zeeuwse singer-songwriter zichzelf minder beperkingen oplegt in de arrangementen. Daarom komen sommige nummers opvallend eigentijds voor de dag, zoals de felle, tegen indierock aan schurende opener *Sound Of Long Ago*. Ook is er volop plek voor sterk leadgitaarwerk met mooie, karakteristieke sounds.

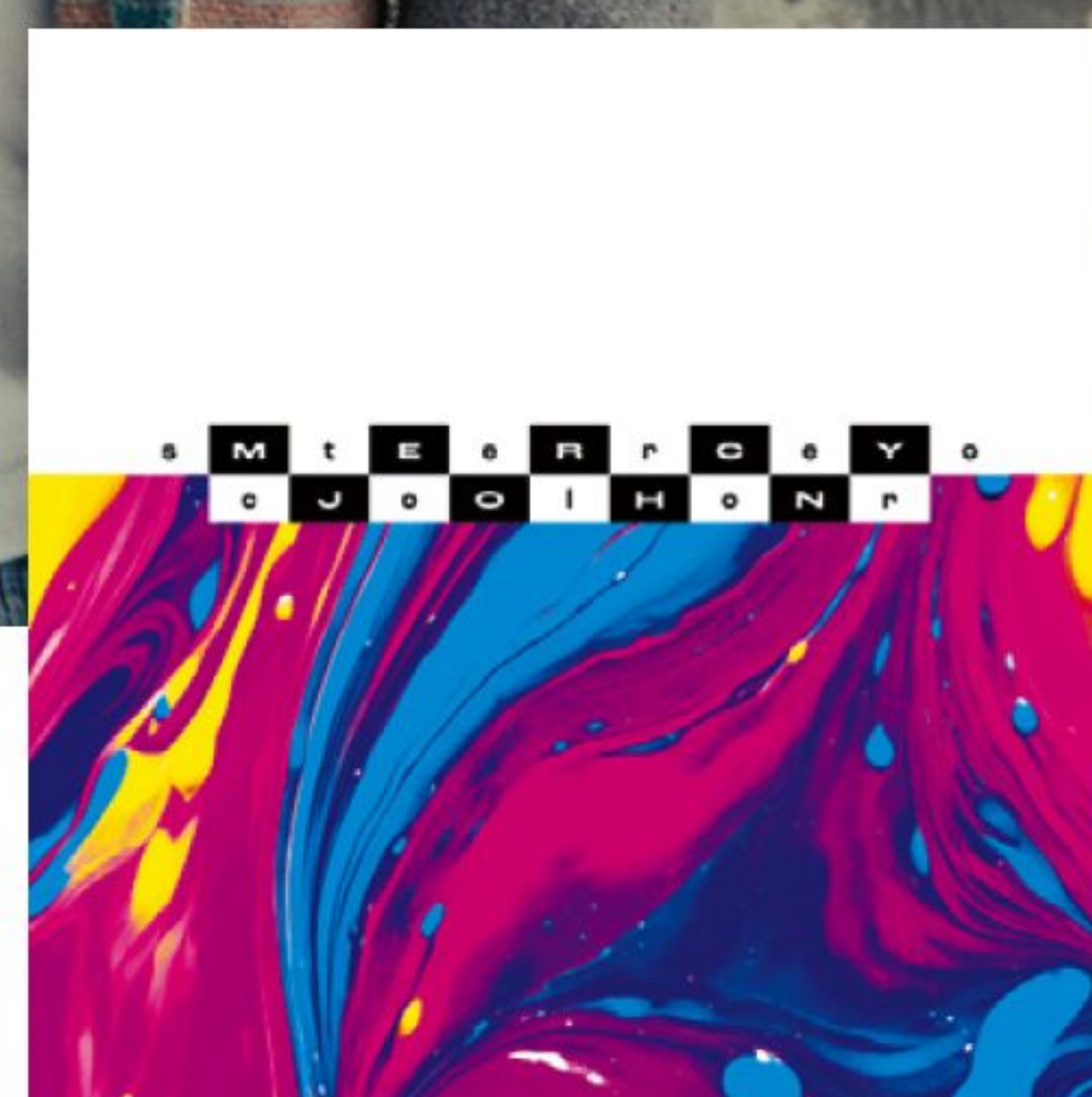
G THE ONE: COMPACTER EN SONGGERICHTER

Zo authentiek als het Brits-Nederlandse The One seventies progrock speelde op hun debuutalbum 'Sunrise' (2013) doen niet veel bands - en dat zonder als kopie van hun invloeden te klinken. 'Lighter Than Air' zet dat voort, maar wel met een aanmerkelijk songgerichtere aanpak. Instrumentale passages waarop gitarist Edwin in 't Veld zijn melodische, verhalende solo's kan spelen zijn er nog steeds, maar ze zijn korter en staan meer in dienst van de compacte songs en de bandsound.

Mercy John Meer in de energie

Op zijn nieuwe album 'Stereo Color' verrast Mercy John door zijn beproefde americanasound in te ruilen voor een alternatief indierockgeluid.

“Het was tijd voor wat minder countrylicks, pedalsteel, dobro en banjo”, aldus de zanger-gitarist. “Het is nu vooral akoestische gitaar, elektrische gitaar en synthgitaar. De band heeft ook meer inbreng gehad in de sounds. Ik speel al best lang met Rolf Verbaant op gitaar en sinds kort zit Aike van de Crommert nieuw bij de band. Die bespeelt zijn gitaar meer als een synthesizer en gebruikt ontzettend veel effecten. Dat heeft veel met de sound gedaan.

“Een belangrijk uitgangspunt was meer live-energie kunnen brengen. Dat kan met americana ook wel, maar dan wordt het toch vaak een beetje van die rootsrock en dat is niet helemaal mijn ding. In plaats daarvan wilde ik dat de podiumsound groots is en dat er veel hooks in de nummers zitten die mensen kunnen meezingen. Je hoort op deze plaat ook veel minder solo's dan we normaal hebben. Het zit wat meer in de energie en wat minder in afzonderlijke gitaarpartijen.

“Veel op het album is een Jazzmaster of een Telecaster met een heel mooie oude silverface Princeton uit de jaren zestig. Daar zit niet veel tussen: een J. Rockett Archer, een oude Boss CE-2 en een Electro-Harmonix Holy Grail Nano. De verengalm die in de Princeton zit vind ik ook fantastisch.”

John heeft niet definitief afscheid genomen van de akoestische gitaar. “Ik ben een groot Ryan Adams-fan”, licht hij toe. “Die heeft heel lang op Guilds gespeeld, maar op een gegeven moment kwam hij met Harmony gitaren aanzetten. Al vrij snel ging ik op zoek waar ik die in Nederland kon vinden. Vervolgens vond ik bij de The Fellowship Of The Acoustics een Harmony H1260.

“Ik werk al heel lang samen met Chris van Luthiers in Den Bosch. Die heeft die Harmony zo afgesteld dat hij voor mij echt perfect klinkt. Hij prikt ontzettend goed door de bandmix heen. Ik heb ook een Gibson J-45 uit begin jaren zestig, maar

die toon is zo houtig dat hij meer geschikt is voor een akoestische show waarbij het puur alleen om de mooie, warme klank gaat. In een podiumsetting met een band verzuipt hij in de lagen op het podium.

“Laatst heb ik een back-up van die Harmony gekocht: hetzelfde type, precies dezelfde gitaar. Want mocht er ooit iets met die ander gebeuren, dan zou ik lichtelijk in paniek raken. Die gitaar heeft liedjes in zich. Akoestische gitaren koop ik ook alleen als ik er liedjes in hoor.”
(Kevin Pasman)

Toudata: Ahoy, Rotterdam (21-11, 22-11, 23-11); De Pul, Uden (31-1); Fluor, Amersfoort (5-2); Cacaofabriek, Helmond (7-2); Metropool, Hengelo (13-2); Grenswerk, Venlo (27-2); TivoliVredenburg, Utrecht (14-3); Muziekgieterij, Maastricht (20-3); Spot, Middelburg (27-3); Capsloc, Capelle a/d IJssel (4-4); Groene Engel, Oss (10-4); Het Podium, Hoogeveen (11-4)

© Thomas Ecker

Het muzikale gesprek van Bioscope

'Gento' is het debuutalbum van Bioscope, de samenwerking tussen Marillion-gitarist Steve Rothery en Tangerine Dreamleider Thorsten Quaeschning. In december vinden op Nederlandse bodem hun allereerste optredens plaats. Rothery vertelt meer.

"In maart 2020 was Thorsten in Londen voor een soloshow. Hij bracht al zijn apparatuur naar de Racket Club, de studio van Marillion. Daar hebben we urenlang geëxperimenteerd. Het was duidelijk dat er een goede chemie was. Alles wat we geschreven hebben kwam voort uit improvisatie.

"We deden maar één sessie in Racket Club. De rest gebeurde in Thorstens studio in Berlijn. Hij is een meester van de analoge wereld. Hij zette vaak wat op met interessante akkoorden, waar ik melodieën,

arpeggio's en texturen over kon bouwen. Het was echt een muzikaal gesprek.

"In Racket Club heb ik mijn backline gebruikt: drie verschillende Blade S-types, een Ibanez Artist, een Telecaster, een paar GigRig G2's die racks met apparatuur uit een Groove Tubes Trio preamp aansturen, een Hughes & Kettner Rotosphere, veel tremolopedalen, modulatie-effecten, een Pitcher versterker... En vaak een Eventide H90.

"Omdat ik een paar keer live gespeeld

heb met Tangerine Dream, begrijp ik het systeem dat Thorsten live gebruikt. Het gaat heel bijzonder worden. We hebben een mooie lichtshow en fantastische video's. Ian Bond, de geluidstechnicus van Porcupine Tree en Steven Wilson, doet ons geluid, dus het zou fantastisch moeten gaan klinken."

(David Mead)

Tourdata: De Boerderij, Zoetermeer (10-12); Metropool, Hengelo (11-12)

G ONGEPOLIJST BLUESGEWELD LITTLE HAT

Rauwe blues wordt in Nederland niet veel beter gespeeld dan op 'Rockin' This Joint Tonight' van Little Hat. Het album krijgt een vrij authentiek karakter door de ongepolijste productie, maar het is het genadeloze gitaarspel van Willem van Dullemen waardoor Little Hat in positieve zin opvalt. Dankzij zijn sound en rechterhandtechniek valt het eigenlijk geen moment op dat het trio geen bassist heeft. Het samenspel van de band is bovendien fantastisch en klinkt zeer levendig.

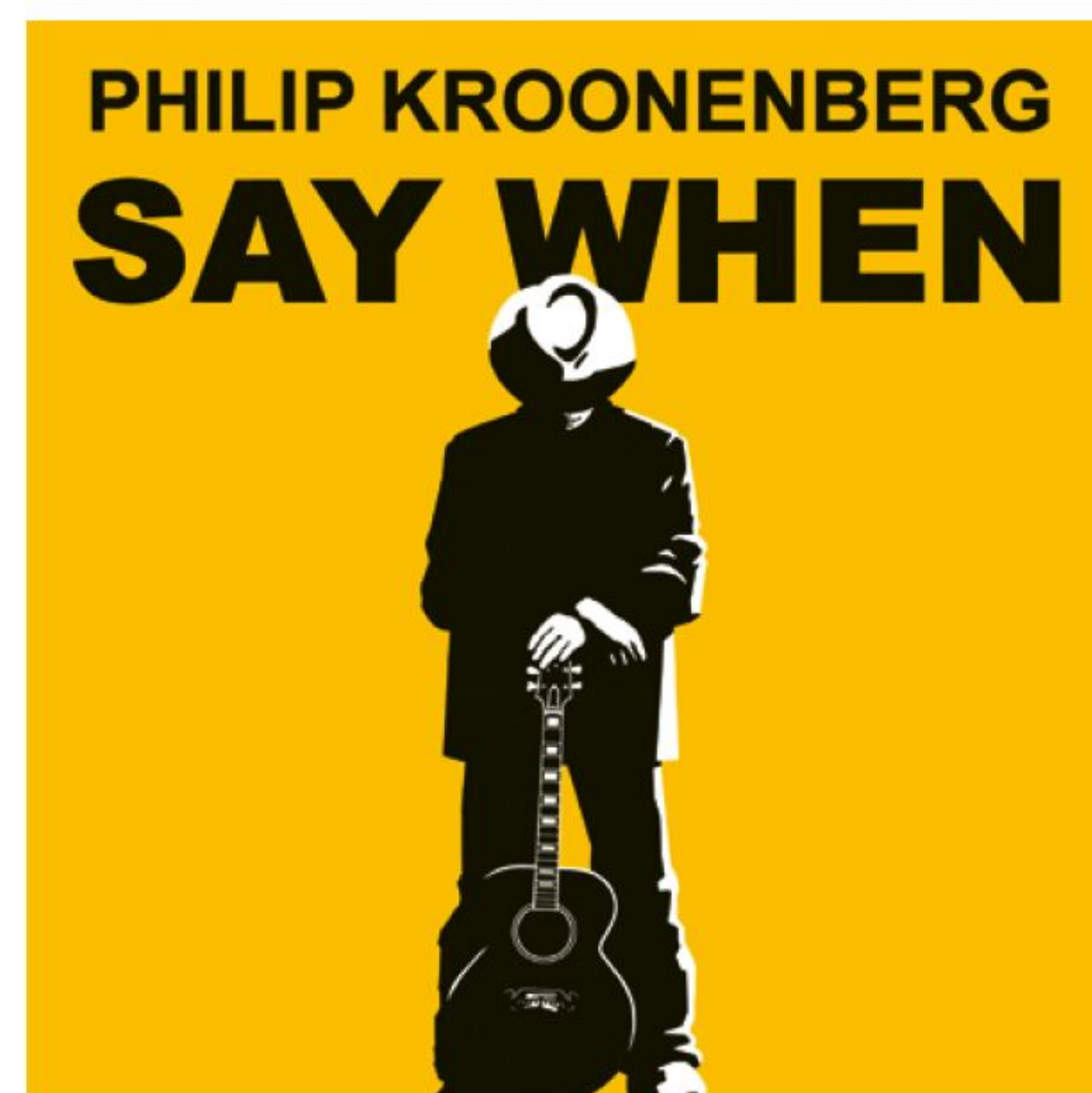

G DE SPEELTUIN VAN PARSONS, HAR EVEN EN RAVITZ

Er zijn maar weinig jazztrioalbums die zo als een speeltuin voor de betrokkenen klinken als het titelloze debuut van Parsons x Har Even x Ravitz. Voor de in Amsterdam wonende Israëlische gitarist Eran Har Even betekent dat dat hij naar hartenlust mag wisselen tussen folky tokkels, complexe texturen en vlamme solo's. En omdat het trio geen gebaande paden betreedt, is er altijd plek voor zonder dat hij de andere twee muzikanten in de weg zit.

G LEVENDIG ROOTSALBUM PHILIP KROONENBERG

Philip Kroonenberg liet zich voor 'Say When' vooral beïnvloeden door oude Amerikaanse muziek, maar niet één stijl in het bijzonder. Er is veel country en blues te horen, waar de rokerige stem van Kroonenberg goed bij past, maar sommige nummers hebben zelfs een rootsrock-achtig randje. Dat komt vooral door het sterke samenspel met zijn band, waarin het elektrische gitaarwerk van Arto Boyadjian in positieve zin opvalt. De livesfeer in de studio is goed vastgelegd.

Briljant gitaarspel op nieuw album Christone 'Kingfish' Ingram

Een aantal jaren geleden werden we verrast door fantastisch bluesgitaarspel op de radio. Nadat het nummer afgelopen was, liet de dj weten dat het Christone 'Kingfish' Ingram was. Wat destijds opviel is eigenlijk hetzelfde als wanneer je nu een album van hem draait: de briljante timing en feel van de jonge gitarist, plus een flink arsenaal aan smaakvolle snellere licks waar hij ieder moment uit kan putten.

Ingrams nieuwe album 'Hard Road' overtreft de verwachtingen nogmaals, al is wel te horen dat hij nog op zoek is naar wat qua songwriting het beste bij hem past. Opener *Truth* is gebouwd op een solide funk-groove, waarop Ingram zijn wahpedaal in een vloeiende, stuwende solo laat spreken. Op het gospelachtige, soulvolle *Standing On Business* komt hij nog beter tot zijn recht. De start-stopgroove van het nummer is wat meer onderscheidend dan de vakkundige, maar meer mainstream bluesrockers op het album.

Dat is bijvoorbeeld ook te horen op het vlotte *Hard To Love*, dat opvalt door hoe sterk Ingrams gitaarwerk de mineurblues met soulinvloeden naar een intrigerende, opgewekte sfeer tilt. Kwaliteitswerk van een echt bluestalent dat op zijn best klinkt als hij van de norm afwijkt. (Jamie Dickson)

Loupe: tweede album vol verzorgde one-takers

© Loupe

'Oh, To Be Home' is niet zomaar een opvolger van 'Do You Ever Wonder What Comes Next?', het goed ontvangen debuutalbum van indiepopband Loupe. De opnamen van het album zijn allemaal in één take gedaan, verdeeld over twee dagen in de Amsterdamse Tolhuistuin afgelopen december. Dat lijkt niet direct zo. De arrangementen zijn tot in de puntjes verzorgd. Ieder instrument zit precies op de juiste plek in de mix, met wat mooie sfeervolle, dansende gitaarlijnen van Abel van der Waals, en de zangharmonieën zijn ronduit vlekkeloos. 'Oh, To Be Home' klinkt echt alsof het zorgvuldig in de studio in elkaar gezet is, maar dan zonder het steriele karakter van een levenloze popproductie.

Indrukwekkend debuutalbum Nusantara Beat

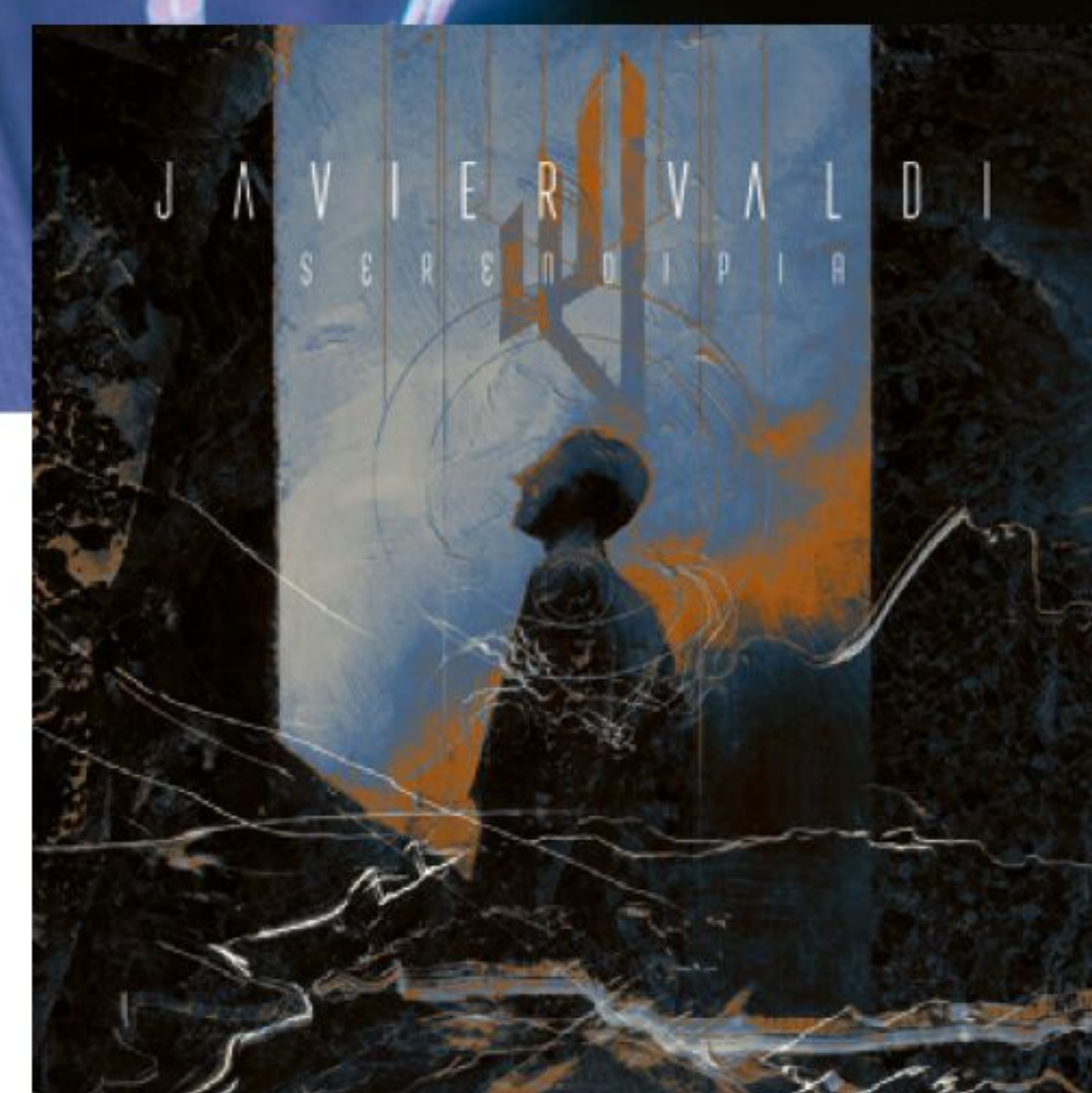

Nusantara Beat maakt al enkele jaren grote indruk op de podia, maar een album liet op zich wachten. Hun titelloze debuutalbum is het wachten echter meer dan waard. De spannende combinatie van psychedelische klanken, traditionele Indonesische invloeden en indo-rock - met fantastisch leadgitaarwerk van Jordi Sanger - laat bovendien horen dat de band steeds meer een eigen gezicht ontwikkelt. Het klinkt minder als 'Altın Gün maar dan met Indonesische wortels' dan voorheen en dat komt voornamelijk door de focus op

duidelijke songstructuren met herkenbare melodieën, waar zangeres en misschien wel de beste frontvrouw van Nederland Megan de Klerk zich wel raad mee weet.

Tourdata: Paard, Den Haag (25-11); Effenaar, Eindhoven (27-11); Simplon, Groningen (28-11); Doornroosje, Nijmegen (4-12); Rotown, Rotterdam (6-12); TivoliVredenburg, Utrecht (7-12); Paradiso, Amsterdam (23-12); AB Club, Brussel (27-1)

Javier Valdi

Heavy harmonieën

Op zijn ep 'Serendipia' overtuigt de vanuit Amsterdam opererende Spaanse gitarist Javier Valdi met een opvallend melodieuze, maar daardoor niet minder virtueuze interpretatie van moderne heavy instrumentale gitaarmuziek. Op 22 november geeft hij een workshop op Amsterdam Guitar Heaven.

“Ik zou mezelf absoluut geen jazz-gitarist noemen, maar ik luister veel naar jazz en leer graag dingen van muzikanten als Pat Metheny”, aldus Valdi. “Dat heeft denk ik een grote impact gehad op hoe melodieuze de muziek is. Ik probeer mooie akkoordenschema's met mooie melodieën te maken. Weg van het diatonische en echt harmonieën verkennen, maar wel heavy.

“Mijn solo's benader ik ook als een evolutie van de melodie. De noten kunnen alle kanten op vliegen, maar ze zijn wel onderdeel van de hoofdmelodie. Maar in alle eerlijkheid is dat niet iets waar ik al te veel over nadenk.

“Van mijn tiende tot mijn zeventiende heb ik op een goedkope Squier HSS Strat gespeeld. In Spanje was het namelijk redelijk moeilijk om een goede elektrische

gitaar te vinden. Op mijn zeventiende kon ik door mijn eerste fulltime zomerbaantje genoeg geld sparen om mijn eerste Ibanez Prestige te kopen. Dat is nog steeds mijn hoofdgitaar en daar heb ik 'Serendipia' ook mee opgenomen. Hij heeft flinke gebruikssporen, maar ik vind hem geweldig.

“Thuis heb ik een EVH 5150 III waar ik rechtstreeks inplug als ik oefen. Dat vind ik ook het mooist. Ik weet niet wat het is aan die digitale versterkers; het is makkelijk om erop te spelen, maar het is ook moeilijker om ze heavy te laten klinken. Met een gitaarversterker dwing je jezelf om goed te spelen.

“Wel heb ik alles met een Neural DSP Quad Cortex opgenomen. Met een Diezel Herbert. Eén versterker, stereo. Op *Corrupt Reality* gebruik ik daarbij de MinimVoicer. Dat is een harmonizer in de Quad Cortex.

Die gebruik ik twaalf halve noten hoger en een Whammy bestuurt de andere stem, die dertien halve noten hoger is. Hoe harder je hem indrukt, hoe dissonanter het klinkt.

“Op het tweede couplet van *In A Silent Collapse* gebruik ik een rotary-effect waarvan ik de rotatiesnelheid helemaal omhoog gedraaid heb. Toen ik dat opnam met de Quad Cortex, had ik ook de EVH aan staan, zodat ik feedback kon creëren. Daardoor had ik een DI-spoor met feedback dat ik vervolgens gereampt heb. En als je het reampt, reampt hij de feedback ook, waardoor het klinkt alsof ik met een echte versterker heb opgenomen. Zo klinkt dat tweede couplet toch net een beetje anders dan het eerste, hoewel de melodie hetzelfde is.”

(Kevin Pasman)

TATTOOS IN DE KERK

Afgelopen maand vlieg ik Europa door met een nightlinerbus. Twee blackmetalbands en crew razend door Europa. Mijn eigen band Heretoir ken ik inmiddels. Brave jongens, vegan, straight edge, geen drank, geen drugs. Waar is die punkattitude van weleer? Niet dat ik die zelf ooit gehad heb, maar ik ben altijd omgeven door rock 'n' roll.

De leden van de band die we supporten, Der Weg Einer Freiheit, ken ik nog niet allemaal persoonlijk. Al gauw ontpopt deze trip zich tot de beste tour die ik ooit heb mogen beleven. Er heerst een sfeer van hulpvaardigheid, zachtaardigheid en intellect. Mensen die allemaal het rechte pad bewandelen: geen wantoestanden, geen alcohol, geen chaos.

Ik voel mijzelf thuis komen. Ik ga door wat persoonlijke dingen die mijn persoonlijke pad zwaar maken, maar om mij heen is begrip en zijn er mensen die dingen zén. Die na de show naar je toe komen en foto's laten zien die ze van je maakten op het moment dat je net die ene gedachte in je hoofd had. Mensen die diepe gesprekken voeren en elkaar helpen met opbouwen en afbreken van elkaars podium. Niemand is klaar tot we allemaal klaar zijn.

Normaal heb ik de rol van nestor, die alles regelt en al honderd keer heeft gezien, maar deze keer kan ik alle controle uit handen geven aan het collectief. Professioneel, op tijd en zelfs drama's die op een normale tour escaleren (nightliner krijgt een klapband) worden met een relativeringsvermogen dat ik niet eerder zag opgelost.

Onze tour verloopt fantastisch en er worden diepe vriendschappen gevormd. Samenwerking met de crew is gesmeerd als boter. Tijdens onze laatste shows kunnen we genieten van een geslaagde tour. Tijdens een van mijn solo's krijg ik waar ik al een week om vroeg: "Alle kleuren van de regenboog en unicorns tijdens mijn solo." De lichtman heeft een speciale 'Kevin'-knop gemaakt op zijn desk en tijdens de show is het "what the f..." hard te horen vanuit het publiek als alle lampen tegelijk op standje disco gaan. Want blackmetal is verzet! Mijn dag is compleet. Na de show krijg ik een verjaardagskaart met eenhoorns en regenbogen. Omdat het kan.

Op de laatste dag van de tour spelen we in een uitverkochte kerk. Natuurlijk wordt een lokale tattooër uitgenodigd om bij een paar mensen een tattoo te zetten. In de kerk. Want blackmetal moet wel gevaarlijk blijven. Tot een uur of elf, want dan gaan we naar bed.

Kevin Storm

Kalme improvisaties Bram Stadhouders en Arve Henriksen

Als er één Nederlandse jazzgitarist is die altijd op zoek is naar nieuwe vormen, is het Bram Stadhouders. Door zijn ambientexcursies doet het hem misschien zelfs tekort om hem puur als jazzgitarist te bestempelen. Op 'Aemona' werkt hij met de Noorse trompettist Arve Henriksen, die Stadhouders verschillende keren een grote invloed op zijn improvisatiestijl genoemd heeft. Dat is ook precies wat beide heren hier doen. Het album staat vol stukken die compleet geïmproviseerd en in één take opgenomen zijn. Desondanks zijn het vooral de kalme sfeer en de verrassend heldere structuren die 'Aemona' kenmerken.

IM Ace Frehley 1951-2025

Op 16 oktober is voormalig Kiss-gitarist Ace Frehley overleden. Weinig muzikanten beïnvloedden zoveel generaties gitaristen als Frehley. Volgens eigen zeggen schoot Frehley tekort in techniek en muzikale kennis, maar zijn bijzonder intuïtieve, bluesy aandoende gitaarspel had een geheel eigen karakter. Bovendien: de gitaren van beter onderlegde gitaristen vuurden nooit raketten af.

Frehley voegde zich enkele weken na de oprichting bij Kiss en ontwierp zelfs het iconische logo van de band. Hij speelde op alle klassieke Kiss-albums, inclusief de waanzinnig populaire livedubbelalbums 'Alive!' (1975) en 'Alive II' (1977), en schreef publieksfavorieten als *Parasite*, *Cold Gin* en *Shock Me*. Na enkele tumultueuze jaren verliet hij in 1982 Kiss en wees daarbij naar verluidt een contract van 15 miljoen dollar af. Eind jaren negentig tourde hij kort met Kiss, maar hij verliet de band opnieuw.

Tijdens zijn tijd in Kiss nam Frehley zijn eerste soloalbum op. Het verscheen op dezelfde dag als de soloalbums van alle andere Kiss-leden en was zowel de bestverkopende als de fanfavoriet van de vier. Frehleys cover van Hello's *New York Groove* werd zelfs de enige hit. Vanaf midden jaren tachtig bracht hij regelmatig albums uit - sommige solo, sommige met Frehley's Comet. Zijn prima laatste soloalbum, '10,000 Volts', verscheen begin vorig jaar.

Mijn Pedalboard

Steve Stevens

Wat Billy Idols gitarist ziet als hij naar beneden kijkt.

tekst Andrew Daly

“Allereerst en vooral: ik vertrouw op (oprichter van *Friedman Amplification*) Dave Friedman, die mijn apparatuur samenstelt. Toen hij mijn huidige rig samenstelde, gebruikte hij een stereo-opstelling met twee Friedman (SS-100 V2) versterkers, mijn nieuwste signaturemodel.

“De pedalen zijn allemaal gebypast en ze klinken precies zoals ik wil dat ze klinken. Regel nummer één: als je geen pedaal gebruikt, moet je gitaar klinken als je originele gitaargeluid. En ik laat effecten niet altijd aanstaan. Ik wil mijn effecten aanzetten en denken: wow.

“Ik gebruik veel J. Rockett (*Audio Designs*) pedalen. Ik heb een signature (*J. Rockett Rockaway Archer*) boost die

een beetje lijkt op een Klon (*overdrive*) aan de voorkant, maar dan met een grafische equalizer na de oversturing. Je kunt elke gewenste curve creëren; elke speler klinkt anders met dit pedaal.

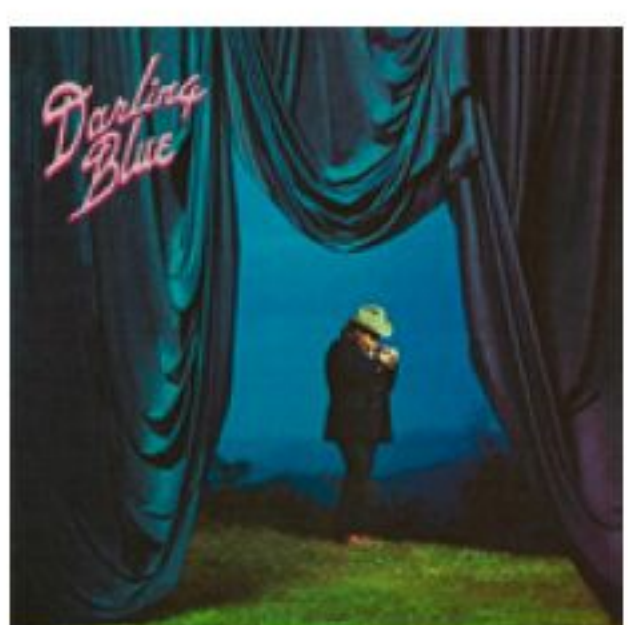
“Ik heb ook een Fractal (*Audio Systems ampmodeler*). Ik gebruik het modeling-gedeelte niet, maar heb hem om door de send & return van mijn versterkers te gaan. En ik gebruik live niet echt reverb, want als we in zalen spelen, zorgt de ruimte voor de galm. Maar ik gebruik soms wel delay voor mijn solo's, hoewel ik chorus

vermijd: als iemand die carrière heeft gemaakt in de jaren tachtig, kan ik chorus niet meer echt gebruiken! (*lacht*) We hebben chorus te veel gebruikt, maar af en toe gebruik ik het als het moet, bij een nummer als (*Billy Idols*) *Flesh For Fantasy*. Dus als er een nummer is waar duidelijk chorus in zit, gebruik ik het. Ik heb iets wat een midi-sigitaal triggert en ik heb de nieuwe Boss (*GM-800*) gitaarsynthesizer, waarmee je blazers en strijkers kunt spelen. Ik ben al sinds mijn eerste Roland GR-700 gefascineerd door gitaarsynthesizers.”

Als ik één pedaal moest kiezen voor een hele show

“Mijn J. Rockett Rockaway. Zelfs als ik een gehuurde backline heb en de versterker is helemaal kapot gespeeld, kan ik er met de Rockaway nog een goed geluid uit halen.”

Marcus King: samenhang met tourband

Voor 'Darling Blue' ging Marcus King voor het eerst sinds 2018 met zijn tourband de studio in. Het resultaat is een masterclass in southern-rock en countryrock. Juist doordat het album is opgenomen met een band die al jarenlang samenspeelt, heeft 'Darling Blue' een zekere samenhang die het album beter maakt. Nummers als *Heartlands* herinneren door hun knappe arrangementen, meezingrefreinen en memorabele gitaarspel aan bands als de Eagles. Luister ook zeker naar de groove en de dynamische opbouw van *Carolina Honey*, dat bewijst dat Marcus als songwriter ook een expertise in soul opgebouwd heeft. Eerste single *Honky Tonk Hell* heeft momenteel al meer dan drie miljoen streams op Spotify en wij verwachten Grammy-succes voor 'Darling Blue'. (David Mead)

Fame Custom TL & Custom ST

Eigen smoel

Rivalen

Custom TL

- Squier Limited Edition Classic Vibe 60s Custom Telecaster

- Sire Larry Carlton T3
- Jet Guitars JT-600

Custom ST

- Fender Standard Stratocaster HSS
- PRS SE Silver Sky
- Sire Larry Carlton S5 HSS

Deze twee Custom-modellen laten de eigenzinnige visie zien van Fame op de klassieke Telecaster en Stratocaster.

tekst **Steven Faber**

In Gitarist 413 (augustus 2025) hebben we twee Fame gitaren uit de Forum IV-serie getest, dit keer bekijken we modellen uit de Custom-reeks, die een prijsklasse lager ligt. De modellen zijn duidelijk geënt op de Telecaster en Stratocaster, maar wijken wel af qua specificaties. Daarbij hebben ze het bijzondere uiterlijk van een gitaar die er al een leven op heeft zitten. Al met al zouden dit modern spelende, vintage ogende gitaren moeten zijn van robuuste kwaliteit voor een schappelijke prijs. Onze interesse is gewekt!

Custom TL

Laten we beginnen met de TL, die duidelijk het meest afwijkt van zijn

Het uiterlijk is van een gitaar die er al een leven op heeft zitten

inspiratiebron. Eigenlijk alleen de kop, de brug met de layout van de elementen en het regelpaneel verwijzen nog duidelijk naar een Telecaster. Maar de body heeft een asymmetrische vorm met een opvallende bovenste schouder. Daarbij zijn de randen afgerond en heeft hij ergonomische afschuiningen bij de hiel en aan de voor- en achterkant voor je ribben en onderarm. De afwerking ziet eruit alsof de oorspronkelijke sunburst een keer is overgespoten met vanillekleur, waarna het geheel door een ruig leven van veel kroegoptredens flink is afgesleten. Onder deze 'Worn Vanilla over Sunburst'-afwerking zit opvallend genoeg een body van mahonie. De elementen zijn van Fame zelf en de brug is voorzien van drie messing zadels met compensatie voor een goede intonatie.

De esdoorn hals heeft een warmtebehandeling gehad en is voorzien van een palissander toets met tweeëntwintig roestvaststalen jumbo-frets die, net als de toetsrand, heel mooi zijn afgerond. In vergelijking met een Telecaster is de toetsradius met zijn 13,75 inch behoorlijk vlak, wat een moderne speelervaring geeft. De hardware is van goede kwaliteit

en we zien naast lockingstemmechanieken ook stevige straplocks gemonteerd.

Custom ST

Komend uit dezelfde serie zal het niet verbazen dat veel van de specificaties van de Custom ST overeenkomen met de Custom TL. Ook hier een asymmetrische body (die wel meer op het origineel lijkt) met extra ergonomische afrondingen bij onder andere de hiel en de onderste cutaway. Bij de afwerking van de mahonie body is hetzelfde idee gebruikt, maar nu is het een paisley gitaar waar een lik aquablauwe verf eroverheen is gegaan.

De elementen zijn ook hier van Fame en de humbucker bij de brug is te splitsen met een tuimelschakelaar die op de plek zit van de middelste regelaar. Daarmee houden we een mastervolume- en mastertoonregelaar over; wel zo makkelijk in de bediening. De tremolo met blokzadels is vlak op de body afgesteld en alhoewel de slagplaat afwijkt van het Strat-type, oogt dit niet vreemd. De hals heeft dezelfde specificaties als die van de TL.

Beide gitaren komen heel solide over,

alleen bij deze ST zien we een klein aandachtspunt in een scheurtje bij de halspocket.

Gebruik

Wat ligt die Custom TL lekker in de hand! Alles voelt goed aan: de body, de hals met zijn afgeronde toetsranden en de hiel die niet in de weg zit. Echt als een heel goed ingespeeld instrument. Als je van de Hendrix-school bent en je speelt veel met de duim over de hals, dan is de vlakke radius misschien niet helemaal je ding, maar voor de meeste andere stijlen - tot en met fusionlegatospel - werkt het prima. »

FAME CUSTOM TL**RICHTPRIJS:** € 555,-**LAND VAN HERKOMST:**

China

TYPE: massieve elektrische gitaar met enkele cutaway**BODY:** mahonie**HALS:** geroosterd esdoorn**TOETS:** palissander, 13,75-inch radius**FRETS:** 22 roestvaststalen jumbofrets**MENSUUR:** 648 mm**BREEDTE TOPKAM/12E****FRET:** 42/52 mm**TOPKAM:** been**ELEKTRONICA:** Fame Telecaster-type singlecoil-elementen, drie-standenschakelaar, volume, toon**HARDWARE:** verchroomd -lockingstemmechanieken, brug met drie gecompenseerde messing zadels**GEWICHT:** ong. 3,45 kg**LAK:** nitrocellulose**AFWERKING:** Worn Vanilla over Sunburst**LINKSHANDIG:** nee**OPTIES:** ook beschikbaar in Worn Olive over Sunburst, Worn Licorice over Sunburst, Champagne Metallic, Strawberry**REEKS:** De Custom-serie heeft naast de hier geteste modellen ook Stratocaster-achtige gitaren met twee humbuckers en Les Paul-type modellen
DISTRIBUTIE: Music Store, Keulen (D), tel. +49 221-8884-1660**WEBSITE:** fame-guitars.de**FAME CUSTOM ST****RICHTPRIJS:** € 666,-**TYPE:** massieve elektrische gitaar met dubbele cutaway**BODY:** mahonie**HALS:** esdoorn**TOETS:** palissander, 13,75-inch radius**FRETS:** 22 roestvaststalen jumbofrets**MENSUUR:** 648 mm**BREEDTE TOPKAM/12E****FRET:** 42/52 mm**TOPKAM:** been**ELEKTRONICA:** Fame humbucker (met coilsplit) in brugpositie, 2 x Fame singlecoil in midden- en halspositie, volume, toon, coilssplitschakelaar, vijfstandenschakelaar**HARDWARE:** verchroomd, lockingstemmechanieken, vintagetype tremolo**GEWICHT:** ong. 3,45 kg**LAK:** nitrocellulose**AFWERKING:** Worn Aqua over Paisley**LINKSHANDIG:** nee**OPTIES:** ook beschikbaar in Worn Vanilla over Paisley en Worn Licorice over Sunburst

Aan de achterkant van de gitaren is door de 'slijtage' de mahonie body zichtbaar

Akoestisch klinkt de gitaar krachtig en gefocust, met een goede sustain. Misschien iets minder helder en open dan een Telecaster, wat waarschijnlijk te maken heeft met de mahonie body. Ingeplugd valt op dat het halselement warm en vol klinkt; daar kan je geloofwaardig het intro van *Sweet Child O' Mine* mee spelen. Het brucelement heeft wat minder output waardoor net dat extra zetje mist als je fel wilt scheuren. De tussenstand is aangenaam en hoog gespeelde akkoord-slagjes klinken hier heel lekker.

Dan de ST. Ook deze ligt fijn in de hand met eenzelfde ingespeeld gevoel. Het brucelement klinkt lekker ronkend op de lage en middelste snaren, maar een beetje dun bij de hoge e- en b-snaar. Wat opvalt is dat deze gitaar een fijne attack heeft waarbij de noten er lekker uit kunnen poppen. Ook hier ervaren we een meer gefocust geluid als je het vergelijkt met een veelal open klinkende Stratocaster. Een bewuste ontwerpkeuze die een andere smaak geeft aan de klank. Hier hebben we wel een brug-element dat er een schep bovenop doet en dat ook nog gesplitst kan worden voor de combinatieklank met het middenelement.

De tremolo doet prima zijn werk -

fijn dat deze een pookje heeft die je er niet in hoeft te schroeven maar er simpelweg indrukt – en blijft goed op stemming dankzij de lockingtuners en stringtree met rollers.

Conclusie

Fame zet met de Custom-lijn gitaren neer die opvallen door hun uiterlijk (overigens zijn niet alle modellen kunstmatig verouderd). Ze hebben duidelijk een eigen smoel, zijn solide gebouwd en liggen heerlijk in de hand. De keuze voor een mahonie body geeft daarbij net een ander accent aan de klank en de hardware is dik in orde met de lockingtuners en roestvaststalen frets. Ons gevoel is dat de elementen wat onderpresteren ten opzichte van al die pluspunten, maar de prijs is dan ook behoorlijk scherp, waardoor je veel waar krijgt voor je geld. **G**

FAME CUSTOM TL

oordeel

» GITARIST ZEGT: Een Telecaster met zoveel twists dat het een heel eigen model wordt, dat ook nog eens heerlijk te bespelen is.

FAME CUSTOM ST

oordeel

» GITARIST ZEGT: Superstrat-model met uitstekende bespeelbaarheid die de aandacht trekt door zijn afwerking.

AMPLUG 3

ANALOG CIRCUITRY WITH THE SOUND AND
FEEL OF A FULL-SIZE AMP
DUAL-CHANNEL DESIGN WITH THREE BUILT-IN
EFFECTS

IMPROVED LOOKS AND CASING FOR A MORE
ELEGANT FEEL

RHYTHM FUNCTION FEATURING 9 PATTERNS

Gibson Les Paul Custom 70s *Seventies chic*

Na geruime tijd keert de Les Paul Custom terug in de productielijn van Gibson USA in klassieke jarenzeventigstijl. Tijd voor een onderzoek.

tekst **Dave Burrluck** foto's **Phil Barker**

Hoewel de Les Paul Custom in 2024 70 jaar oud was, viert deze nieuwe release van Gibson USA de terugkeer van het model in 1968 nadat het was vervangen door de SG in 1961. In die tijd was het

de enige 'echte' Les Paul met full-size humbuckers en aan het begin van de jaren zeventig werd hij veel gebruikt door onder anderen Carlos Santana en Mick Ronson in zijn enorm invloedrijke Ziggy-periode. En Steve Jones gebruikte er zelfs een paar voor de door classic rock

geïnspireerde punkaanval van de Sex Pistols, net als Mick Jones bij The Clash. Andere gebruikers van de seventies Custom waren Randy Rhoads en Lindsey Buckingham van Fleetwood Mac. De gitaar zelf onderging talloze veranderingen tijdens het decennium en Gibsons

nieuwe release verwijst daar zeker naar, niet in het minst naar de Customs post-'68 esdoorn hals en T-Top geïnspireerde T-Type humbuckers.

Ontwerp

Los van zijn kleurrijke geschiedenis is de huidige Les Paul Custom 70s een verrassend goede aanwinst voor de Gibson USA-lijn. De andere kampioen uit de jaren zeventig, de Les Paul Deluxe, werd een paar jaar geleden opnieuw toegevoegd aan deze line-up en was gewoon een standaard jarenvijftig Les Paul met minihumbuckers in plaats van P-90's. De nieuwe Custom wijkt echter nogal af van de huidige 50s of 60s Les Paul Standard.

Dus wat is er anders? Ten eerste is de hals van esdoorn, uit één stuk (niet het driedelige geval dat in de latere jaren zeventig werd aangeboden). Een ander seventies touch is de uitstekende voluut achter de holte boven de topkam waar de halspen gesteld kan worden. Die was bedoeld om het zwakste punt van de hals te verstevigen en is hier nauwkeurig gereproduceerd. Door de Tobacco Burst afwerking van ons exemplaar kun je ook duidelijk de driedelige esdoorn top zien, al zijn de naden nauwelijks zichtbaar. De achterkant lijkt uit één stuk mahonie te bestaan en er is niet aan gewichtsvermindering gedaan, wat ook bijdraagt aan de seventies-feel van deze LP.

Er zijn genoeg andere knipogen naar de Custom-stijl uit de jaren zeventig, van de grote kop met binding en 'split diamond'-inleg, en de dubbele binding van de body tot de hoedvormige bedieningsknoppen, de vergulde hardware en elementkapjes en de ebbenhouten (niet palissander) toets met binding en helder parelmoeren blokinleg. Het is een heel ander beest dan de gewone USA Les Paul Standard.

Feel & Sounds

Qua gewicht is de Custom inderdaad een beetje een beest: 4,42 kg op precies te zijn. De breedte van de hals meet bij de topkam ruim 43 mm en de dikte is hier net onder de 21

mm, uitlopend tot 24,5 mm bij de 12e fret. In de hand lijkt het halsprofiel een klassieke volle C.

Unplugged heeft de Custom niet veel akoestisch volume, maar wel een aanzienlijke zachtheid in de attack - bijna als een soort ingebouwde compressor - en een diep laag.

Om eerlijk te zijn is het bij deze versie van de Custom fijn om eens niet mee te hoeven doen aan de

beetje modulatie en, zoals we al eerder zeiden, je zou zweren dat je je compressorpedaal hebt ingetrapt. Draai er echter wat vuil bij en de handschoenen zijn uit: volle, romige, eindeloze sustain. En hoewel het een vreemde gitaar lijkt om punk mee te spelen, Steve en Mick Jones wisten er zoals gezegd wel raad mee. Je kunt het gewicht niet negeren, maar met geluiden als dit

'Klinkt het als een 'Burst?'-vergelijking die gitaristen en bouwers lijkt te obsederen. Misschien zijn we beïnvloed door de onberispelijk bouw, maar het geluid van deze Les Paul is echt prachtig en het is die schijnbaar zachtere attack en lange sustain die ten grondslag ligt aan wat we horen. De T-Types zijn niet oververhit en laten zich zeker inspireren door de eerdere T-Tops.

De originele Custom uit het de fifties had ook nachtclubjazz-intenties en deze nieuwe hanteert die taken moeiteloos. Als je je aan de cleane kant bevindt, doe jezelf dan een plezier en probeer hem eens. Met beide pickups aan is er een immense jangle die houdt van een

weten we niet zeker of het ons iets kan schelen.

Conclusie

Er valt heel veel te kiezen in Gibson USA's Les Paul-lijn, maar dit is de enige Custom. Ons testexemplaar is niet alleen zeer goed in elkaar gezet, maar er is iets aan de combinatie van de verschillende materialen en de lagere output T-Types waardoor hij zijn plek verdient. Toegegeven, het is geen lichtgewicht, maar hij klinkt glorieus en hoewel de prijs een paar duizend euro lager ligt dan die van een Custom-divisie Custom, is hij wel behoorlijk duurder dan de talloze USA Les Paul Standards.

Er is een merkbare stijging in kwaliteit van de Les Pauls die we de afgelopen tijd in onze handen hebben gehad. Er is ook een kolossale keuze. Wat is jouw smaak?

GIBSON LES PAUL CUSTOM 70S
RICHTPRIJS: € 3999,- (incl. hardcase)
LAND VAN HERKOMST: VS
TYPE: elektrische single-cut solidbody
BODY: mahonie met dubbele binding, gestoken esdoorn top
HALS: esdoorn, '70s' profiel met voluut, gelijkmd
MENSUUR: 624 mm (24,6 inch)
TOPKAM/BREEDTE: Graph Tech/43,2 mm
TOETS: ebben met enkele binding, parelmoeren blok-inleg, 305-mm (12-inch) radius
FRETS: 22, medium
HARDWARE: Nashville tune-o-matic brug, aluminium studstaartstuk, Grover Rotomatic tuners met metalen keystone knoppen - verguld
STRINGSPACING, BRUG: 50 mm
ELEKTRONICA: 2x gekalibreerde Gibson T-Type humbucker met verguld kapje, drieweg tuimelschakelaar, volume- en toonregelaar per element
GEWICHT: 4,42 kg
LINKSHANDIG: nee
AFWERKING: Tobacco Burst (testexemplaar), Wine Red, Buttercream Top (met ebben zij/achterkant), Ebony - hoogglans nitrocellulose
DISTRIBUTIE: Gibson Europe BV, Amersfoort, tel. 088-0231000
WEBSITE: gibson.com

Rivalen

- Maybach Lester Black Velvet '57
- ESP E-II Eclipse
- Heritage Custom Shop Core Collection H-157 Ebony

GIBSON LES PAUL CUSTOM 70S

oordeel

» GITARIST ZEGT: Met superieur vakmanschap gebouwde, geweldig spelende Les Paul met sustainrijke T-Type humbuckers.

Driftwood Mini Nightmare

EEN MOOIE DROOM

Het Calimero-effect gaat niet op voor deze nieuwe Driftwood versterker: klein kan zeker ook heel groots zijn.

tekst Jan Peter Eerenberg

De Duitse boetiekversterkerbouwer Driftwood is, met de Purple Nightmare versterker als vlaggenschip, in korte tijd het geheime wapen van de moderne metalgitarist geworden. Maar niet iedereen wil en kan een 100-watt top met begeleidende speakerkast elke keer naar een oefenruimte of optreden slepen. En daar komt de Mini Nightmare om de hoek kijken: een combo die belooft het DNA van zijn grote broer te behouden, maar dan in een handzamer formaat.

Constructie

De Duitse Gründlichkeit straalt je tegemoet: een strak chassis en een overzichtelijk frontpaneel. De behuizing is gemaakt van 12-mm berkenmultiplex, wat moet zorgen voor extra resonantie. Het gewicht is al met al nog wel 23 kg. Leuk detail: je kunt zelf de kleur van het tolex en het speakerdoek kiezen.

Het is een tweekanaals versterker met separate gain- en EQ-regelaars. Verder is er een T/S (Tube Screamer) sectie, een low-gainschakelaar, een sizzle-brightschakelaar en een

IN HET HIGHGAINKANAAAL HERKEN JE DE DRIFTWOOD-SIGNATUUR: OVERSTURING IN OVERVLOED, MAAR NOOIT MODDERIG

sharp/rumble-regelaar. Wat onder andere opvalt aan de achterzijde is de regelaar waarmee je de Impulse Response voor speakersimulaties kunt kiezen. Deze IR-loader wordt geleverd met 20 Impulse Responses, maar je kunt ook eigen bestanden laden. Verder is er nog een usb-poort en een regelaar voor de noise-gate.

Deze versterker heeft twee 6L6 buizen, die samen 50 watt vermogen leveren. Voeg daar vier 12AX7 buizen in de voortrap aan toe en je hebt een motor die zowel fluisterzacht als razend kan grommen. De ingebouwde IR-loader is super. Je kunt de eindversterker niet uitschakelen, omdat de IR-loader zijn ingangssignaal ná de eindversterker krijgt, zodat het gedrag van de eindtrap (buizen en transformator) wordt meegenomen in het IR-geluid. Er is ook een versie zonder IR-loader. Hier is het uitschakelen van de eindtrap wel mogelijk. Bij de recordinguitgang kan je kiezen tussen het directe preampsignaal of een klank met speakersimulatie.

De met een buis gebufferde effect-loop geeft de mogelijkheid deze versterker zowel in een complexere rackset-up als met een simpele pedalboard te gebruiken. Onze Mini Nightmare werd geleverd met een Celestion G12H speaker, maar je kunt zonder meerprijs ook een andere speaker uit de reguliere Celestion-catalogus kiezen. Voor een alnico-speaker betaal je wel een toeslag.

Geluid

Om maar met de deur in huis te vallen: deze versterker definieert gainstaging to the max. De twee kanalen kunnen geheel los van elkaar worden ingesteld. Het cleane

kanaal levert een zuiver, glashelder geluid - ideaal als basis voor pedalen of voor clean ritmewerk. Draai je de gain verder open, dan verandert datzelfde kanaal in een krachtige crunch, vergelijkbaar met een oude tweedcombo die nét niet meer braaf wil blijven. Er blijft echter veel headroom over, waardoor dit kanaal geschikt is voor een breed scala aan muziekstijlen.

Het highgainkanaal is de grote eyecatcher van deze versterker en hier herken je meteen de Driftwood-signatuur: oversturing in overvloed, maar nooit modderig. Met de gain-schakelaar in de low-stand en de gainregelaar laag krijg je een relatief clean tot licht overstuurd geluid. Draai je de gain verder open en de saturatie daalt als een warme deken neer. Met de gainschakelaar op high wordt het een beest: meer oversturing, iets meer compressie en een modern karakter. Akkoorden blijven glashelder en leadtonen zingen eindeloos door. Ook hier behoudt de versterker zijn headroom waardoor hij uitstekend op je speelstijl reageert: zacht aanslaan of de volumeknop op de gitaar laag zetten levert bijna een cleane transparantie en hard aanslaan brengt een muur van geluid.

En als dat al niet voldoende is, heb je ook nog de T/S-sectie, zeg een ingebouwde Tube Screamer - nog een extra boostfunctie! Via de

regelaar aan de achterzijde kan je ervoor kiezen de T/S vast toe te wijzen aan kanaal 1, 2, beide of bediening met de footswitch.

Als laatste heb je nog drie EQ-hulpjes. De sizzleschakelaar en de sharp- en rumble-regelaar geven extra mogelijkheden om de hoge en lage frequenties te verfijnen.

Conclusie

Deze Mini Nightmare is zeker geen slap aftreksel van zijn grote broer, maar een versterker die zijn eigen plek opeist. Hij combineert Duitse bouwkwiteit met moderne eigenschappen. De diversiteit aan klanken die je eruit kan halen is bijna onbeperkt; om deze combo alleen als metalversterker te kwalificeren, zou hem echt tekort doen. Het is een natte gainstagingdroom. Je krijg geluidsmogelijkheden van sprankelend clean tot vette doom-metal en alles daartussen. En als je hem qua mogelijkheden vergelijkt met zijn concurrenten, komt hij wat prijs betreft ook nog eens bovendrijven. Of je nu in een slaapkamer, op een repetitie of op een festival speelt: deze Mini Nightmare levert. **G**

DRIFTWOOD MINI NIGHTMARE

RICHTPRIJS: € 2590,-

LAND VAN HERKOMST:

Duitsland

TYPE: buizenversterker

VERMOGEN: 50 watt

AFMETINGEN: 52 x 58 x 26 cm (hxbxd)

GEWICHT: 23 kg

LUIDSPREKERS: 1x

Celestion G12H

KANALEN: 2

REGELAARS: per kanaal: Gain, Treble, Mid, Bass, Master. T/S: Tone Volume en Input Gain. Rumble/Sharp-voicing.

SCHAKELAARS: Standby, Power, Gain (High/Low), Channel switch, Sizzle,-Bright (Ch1)

ACHTERPANEEL: Send/Return effectloop, noise-gate (kanaal 2), T/S Assignment, Loop Assignment, Footswitch, IR Select (20), IR volume, usb, 4/8/16 ohm speakeruitgang

EXTRA: voetschakelaar mee geleverd, Recording out met schakelbare speakersimulatie

OPTIES: ander model Celestion speaker is ook mogelijk

DISTRIBUTIE: Driftwood amps, Obergurig (D), tel. +49 173 360 69 50

WEBSITE:

driftwoodamps.com

DRIFTWOOD MINI NIGHTMARE

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Een veelzijdige alleskunner die multi-inzetbaar is.

Rivalen

- Mesa/Boogie Mark VII 1x12 combo
- Friedman BE-100 De Luxe

Taylor Gold Label 514e SB

Op zoek naar

Taylor introduceert een nieuwe reeks gitaren met een nieuwe bodyvorm, een nieuw bracingpatroon en een innovatieve verbinding tussen de hals en de klankkast. Maar deze nieuwe serie 'Gold label' gitaren is ook om andere redenen verrassend. tekst Hein van Dongen

Als je de foto bij dit artikel ziet is 'vernieuwing' wellicht niet je eerste associatie. De gitaar ziet er juist traditioneel uit. Door de ietwat roodbruine sunburst lak en de jumbo-achtige contouren zou je eerder aan een gitaar van een ander Amerikaans gitaarmerk denken. En tja, ook het handschrift-achtige logo en het ornament op de kop

zijn nieuw voor Taylor en lijken een knipoog naar dat andere (al in 1894 opgerichte) merk.

In de publiciteit vermeldt Taylor dat de modellen geïnspireerd zijn op gitaren uit de jaren dertig en veertig en dan is het niet moeilijk om daarachter inderdaad de namen van Gibson en Martin te vermoeden. Andy Powers, de ontwerper van de gitaar en CEO van Taylor, vertelt dat het de bedoeling was een gitaar

met een 'oude ziel' te bouwen.

Terwijl Taylor de naam heeft dat zijn gitaren modern klinken zijn ook veel gitaristen op zoek naar instrumenten die inderdaad zo'n oude ziel hebben. En dan kom je vaak terecht bij vintage gitaren van die andere twee merken, soms prachtig klinkende, maar ook kwetsbare en schaarse gitaren. Taylor heeft een gitaar willen bouwen die enerzijds die rijke oude klank heeft, maar

een oude ziel

anderzijds ook een aantal belangrijke vernieuwingen heeft ondergaan.

Super auditorium

De vorm van de body lijkt op de ooit door Bob Taylor ontworpen grand auditorium-modellen, maar is net iets langer en breder aan de onderzijde. Super auditorium noemt Taylor dit ontwerp. Het bovenblad is

heel eenvoudig kan worden aangepast zonder de snaren te verwijderen of zelfs te herstemmen. Je zou als je dat zou willen tussen twee nummers door de actie kunnen bijstellen, als een nieuwe song een net even andere snaarhoogte vereist. Taylor heeft al vanaf de jaren negentig verbeteringen geïntroduceerd voor de bevestiging van de

De gitaren worden geleverd met een LR Baggs Element VTC-systeem aan boord. De toon- en volumeregelaar bevinden zich in het klankgat en het systeem brengt het prachtige geluid van de 514e overtuigend naar de speaker.

Conclusie

Als je op zoek bent naar een goed geconserveerde en mooi verouderde vintage gitaar zoals die ooit werden gebouwd door Martin, Gibson en andere merken, zou je misschien ook eens een nieuw model uit de Gold Label-serie van Taylor kunnen proberen. Deze 514e klinkt geweldig, is een feest om te bespelen en heeft unieke kenmerken qua bracing en halsbevestiging. Martin en Gibson bouwen nog altijd oude modellen volgens de toenmalige specificaties, maar die vallen vaak in een prijsklasse die (nog) hoger ligt dan die van deze Taylors.

Maar oud en nieuw vergelijken blijft moeilijk en authenticiteit is natuurlijk niet alleen iets van kwaliteit, maar ook van gevoel. **G**

TAYLOR GOLD LABEL 514E SB
RICHTPRIJS: € 2999,-
LAND VAN HERKOMST: VS
TYPE: Super auditorium
BOVENBLAD: getorrificeerd sitka sparren
ZIJ/ACHTERKANT: neo-tropisch mahonie
BRACING: Fanned V-Class
HALS: neo-tropisch mahonie
TOETS: West-Afrikaans crelicam ebben
BRUG: palissander
MENSUUR: 25,5 inch (648 mm)
BREEDTE TOPKAM: 44,5 mm
FRETS: 20
ELEKTRONICA: LR Baggs Element VTC
KOFFER: hardshell British Cocoa (meegeleverd)
DISTRIBUTIE: Taylor Guitars, Amsterdam, tel. 020-6676030
WEBSITE: taylorguitars.com

Rivalen

- Homestead GA
- Gibson J-45 standard

van getorrificeerd (kunstmatig verouderd) sparren en heeft een sunburst lak. Deze is niet zo donker als die van hedendaagse Gibsons. De kleur lijkt eerder op de ietwat verschoten sunburst die je soms ziet op oudere Höfners en Levins. De kleur van de binding en de rozet is crème, wat ook een vintage gevoel geeft en dat geldt helemaal voor de ‘firestripe’ slagplaat. De zij- en achterkant zijn van mahonie en zijn ook glanzend afgewerkt.

De 514e heeft een broer die wordt gebouwd met een palissander body in plaats van mahonie, de 714e. Ook is er een natural-versie te krijgen en al deze verschillende versies hebben dezelfde prijs.

Innovaties

De bracing is aangebracht in wat Taylor zijn nieuwe Fanned V-Class-patroon noemt, een bredere variant van het oudere V-Class-patroon dat we al van andere Taylors kennen.

De halsconstructie is een verhaal apart. De hals is met de body verbonden met een lange pen die in een tapgat in het halsblok is geplaatst, waardoor de resonantie van de gitaar wordt verbeterd. De ‘Action Control Neck’ is bovendien zo bevestigd dat de snaarhoogte

hals, maar deze directe actiebediening is daarvan zeker de slimste en de handigste.

Het geluid

Als je op de 514e gaat spelen is het geluid verbazend. De gitaar heeft een enorme sustain en is bijzonder responsief. Het middengebiet overheerst, maar niet op zo’n manier dat het hoog en laag wordt weggedrukt. Als je hem zacht bespeelt is het genieten van de goede definitie van de tonen, overal op de hals. Als je hard aanslaat blijft het geluid warm en diep en krijgt de gitaar een kamervullend volume. Dit heb je misschien eerder gehoord bij heel goede vintage gitaren. Maar zou je er aan kunnen toevoegen: tot nu toe waarschijnlijk niet bij nieuwe Taylors, die hun eigen kwaliteit hebben, maar misschien juist niet die van de ‘oude ziel’ die je in de 514e kunt horen.

TAYLOR GOLD LABEL 514E SB

oordeel

» **GITARIST ZEGT:** Innovatief instrument met de spirit van een doorleefde vintage gitaar.

Geen ES2-systeem in deze Taylor maar een LR Baggs Element VTC pickup

Gamechanger Audio Motor Pedal

VOLGAS!

Na het unieke Plasma en Bigsby pedaal presenteert Gamechanger nu hun nieuwste uitvinding: de Motor Pedal. Gebaseerd op de populaire Motor Synth is dit pedaal na een aantal jaar ontwikkelen eindelijk voor het grote publiek beschikbaar.

tekst Jona Pattipeilohy

Het pedaal dankt zijn naam aan de zichtbare ingebouwde DC-motor en het opvallende gaspedaal, dat werkt als multifunctioneel expressie- en volumepedaal. Het basisconcept is dat de Motor door zijn draaisnelheid een geluidsgolf produceert die matcht met de frequentie van de noot die je speelt. Met de Shift-knop selecteer je 0 (matcht precies met dezelfde noot) of een octaaf, kwart of kwint erboven of eronder. Omdat dit maar met één noot tegelijk kan, is het pedaal monofoon.

De Clean- en Motorknop regelen het volume en de blend van je originele signaal met de synthese. Gamechanger adviseert om je gitaar direct in de Track In in te pluggen. Je sluit je andere effecten aan via

een loop van de Track Out naar de normale ingang, met de versterker aan de gewone uitgang. Zo krijgt het pedaal het schoonste signaal om de toonhoogte te tracken.

Icoontjes

De led-verlichting springt direct in het oog en is vergelijkbaar met het dashboard van een auto. In het midden zit een soort verticale toeren-teller met groene, gele en rode lampjes die de motorsnelheid aangeven. Aan weerszijden staan icoontjes die de huidige stand tonen. Onderin zit een lampje dat de staat van de Motor aangeeft: groen is prima, oranje betekent dat vervanging nabij is en rood houdt in dat het écht tijd om de Motor te vervangen. Volgens de handleiding is

dat erg makkelijk. De motor gaat volgens de fabrikant bij intensief gebruik achtduizend uur mee en een vervangende motor kost ongeveer 30 euro. Gamechanger biedt heldere instructies op hun site en via een e-mail kom je gauw in contact met hun vlotte en behulpzame klantenservice.

Linksonder vind je de Engine-schakelaar met vijf synthese-modi: Motor (het rauwe motorgeluid), MXD (cross-modulatie van de Motor met een digitale golfvorm), M-Wave (digitale oscillator pitch-locked aan de Motor-output), Coil (wisselstroom in de spoelen voor resonante trillingen en metaalachtige brom) en Vocoder (digitale vocoder met ca. 24 banden waarbij de Motor de carrier is en je instrument de modulator).

Boven de Engine-schakelaar zit de Mod-regelaar, een dualrange-knop. Links regelt hij engine-specifieke modulaties, zoals golfvormveranderingen en timbre-shifts, terwijl rechts, de X-Mod, de Motor-output gemoduleerd wordt door je inputsignaal via een analoge multiplier, voor complexere texturen.

Boven de Shift-schakelaar zit de Vibr/Glide-regelaar: links vibrato, rechts glide. Tijdens het testen merk je dat als je de regelaar op de uiterste standen zet, het effect steeds extremer wordt. Met de Release-knop, instelbaar van 200 ms tot oneindig, bepaal je hoe lang een noot doorklinkt. Bij oneindig kan het pedaal eindelijk oscilleren en komt de chaotische aard van het effect goed naar voren. Er zijn ook nog een Tone- en Drive-

Rivalen

- Meris Enzo X
- Digitech Whammy DT
- Pigtronix Mothership

regelaar zoals je die op veel versterkers en pedalen vindt.

Floor it

Onder de Drive-knop bevindt zich de Pedal-schakelaar, waarmee je vijf modes voor het expressiepedaal kunt selecteren. Accelerate werkt als een stijgende whammy: naarmate je verder intrapt, loopt de toonhoogte op, met een extra octaaf omhoog als je harder op het expressiepedaal drukt. Brake is het omgekeerde, de toon daalt tot een octaaf lager en nog een octaaf lager bij maximaal intrappen! Clutch houdt een noot vast (hold/freeze), maar in combinatie met de Coil-stand werkt het anders: bij intrappen onthoudt het pedaal de noot die je speelde en speelt die telkens af bij nieuwe aanslagen zolang het pedaal ingedrukt blijft. Een interessante functie om harmonisch mee te werken. Drift voegt een vibrato-effect toe, chaotischer naarmate je het pedaal verder intrapt. In Volume-stand regelt het pedaal het volume van het Motor-sigitaal, terwijl het Clean-sigitaal gewoon doorklinkt.

Het hierboven genoemde 'maxi-

maal intrappen' noemt Gamechanger Floor It-range en kan bij elk van de vijf modes, wat nog meer mogelijkheden geeft. De kleur van het mode-icoontjes verandert dan van groen naar oranje.

Verder heeft het pedaal een midi-ingang (5-pins din), waarmee je het pedaal extern kunt aansturen. Hierdoor kun je onder andere presets schakelen, parameters wijzigen of het expressiepedaal bedienen via een midi-controller of een daw. Dit maakt het pedaal flexibel inzetbaar in complexe set-ups en studio-omgevingen, en brengt nog meer creatieve mogelijkheden naast de fysieke bediening.

Als laatste vind je aan de achterkant van het pedaal een usb-c-aansluiting. Deze is hoofdzakelijk voor firmware-updates, maar schijnt in sommige gevallen ook gebruikt te

kunnen worden voor midi, mits de software dat toestaat.

Conclusie

Gamechanger Audio's Motor Pedal is een uniek en innovatief ontwerp. Het pedaal onderscheidt zich door de unieke combinatie van mechanische elementen en geavanceerde digitale technologie, wat zorgt voor een geluidservaring die zowel organisch als futuristisch aanvoelt. Het effect is abstract en complex en zeker niet voor iedere gitarist. Toch biedt het een hoop unieke sounds en er zullen ongetwijfeld een hoop andere opties zijn die tijdens het testen niet zijn ontdekt. De fuzz-achtige synthsounds zijn buitenaards en het mechanische, overstuurde motorgeluid is een geweldige toevoeging aan het pedalboard van gitaristen die niet terugdeinzen voor complexere apparatuur en enthousiast worden van experimentele sounds. **G**

GAMECHANGER AUDIO MOTOR PEDAL

RICHTPRIJS: € 399,-

LAND VAN HERKOMST:

Letland

TYPE: elektromechanisch synthpedaal

REGELAARS: Mod, Vibr/Glide, Release, Clean, Motor, Tone, Drive

SCHAKELAARS: effect aan/uit, Engine, Shift, Pedal (expressiepedaal-functies)

AANSLUITINGEN: 2x jack-in en -uit, 1x midi in (5-pins din), usb-c

VOEDING:

9-12V DC/500 mA

AFMETINGEN: 8 x 10 x 18 cm (hxbxd)

GEWICHT: 1,07 kg

DISTRIBUTIE:

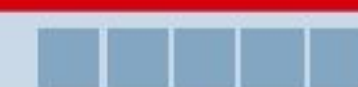
Gamechanger Audio, Riga, Letland

WEBSITE:

gamechangeraudio.com

GAMECHANGER AUDIO MOTOR PEDAL

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Uniek en revolutionair pedaal met uiteenlopende functies. Niet voor iedereen, maar hou je van pure chaos en unieke sounds, dan is dit absoluut het proberen waard.

Peavey Decade Preamp

Na de herintroductie van de Decade oefenversterker brengt Peavey het Decade Preamp pedaal uit. tekst **Steven Faber**

De Decade oefenversterker zou hetzelfde lot zijn beschoren als mijn eerste jarentachtig Aria transistor-combootje, dat niemand meer kent, als niet een bekende gitarist met de naam Josh Homme ‘m had gebruikt voor sommige van zijn sounds. En dat maakt dat dit circuit interessant is om ook als pedaal uit te brengen, vooral omdat het meer een smaak is die je toevoegt dan een basis-klank. Zie het als sambal, dat je in sommige rijstgerechten doet, maar niet in alle.

Ontwerp

De Decade heeft een stevige metalen behuizing met vintage uitzijnde knoppen voor de regelaars van pre (gain), post (uitgangsvolume), low, mid en high. Er zijn schakelaars voor aan/uit en saturation. De 9-volt voeding komt van een batterij of

adapter (niet meegeleverd) en wordt intern opgehoogd tot 24 volt.

Gebruik

Het is een preamp, dus kan je het pedaal rechtstreeks op een eindversterker aansluiten (bijvoorbeeld via de return van een effectloop), maar de meeste gitaristen zullen ‘m als drivepedaal voor een versterker zetten.

De Decade klinkt heel direct. Zonder saturation heeft het clean al gauw een scherp randje. De driebands EQ maakt het mogelijk de sound flink aan te passen, onder andere naar de oefenversterkerklank van een combootje met kleine speaker. Maar gelukkig kan je ook een breder en voller geluid instellen. Met de saturation ingeschakeld krijg je een felle distortion. Niet per se mooi, rond of vol, maar recht

voor je raap en niet te missen. Draai je daarbij de pre helemaal open en je komt in fuzzgebied.

Conclusie

De Decade Preamp klinkt als het logo van Peavey: scherp, puntig en opvallend. **G**

PEAVEY DECADE PREAMP

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Distortion die het goed zal doen in indie- en punkbands.

INFO: PEAVEY DECADE PREAMP PRIJS: € 199,- TYPE: VOORVERSTERKERPEDAAL WEBSITE: FACE.BE

Keeley Manis

Keeley's Manis is een Klon-type pedaal, met de keuze tussen transistors of diodes. tekst **Trevor Curwen** foto **Matt Lincoln**

Zodra een (drive)pedaal een iconische status heeft gekregen, is het onvermijdelijk dat er kopieën en verbeterde versies komen. Meestal zijn het niet exacte klonen, maar eerder variaties op het thema. De meest interessante daarvan zijn degene die het originele geluid kunnen evenaren, maar de veelzijdigheid vergroten door nieuwe functies toe te voegen. De Keeley Manis valt duidelijk in die categorie, met een geïnspireerde optie om transistors te gebruiken voor de oversturing in plaats van diodes.

Ontwerp en gebruik

De Manis heeft de bekende configuratie met drie knoppen voor toon, level en drive, en beschikt over een paar tuimelschakelaars voor in totaal vier geluidscombinaties. De ene schakelt tussen de germaniumdiodes

en -transistors, terwijl de andere de lage frequenties versterkt met 3 dB, wat het geluid meer body geeft. Dit is vooral handig als je singlecoils gebruikt.

Als beide schakelaars omlaag staan (diodes en geen extra bas), krijg je het geluid van een originele Klon en dat klinkt naar onze mening perfect. De volumeknop heeft veel reserve indien nodig, maar zet ‘m op 10 uur met een beetje drive en je krijgt de kenmerkende cleane boost waarvoor velen dit pedaal zullen gebruiken. Als je de driveknop verder opendraait, krijg je een transparante, open klinkende oversturing. Als je overschakelt naar de transistormodus, krijg je meer een buisachtig gevoel omdat de overstuurde sounds iets meer verzadigd en gecomprimeerd worden. Dit is een zeer natuurlijke overdrive die zachter aanvoelt onder de vingertoppen en zich leent voor speel-

stijlen die baat hebben bij een rijker geluid.

Conclusie

Robert Keeley heeft de basisarchitectuur van de Klon gebruikt en iets bedacht wat veel veelzijdiger is en tegelijk makkelijker op een pedalboard past. **G**

KEELEY MANIS

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Nauwkeurige Klon-sounds met transistormodus voor meer oversturing en extra laag indien nodig.

INFO: KEELEY MANIS PRIJS: € 259,- TYPE: BOOST/OVERDRIVEPEDAAL WEBSITE: W-DISTRIBUTION.DE

Amsterdam Guitar Heaven 2025

zaterdag 22 november 12.00-19.00 uur

Grote Zaal - Kleine Zaal - Studio's - Abbey Road Institute

Hét event voor gitaristen en bassisten

AMSTERDAM GUITAR HEAVEN

GEARSHOW GITAAR & BAS

“Touch & Try”

Grote beurs met gitaren, bassen, versterkers, effecten en meer
met bekende merken en boetiekgitaren

WORKSHOPFESTIVAL

“Shred’s Not Dead. Just Different.”

Workshops en Q&A's door de beste gitaristen en bassisten

Jan Akkerman • Roy Marchbank • Jerome Hol • Richard Hallebeek
Valentijn Bannier • Estelle Stijkel • Bart Hennephof • Ruud Jolie
Ed Struijlaart • Yolanda Charles • Manuel Hugas
en vele anderen

.....
Tickets via ticketmaster

Gearshow + Workshopfestival € 17,50* Studenten € 9,50*

* Ticketprijs is inclusief service- en betalingskosten.
.....

Veel meer informatie vind je op gitarist.nl/events

Gitarist

DE
BASSIST
KWARTALBLAD VOOR BASSISTEN

Music
maker
online magazine

Stichting
Output

GITAAR
SCHOOL
NEDERLAND

Transparent
and timeless

chase bliss + ANALOG.MAN

Brothers AM

Available only at Chasebliss.eu

DE TAAL VAN GELUID

MUZIEKTHEORIE: DE TAAL VAN GELUID – NASLAGGIDS

MUZIEKTHEORIE VOOR GITAAR EN BASGITAAR

www.darkworld.com

Great Tone, Maximum Feel

Snarenschop is
officieel verkoper
voor Europa.

snarenschop.nl

Argon 15 H • 4751 XC Oud Gastel • Tel.: 0165-395195

Q-FACTORY™ AMSTERDAM

AMSTERDAM GUITAR HEAVEN 2025

HÉT EVENEMENT VOOR GITARISTEN EN BASSISTEN

22 november 2025

ERIC JOHANSON

BLUES, ROCK & ROOTS

28 november 2025

TIME BANDITS (FEAT. ROB BOLLAND)

LEGENDARISCHE NL POPFORMATIE

28 november 2025

KAARTEN & INFO:
[WWW.Q-FACTORY.COM](https://www.q-factory.com)

GITAAR OF BAS ONDERHOUD NODIG?

Is je gitaar of bas toe aan een afstelbeurt, groot onderhoud, reparatie of restauratie?

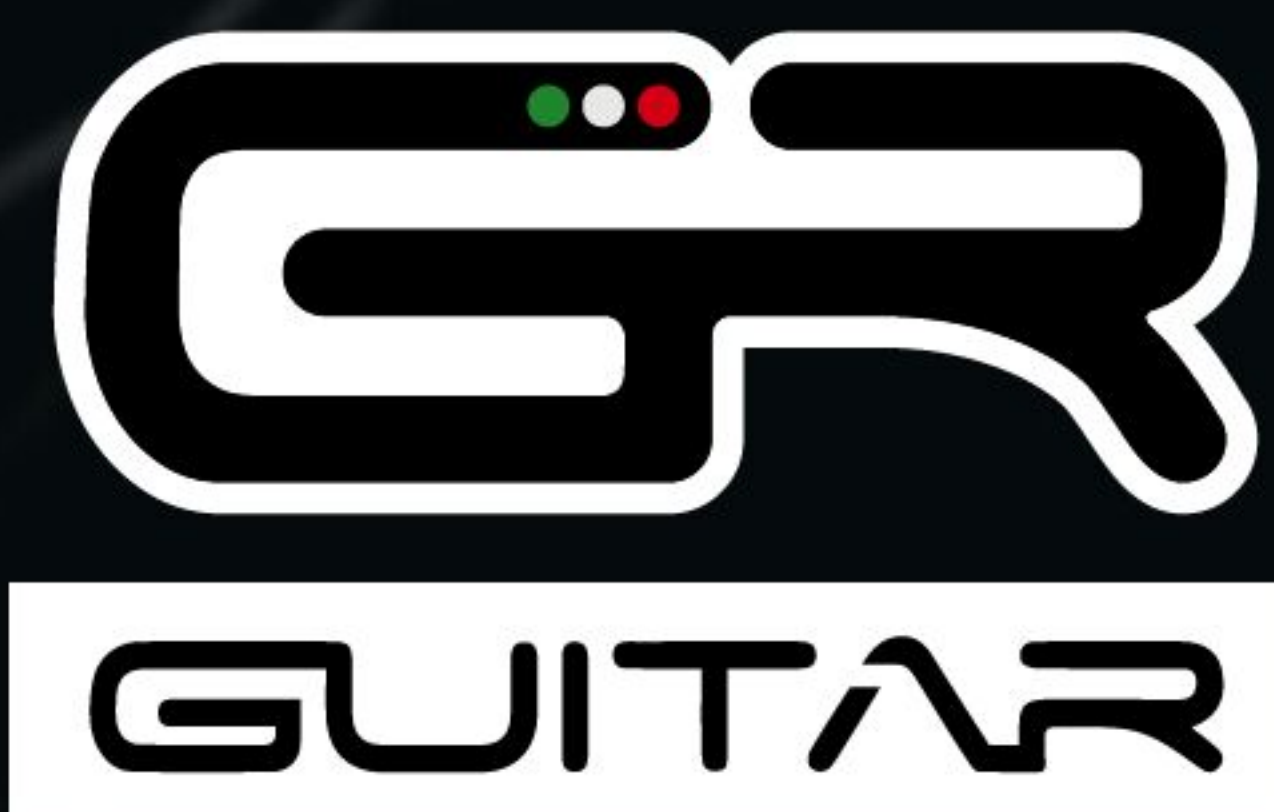
Maak eenvoudig online een afspraak bij één van onze locaties. Onze ervaren reparateurs staan voor je klaar!

Onze garanties:

- Snelle service
- Eerlijke prijzen
- Jarenlange vakmanschap
- Gemak: plan je afspraak online

www.gitaarafstellen.nl

Almere • Ewijk • Groningen • Heino • Leeuwarden • Ulf • Utrecht

Loud, lighter, lightest.

PREMIUM AMPLIFIERS FOR ACOUSTIC GUITAR

120W bi-amped, 3 channels, 6" + 1" HF, EQ + DSP + phantom power

WDAC6	birch plywood	6,6kg	MSRP € 865
NFAC6	natural fiber	4,0kg	MSRP € 975
BFAC6	black fiber	4,0kg	MSRP € 975

distributie: www.tma-benelux.com

DE BASSIST
KWARTAAL

Tests van o.a.:
Harley Benton HP-50
Ibanez EMB1675-MS
Cort E4 Deluxe

DE PEDALEN OP!
4 NIEUWE PEDALEN GETEST

BASSICS

WWW.DEBASSIST.NL

Proefabonnement zonder verplichtingen:
2 nummers in de bus voor € 12,90
muziekmagazines.nl/debassist

DE BASSIST. BASSICS.
Mag. App. Site. Social. Video. Events.

POWER for your pedals

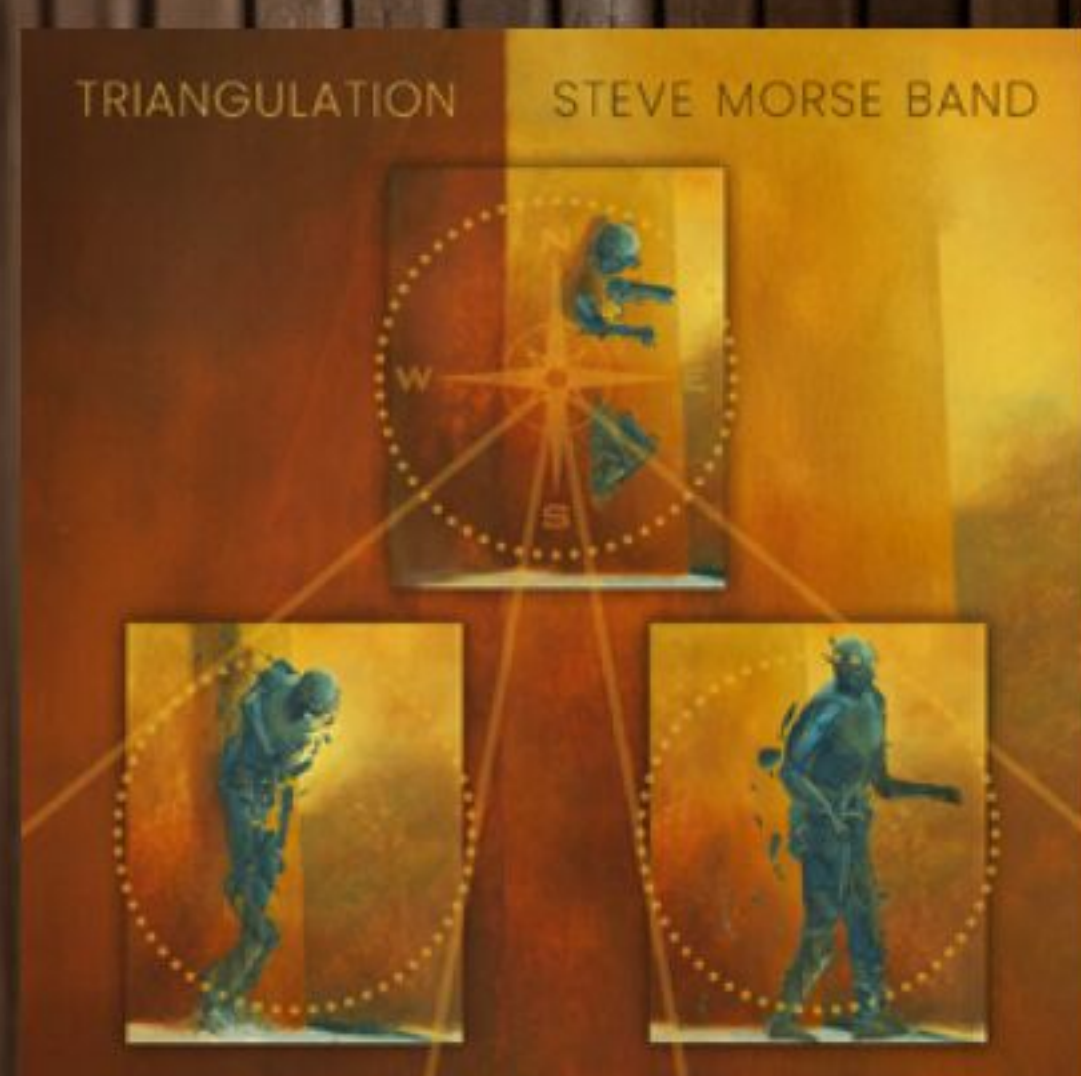

snarensshop.nl

Argon 15 H • 4751 XC Oud Gastel • Tel.: 0165-395195

Steve Morse

Meer dan een normaal trio

‘Triangulation’ is het eerste album waar Steve Morse op te horen is na zijn vertrek uit Deep Purple. Op het album laat Morse zich van zijn meest melodieuze kant horen. We spraken de 71-jarige gitarist over ‘Triangulation’, zijn nieuwe Engl signatureversterker, roestvrijstalen frets en spelen met artritis.

tekst Kevin Pasman foto's Nick Nersesov

“Voor mijn gevoel zijn mijn composities volwassener geworden en heb ik het punt

bereikt dat ik op alles melodische inhoud wil hebben. Zelfs als er snelle stukken in zitten: die stukken moeten ergens op slaan en ergens heen gaan. Ze moeten muzikaal zijn in plaats van alleen energiek.

“De band op het album bestaat uit Dave LaRue op bas en Van Romaine op drums. Al veertig jaar speel ik af en aan met deze gasten. Dave kan heel rechttoe rechtaan spelen en dat doet hij ook bij sommige mensen die hem inhuren. Maar hij kan ook complexe gebroken akkoorden spelen, bijna zoals een klassiek gitarist zou doen, en hij kan soleren als een leadgitarist, met melodie, vibrato, effecten en een heel goede frasering. Omdat hij zo veelzijdig is kunnen we veel meer doen dan je normaal met een trio zou kunnen.

“Van beheerst veel verschillende feels. Hij houdt van latin, funk en jazz en stopt die invloeden in een rockfeel. Het openingsnummer op ‘Triangulation’, *Break Through*, heeft een heel aanstekelijke swing. Het is met dubbele bassdrums, maar het swingt de hele tijd. Het is echt een band, een partnerschap dat we met zijn drieën delen.”

Sjabloon

“Als we met de muziek bezig zijn, blijven we dingen veranderen. Dave woont in

De Steve Morse Band: Van Romaine, Steve Morse en Dave LaRue (vlnr)

dezelfde stad als ik, dus hij kan makkelijk langskomen in mijn studio om stukken in elkaar te zetten, spontane veranderingen aan te brengen en die op te nemen, gewoon om bij te houden wat we gedaan hebben.

“Daarna sturen we dat naar Van en vervolgens werken we er als band aan. Dave en Van hebben meer met elkaar gespeeld dan alleen in deze band, waardoor ze heel goed kunnen communiceren en heel snel en efficiënt drumpartijen kunnen aanpassen als we met zijn drieën spelen.

“Zodra we iets hebben wat goed voelt, maken we een opname in de ruimte om al de partijen en ideeën te onthouden, vooral qua drums.

Daaruit ontstaat een sjabloon vanwaaruit iedereen kan werken, zodat we apart van elkaar kunnen opnemen, maar toch als een band klinken.”

“En dan zijn er nog de gastoptredens van Eric Johnson (op *TexUS*) en John Petrucci (op het titelnummer). “Ik heb ze allebei een opname gegeven waarop ik alle partijen speel, als concept”, licht Morse toe. “Dan krijgen ze ook nog een opname waarop ik mijn partijen links speel en hun partijen rechts, plus een opname waarop ik mijn partijen speel en stilte waar hun partijen zijn. De stems daarvan stuur ik naar hun technici, zodat zij het kunnen opnemen zoals ze zelf het liefst doen.

“Eigenlijk vraag ik niet graag om een gunst, want als je een vriend om een gunst vraagt, zeggen ze soms alleen ja

omdat ze zich er vanuit hun vriendschap enigszins toe gedwongen voelen. Maar hun gastbijdragen zijn echt fantastisch geworden.”

Slijtagebestendig

De gitaar waar Morse ‘Triangulation’ mee opnam is zijn oude vertrouwde Music Man signaturegitaar. “Serienummer 1”, verduidelijkt hij. “Daar speel ik al bijna veertig jaar op. Maar ik gebruik hem niet om te oefenen. Vlak voor we

“Ik speel al bijna veertig jaar op mijn Music Man - ik zit aan mijn elfde set frets”

op tour gaan switch ik naar die gitaar.

“Gitaren kunnen een fractie van een millimeter anders voelen door hoe ze zijn afgesteld of in hoeverre de hals afgesleten is. Daarom wil ik vlak voor de tour begint wat tijd met die gitaar doorbrengen, maar ik wil niet nóg een set frets verslijten. Momenteel zit ik al aan mijn elfde set frets en het zijn voor het eerst roestvrijstalen frets. Niet omdat ze beter klinken, maar vanwege de slijtagebestendigheid.

“Eigenlijk weet ik niet zo goed of ze wel beter klinken dan nikkelen frets, maar die zijn iedere twee jaar totaal versleten en bij het herfretten wordt de gitaarhals natuurlijk iedere keer opnieuw geschuurd.

“Op tour ben ik er nog veel meer mee aan het oefenen dan aan het optreden.

Dan oefen ik over de hele hals. Plus: ik speel met veel vibrato en ik druk veel op, dus de frets slijten bij mij vrij gelijkmatig af. Er is op ieder nummer wel vibrato op iedere snaar.”

Illusie

Opnemen en optreden doet Morse al jaren met zijn signature Engl E656, maar daar is onlangs verandering in gekomen: “Er is een nieuwe signature Engl. De Engl E658 20 is een 20-watt top. Hij is

veel lichter. Er zitten andere buizen in om hem kleiner en lichter te kunnen maken. Hij klinkt heel goed en er zijn effecten ingebouwd.

Ook zit er een vijfstanden-

schakelaar voor de impedantie op en een xlr-uitgang met IR-simulatie.

“Dat directe geluid van die 20-watter is wat ik gebruikt heb om een aantal van mijn partijen van die 100-watter te dubbeln. Dan heb je twee verschillende benaderingen. Dat maakt de sound grootser, in mijn oren althans, omdat het niet twee keer dezelfde partij met exact hetzelfde geluid is.

“Dave en ik hebben wat shows gedaan op Andy Woods gitaarkamp en John Petrucci’s Guitar Universe, waarbij ik die versterker in mijn koffer heb kunnen meenemen, samen met mijn kleding en toiletpullen; ik hoefde zelfs niet bij te betalen voor het gewicht. Hij is heel makkelijk te tillen. Als ik die meeneem, hoef ik alleen maar een kabinet en wat snoeren te lenen. Een mooie luxe. Het is

“Ik heb drie manieren om mijn plectrum vast te houden. Die wissel ik af, anders houd ik het niet vol”

iets wat ik altijd al gewild heb: een ver-voerbare versterker waarmee ik kan vliegen. Zeker omdat hij in mijn koffer past.

“Ik heb wat optredens gedaan waarbij ik mijn pedalenplank niet eens meege-nomen heb. Gewoon rechtstreeks de versterker in een clip-on stemapparaat op de kop. Ik zou dan alleen wat meer controle willen hebben over mijn delay. Een Britse vriend van me is een midi-pedaal voor me aan het maken om precies dat te doen. Ik ben nog nooit zo in de midi gedoken; ik heb altijd effec-ten gehad die je aan en uit kunt zetten. Maar ik heb een voorkeur voor effecten laten infaden, zodat de illusie ontstaat dat het naadloos is.”

Verwrongen

Een van de lessen voor Morse was anders leren spelen in verband met zijn artritis. “Oefenen is wat je het meeste doet”, legt hij uit, “meer dan daadwerke-lijk optreden. Veel mensen denken dat het wel in orde komt als je een paar uur vrij neemt, maar nee: iedere keer als ik iets probeer te doen, doet het pijn.

“Daarvoor heb ik een demper gemaakt die ongeveer hetzelfde werkt als een haarelastiek bij je topkam. Mijn demper is alleen wat sterker. Hij drukt meer naar beneden en is snel van de snaren te verwijderen. Vroeger draaide ik mijn pols altijd in een verwrongen positie om de snaren waar ik niet op speelde te dempen en alleen de snaar waar ik op speelde door te laten klinken. Een van de redenen waarom mijn gewrichten zo versleten zijn geraakt is dat ik dat dik vijftig jaar lang met tienduizend noten per dag deed.

“Momenteel werk ik met drie verschil-lende manieren om mijn plectrum vast te houden. Die wissel ik de hele tijd af. Ik kan maar een beperkte tijd spelen tot het zoveel pijn doet dat ik van positie moet veranderen. Dus wissel ik af, anders houd ik het niet vol.

“Maar dat doet iedereen in het dage-lijks leven. Als iemand zijn leven lang opritten maakt, heeft hij tegen zijn vijf-tigste een versleten rug, gescheurde spieren in zijn schouder en zijn knieën

zijn kapot. Hij heeft van top tot teen pijn, maar hij moet nog steeds werken.”

Duetten

Omdat ‘Triangulation’ grotendeels als trio opgenomen is, is het materiaal volgens Morse vrij eenvoudig naar het podium te vertalen: “Maar omdat we twee nummers hebben die duetten zijn en ik nog wel eens wat overdubs doe hebben we een nieuw tourlid: Angel Vivaldi. Ik heb op een van zijn projecten met hem gewerkt en hij is heel kundig, energiek en veelzijdig. Een fantastisch muzikant. Dat gaat een flink verschil voor ons maken. Het klinkt grootser met hem erbij. Op zijn voorstel hebben we *Attila The Hun* van de Dixie Dregs aan ons repertoire toegevoegd.”

MASTERBILT
GEM
ARCHER
Sheraton

In celebration of the monumental Live '25 Tour Epiphone unveils the Masterbilt Gem Archer Sheraton. Inspired by the original guitar still wielded by Gem Archer on stage today, this model captures the spirit, tone, and swagger of a band that defined an era.

Scan the QR code to visit [Epiphone.com](https://www.epiphone.com) and shop now.

Epiphone®

FOR EVERY STAGE

Biffy Clyro Vooruit

Met het tiende album 'Futique' bewijst Biffy Clyro weer eens dat het een van de belangrijkste rockbands van de moderne tijd is.

tekst Amit Sharma foto's Phil Barker

In alweer drie decennia is Biffy Clyro uitgegroeid tot een vooruitstrevende en verreikende rockact, gezegend met het vermogen om opwindende anthems te schrijven die een heel stadion in vervoering krijgen. Hun Strat-spelende frontman, Simon Neil, begrijpt de kracht van de riff, maar ook het belang van de balans tussen intensiteit en melodie. Op 'Futique' vindt de groep nieuwe manieren om die formule op te rekken, te experimenteren en ons te verbazen en te verrassen zonder hun identiteit te verliezen. Singles zoals *A Little Love*, *Hunting Season* en *True Believer*

hebben een vertrouwdeheid alsof ze al jarenlang bestaan. Door samen te werken met producer Jonathan Gilmore kon Simon zijn vleugels uitslaan en innoveren, weg van het klassieke trio-formaat en meer lagen en orkestratie omarmen.

Simon, je bent altijd al een Strat-man geweest. Wat vind je er zo geweldig aan?

"De Strat is alles voor mij. Mijn favoriet is de Michael Landau signature. Ik kwam er tien jaar geleden een tegen en ik was verkocht. Dat is de gitaar waar ik meestal in de studio op speel, een heruitgave van zijn originele exemplaar uit 1968. Ik heb er uiteindelijk twee gekocht. Die Strats zijn absoluut prachtig en vormen echt de basis als we opnemen."

strevend invloedrijk

Dat gezegd hebbende: je experimenteert graag in de studio...

“Ik heb geflirt met een klein, exclusief Brits bedrijfje genaamd Fairlane Guitars. Ik heb hun Zephyr-model gebruikt, en ik heb een gitaar van Novo gebruikt. Mijn tourmanager kocht er een en ik heb hem gepikt voor dit album. Een van mijn belangrijkste gitaren voor deze plaat was een kleine Fender (ST-)Champ...”

Die met de ingebouwde luidspreker?

“Ja! Die is in de jaren negentig uitgebracht. Een technicus had er een die zo echt en goed speelde en aanvoelde, en bovendien is het geluid dat uit die luidspreker komt gewoonweg fantastisch: heel modderig. De Strat is mijn kenmerkende geluid. Hij komt altijd naar voren in de mix, hoe dik die ook is.”

Greeny

Je bent geen extreme verzamelaar zoals Slash of Bonamassa, maar je moet toch wel een paar mooie gitaren hebben.

“Ik wou dat ik het geld had om te verzamelen, haha! Ik heb mezelf laatst getraakteerd op een Custom Shop (*Kirk Hammett*) ‘Greeny’ (1959 *Les Paul Standard*) reissue. Ik heb getwijfeld omdat hij erg duur was. Ik ben door en door een Strat-man, maar ik ben ook een grote Metallica-fan. Ik heb Kirk er jarenlang op zien spelen en weet hoe belangrijk die gitaar is. Ik hou wel van het geluid van Les Pauls en vind ze erg handig in de studio, maar het voelt voor mij

“Ik wil beter worden als gitarist, maar lijk alleen beter te worden als songwriter”

niet goed om er een om te doen. Het is alsof ik de kleren van iemand anders draag. Ik heb een Les Paul uit 1977 en een SG uit 1963, die ik bij Norm's Rare Guitars heb gekocht. Ik heb een paar keer geprobeerd om er live op te spelen, maar hij blijft niet goed op stemming. Dat is mijn trots, waarmee ik klink als Angus Young. Ik gebruik hem om te schrijven, net als mijn White Falcon.”

Maar heb je de ‘Greeny’ ook op de plaat gebruikt?

© Getty Images

Biffy Clyro vorig jaar tijdens het Glastonbury-festival

“Op een paar nummers, maar ik ben voorzichtig omdat hij zo duur is. Ik kan er bijna niet naar kijken. Ik ben dol op die middenpositie waar hij uit fase raakt. Het is zo gestoord en cool, het lijkt bijna op een Strat.”

Niet te organisch

Wat waren je favoriete effecten en versterkers in de studio?

“De belangrijkste versterkers waren een Fender Twin Reverb en een Marshall JCM800. We gebruikten ook een Sears

versterker, een oud, goedkoop ding dat geweldig klonk als je hem opendraaide, met veel karakter, hoewel hij een beetje wisselvallig reageerde op pedalen. Ik heb wat spullen van Audio Kitchen gebruikt, zoals, de Little Chopper versterker en The Big Trees preamp. We hebben deze keer meer di en post-effecten gebruikt. Ik hoor graag de lucht bewegen, maar omdat we met een nieuwe producer werkten, heeft dit album uiteindelijk een modernere aanpak gekregen.”

Wat waren de voordelen daarvan?

“Normaal gesproken ben ik te bang om te di'en, maar het levert wel degelijk een andere kwaliteit op. Ik heb een paar Chase Bliss pedalen gebruikt voor texturen op de achtergrond. In het verleden was het belangrijk om vooral ons als samenspelend trio vast te leggen. Op andere albums hebben we alles zo minimaal mogelijk gedaan, vaak met één microfoon en één versterker die één toon produceerde voor een heel nummer. Deze keer wilde ik lagen. Ik wilde niet te organisch klinken. Het klinkt alsof er veel chorus-effecten zijn gebruikt, maar het zijn eigenlijk meer dan 100 gitaartracks die verschillende dingen doen. Ik ben van het gebruik van zo min mogelijk apparatuur om een zo groot mogelijk geluid te creëren, overgestapt op het gebruik van zoveel mogelijk apparatuur met hetzelfde einddoel. En eigenlijk kun je soms te veel gitaarpartijen opnemen, waardoor de mix kleiner wordt.

“Jonathan hield ons op dat randje van het groot genoeg laten klinken zonder dat het werd overschaduwd door zijn eigen dikte. En zelfs op de albums die niet altijd klinken als een driemansformatie, is het belangrijk dat de nummers ook in een uitgekleden versie werken. We bereiden ons nog steeds op dezelfde manier voor. Ik heb nog steeds mijn

Marshall en Fender plus mijn Boss Metal Zone en delays. Die zitten overal op. Zo controleren we of de nummers gaan werken - als ze kunnen bestaan met een basisopstelling, maakt het niet uit hoe we ze opnemen, we weten dat het goed komt."

Diep gevoel

A Little Love draait helemaal om grote akkoorden en nog grotere hooks. Wat herinner je je nog van het schrijven ervan?

"Zodra ik van mineur naar majeur ging, wist ik dat het nummer af was. Het is gespeeld met DADGAD, een van mijn favoriete open stemmingen omdat je daarmee akkoorden kunt laten zingen. Met slechts één of twee vingers kun je zo'n grote impact hebben, gezien hoe de voicings kunnen veranderen en een diep gevoel van emotie kunnen weerspiegelen. Er is iets heel bevrijdends aan zulke grote open klanken, waardoor de aarde met slechts één vinger kan gaan trillen. DADGAD is een stuk makkelijker dan sommige van de open C-stemmingen die ik heb gebruikt, waar gitaren meestal niet van houden omdat de snaren van slap naar strak gaan."

Jij en je technicus, Richard Pratt van Gone Fishing Effects, hebben in 2020 de eerste serie Boooooom Blast overdrive/fuzzpedalen onthuld. Zijn er plannen om er meer te maken?

"Ja. Die zijn ook gebruikt."

© Getty Images

Simon Neil: "De Strat is alles voor me"

"Ik vind Les Pauls erg handig in de studio, maar het voelt alsof ik iemand anders zijn kleren draag"

Voor iedereen die dit leest: het is echt geweldig, dus zorg ervoor dat je er ook mee opneemt, haha. We maken ze nog steeds. Het is echter een kleine oplage. We hebben overwogen om een grotere oplage te maken, maar ik geef de voorkeur aan kleinere series. Richard bouwt elk pedaal persoonlijk. Als er iets misgaat - we hopen van niet - weten mensen dat ze hem kunnen terugsturen, laten repareren en terugkrijgen. Ik heb het gevoel dat wanneer dingen op grotere schaal worden geproduceerd het kwaliteitsniveau een beetje daalt. Dit wordt allemaal op bestelling gemaakt in iemands schuur."

Highgainpedalen kunnen

wonderen verrichten op lagere instellingen. Eric Clapton en David Gilmour gebruikten ooit de Boss HM-2!

"Gek, hè? Bands als At The Gates en Entombed én Clapton gebruiken hem. Soms is het leuk een pedaal te gebruiken voor iets waarvoor het niet is ontworpen. Vroeger wilde ik de spullen die mijn helden hadden, maar eigenlijk draait het allemaal om je vingers."

Hoe ontwikkel je je dan als muzikant?

"Ik wil beter worden als muzikant, maar ik lijk alleen beter te worden als songwriter. Steeds als ik mijn gitaarspel wil verbeteren, krijg ik een nieuw idee en schrijf ik een nummer in plaats van oefeningen te doen. Ik ben nu in een fase waarin ik echt een betere gitarist wil worden."

Biffy Clyro speelt 30 januari in AFAS Live.

GUILD'S NEWEST DREADNOUGHTS

D-140 Cherry Burst | D-140CE Black

Fender: het

CBS-tijdperk

DE BIG DEAL

In de loop van zijn lange geschiedenis heeft Fender verschillende lastige keerpunten doorstaan, maar 1965, het jaar waarin de gigantische CBS Corporation Fender kocht, markeert voor sommigen het begin van een achteruitgang ten opzichte van de standaarden die door Leo's oorspronkelijke bedrijf waren gezet. Is die mening nog steeds gerechtvaardigd?

tekst **Tony Bacon** fotografie **Phil Barker**

In 1964, Fender was een paar jaar verwijderd van zijn 20ste verjaardag, gingen de zaken goed en fijne gitaren en versterkers bleven uit de Fullerton-fabrieken van het bedrijf in Californië stromen. Er werkten daar ongeveer 600 mensen, de meerderheid in de productie. Forrest White, verantwoordelijk voor de productie, herinnerde zich dat tegen het einde van '64 zijn werknemers 1500 gitaren per week maakten, vergeleken met slechts veertig per week toen hij tien jaar eerder bij Leo's kleine bedrijf kwam. Naast de elektrische gitaren en versterkers stonden er in Fenders catalogi en prijslijsten uit het midden van de jaren zestig ook akoestische gitaren, effecten, accessoires en Fender-Rhodes elektrische piano's.

Don Randall, die aan het hoofd stond van de verkoopafdeling van Fender, herinnerde zich dat hij tijdens zijn eerste jaar in de jaren vijftig voor een miljoen dollar aan de groothandel verkocht, maar tegen het midden van de jaren zestig was dat bedrag met tien vermenigvuldigd, wat zich op zijn beurt vertaalde in ongeveer 40 miljoen dollar aan omzet in de winkels. De beatboom, op gang gebracht door The Beatles en de British Invasion, was heel Amerika aan het veroveren. Kortom, elektrische gitaren waren op een hoogtepunt van populariteit, en Fender was zowat hun grootste en meest succesvolle producent.

Verkocht aan CBS

Toen, in januari 1965, kwam de grote verrassing. The Music Trades, het belangrijkste Amerikaanse tijdschrift voor de instrumentenbranche, was duidelijk geschokt door het nieuws van Fenders overname door het machtige Columbia Broadcasting System Inc, beter bekend als CBS. "Het overnamebedrag van 13 miljoen dollar is veruit het hoogste dat ooit is betaald in de geschiedenis

van (*deze*) branche voor een enkele fabrikant", meldde het blad.

Waarom verkocht Fender? Leo Fender was in alle opzichten een hypochonder. Het waren zijn gezondheidsproblemen, met name de voorhoofdsholteontsteking waar hij vele jaren last van had, die leidden tot Leo's beslissing om Fender te verkopen, samen met zijn nervositeit over het verder uitbreiden van het bedrijf. Terugkijkend zei hij dat hij het gevoel had dat hij niet gezond genoeg was om door te kunnen gaan.

In het jaar na de overname van de Fender bedrijven publiceerde CBS een onderzoek dat het aantal gitaristen in de VS schatte op negen miljoen. De totale omzet van gitaren in Amerikaanse winkels bedroeg in 1965 185 miljoen dollar, een stijging van 24 miljoen dollar ten opzichte van 1958. Wat kon er misgaan?

Ondertussen in Californië...

Zoals je je kunt voorstellen werd deze verandering van eigenaar niet door iedereen toegejuicht in Fullerton. Er lijkt een botsing van culturen te hebben plaatsgevonden. De nieuwe CBS-mensen - vaak opgeleide ingenieurs met een diploma van de universiteit - hadden een rotsvast geloof in massaproductie. Daarentegen bestond de oude garde van Fender uit ambachtslieden zonder formele kwalificaties. George Fullerton, die verschillende functies had bij Fender, zei later dat het management voor het eerst werd geattendeerd op kritiek toen de

verkopers van het bedrijf klachten van hun dealers begonnen terug te koppelen. "Ze zeiden dat de gitaren niet meer speelden zoals vroeger", herinnert Fullerton zich.

Een van de topverkopers, Dale Hyatt, dacht dat de kwaliteit relatief stabiel bleef tot rond 1968; daarna ging de kwaliteitscontrole achteruit. Op een gegeven moment vond hij het vervelend om naar de winkels

Een 1966 Strat in levendig Lake Placid Blue

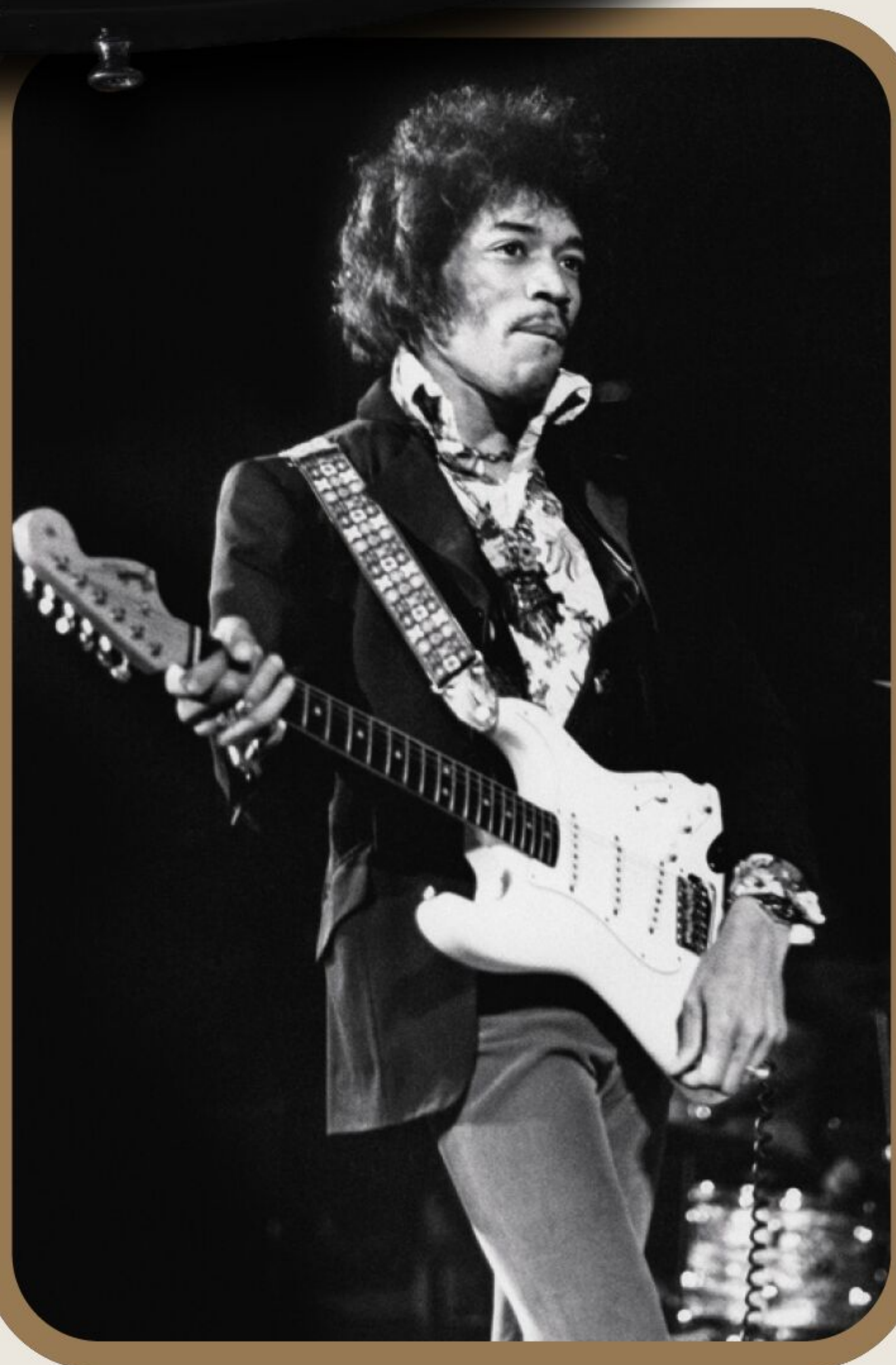
Een 1965 Jaguar met originele Kluson stemmechanieken

te gaan omdat hij regelmatig een slecht stuk vakmanschap moest verdedigen. “Ze werden erg slordig met de afwerking, met veel te veel slechte plekken”, herinnerde Hyatt zich. “Ze creëerden hun eigen concurrentie en lieten de deur wijd open voor iedereen, inclusief de Japanners.”

Onder de nieuwe eigenaar werd Randall vicepresident en algemeen manager van Fender Musical Instruments en Fender Sales, die beide onderdeel werden van de nieuwe CBS Musical Instruments Division. Voor hem was het een misvatting dat de kwaliteit achteruit ging toen CBS Fender overnam. “Er bestaat altijd een verdenking dat als een groot bedrijf een overname doet ze een waardeloos product gaan maken en het voor een hogere prijs gaan verkopen”, zei hij, “en dat is in dit geval niet waar.” Maar er was meer.

“Nadat ze al mijn mensen hadden geïnterviewd”, ging Randall verder, “maakten ze voor iedereen functieomschrijvingen. Voorheen werkte iedereen als een team. Als er nu iets misging, dan was het: ‘Nou, dat is niet mijn taak: los jij

Jimi Hendrix' gebruik van CBS-Strats deed Fender zeker geen kwaad

het maar op.’ Dit leidde tot veel problemen. Uiteindelijk was ik geen *corporate guy*. Ze betaalden me het restant van mijn contract en dat was het.”

Het was 1969 toen Randall ontslag nam bij CBS om vervolgens Randall Electric Instruments op te richten. Hij was zeker niet de enige van het originele team die vertrok. CBS nam Leo Fenders diensten af als een “speciale consultant voor onderzoek en ontwikkeling”. Het vertrouwelijke rapport dat het bedrijf voorafgaand aan de overname had laten opstellen over Fender concludeerde dat Randall noodzakelijk was om het bedrijf te leiden, maar Leo niet. Het rapport zei dat “een competente hoofdingenieur” de producten vooruit kon helpen, maar dat het “zeer wenselijk zou zijn, tenminste voor een periode van vier of vijf jaar, om de actieve interesse en creativiteit van de heer Fender te behouden”.

Met andere woorden: ze wilden niet dat Leo zijn ideeën naar elders zou brengen, maar ze wilden ook niet dat hij in de weg zou lopen van de nieuwe efficiënte Fender-productiemachine. Dus zetten ze hem ergens uit de buurt van de hoofdgebouwen neer, waar hij zoveel mocht sleutelen als hij wilde - met weinig effect op het product.

Hij voltooide een paar projecten voor CBS, maar vertrok toen zijn vijfjarig contract in 1970 afliep. Vervolgens ging hij Music Man leiden en daarna G&L. Forrest White verliet CBS in 1967, George Fullerton in '70, Dale Hyatt in '72.

Pre-CBS versus CBS

In de wereld van vintage Fender heeft ‘pre-CBS’ een magische klank. En steeds onwerkelijker prijzen. En toch zal waarschijnlijk niemand suggereren dat bijvoorbeeld een Tele die eind 1964 is gebouwd veel zal verschillen van een Tele die in de eerste maanden van '65 is gemaakt. Desalniettemin zou die eerste gelabeld worden als pre-CBS, met andere woorden: gemaakt vóór de overname van Fender

De Thinline Telecaster was misschien wel Roger Rossmeisl's belangrijkste bijdrage aan de Fender-canon

door CBS. Het exemplaar dat begin '65 werd verscheept is echter een CBS.

Velen zullen het ermee eens zijn dat CBS gedurende een periode na de verkoop wijzigingen heeft aangebracht in de productiemethoden bij Fender en dat een aantal van die wijzigingen nadelig waren voor de kwaliteit van sommige instrumenten. Fenders productie en verkoop stegen zeker en de winst ging omhoog. Randall herinnerde zich dat de inkomsten bijna verdubbelden in het eerste jaar dat CBS eigenaar was van Fender.

Leo zei dat hij niet dacht dat de veranderingen van CBS de kwaliteit van Fender hadden verlaagd. "Ze probeerden niet om het instrument goedkoper te maken", vertelde hij *Guitar Player* in 1978. "Misschien probeerden ze de productie te versnellen, maar het was logisch dat ze dat deden omdat we alleen al voor één instrument - ik geloof dat het de Mustang was - een backorder hadden van zo'n 150.000 stuks. Bij zo'n grote nabestelling - en er waren er nog meer - kun je niet blijven zitten."

Een nieuw model, de Fender Electric XII, verscheen iets later in '65 in de muziekwinkels, hoewel het al op de tekentafel lag voor de CBS-verkoop. Er waren weinig verrassingen in de XII's offset-body, maar de lange kop, nodig om de extra stemmechanieken te herbergen, eindigde in een kenmerkende curve die we nu kennen als de hockeystick. De brug met twaalf zadels was ook een slim detail voor die tijd, maar de twaalfsnarige rage was op zijn hoogtepunt en de Electric XII bleek een kort leven beschoren en bleef slechts tot '68 in de lijn.

Een duidelijke verandering in het ontwerp en kenmerkend voor Strats van na CBS' overname was een bredere kop, geleend van de Jazzmaster en Jaguar. In hetzelfde jaar voegde Fender binding toe aan de rand van de toets van de Electric XII, Jaguar en Jazzmaster, en in '66 verschenen blokvormige toetsmarkeringen op deze drie in plaats van de traditionele stippen. De drielaagse slagplaten van het merk verschoven naar enkellaagse witte versies, ook in '65.

Rossmeisl zorgt voor wat lucht

Leo had Roger Rossmeisl in '62 bij het bedrijf gehaald om akoestische gitaren te ontwerpen, en Rossmeisl was verantwoordelijk voor een lijn nieuwe elek-

trisch-akoestische gitaren. Hij was de zoon van een Duitse gitaarbouwer en in de jaren vijftig naar de VS gekomen. Hij werkte eerst bij Gibson, maar verhuisde al snel naar Rickenbacker waar hij de klassieke 330/360 instrumenten ontwierp.

Rossmeisl's Fender Coronado thinlines werden gelanceerd in '66. Ondanks hun conventionele doublecutbody's met binding en grote gestileerde f-gaten hielden ze vast aan de standaard geschroefde Fender-hals en kop. Opties waren onder andere een nieuw vibratostaartstuk en een twaalfsnarige uitvoering leende de hockeystickkop van de Electric XII. Een later probleem in de productie, waarbij brandplekken op de gitaar ontstonden bij het aanbrengen van de binding, leidde tot de introductie in '68 van een speciale wit-naar-bruin verlopende afwerking, genaamd Antigua, bedoeld om dit te verdoezelen.

Naast de gewone sunburst en cherry had Fender nog een ongewone finish-optie toegevoegd voor de Coronado-modellen, bekend als Wildwood. Het effect werd gecreëerd door kleurstoffen te injecteren in beukenbomen tijdens de groei die in het gezaagde hout een uniek gekleurd patroon produceerden dat de nerf volgde. "Het waren prachtige gitaren", herinnert Randall zich, "maar ze zijn nooit ergens gekomen. Ze sloegen

nooit aan." Wat waar was voor de feedbackgevoelige Coronado's in het algemeen en de modellen werden in 1971 allemaal uit de lijn verwijderd.

De Thinline Telecaster, geïntroduceerd in 1968, was nog een andere creatie van Rossmeisl, ontworpen in samenwerking met Fenders productmanager van snaarinstrumenten, Virgilio 'Babe' Simoni. Hij had drie uitgeholde klankkamers binnen in de body, gemaakt in Rossmeisl's Rickenbacker-stijl door een plak van de achterkant te zagen, de holtes uit te frezen en dan de plak hout er weer op te lijmen. De gitaar had een aangepaste slagplaat vanwege het enkele f-gat. In eerste instantie behield de Thinline de reguliere Telecaster pickupconfiguratie, hoewel hij later humbuckers zou krijgen.

Psychedelica

Rond 1967 veranderde Fender de bedrading van de Telecaster, waardoor het ongebruikelijke circuit dat sinds 1952 gebruikt werd veranderde. Nu werkte de Tele zoals je zou verwachten voor een gitaar met twee pickups, met een driewegschakelaar die de brug- of hals-pickup of beide selecteert, samen met de gebruikelijke masterregelaars voor volume en toon. Ook in '67 kreeg Fenders budgetlijn voor beginners de Bronco,

magazines voor muzikanten

Losse nummers en abonnementen
bestel je heel gemakkelijk in de webshop

muziekmagazines.nl

Gitarist

Maandblad voor de gitarist. Met tests van de nieuwste gitaren, versterkers, effecten en meer, inspirerende interviews met 's werelds beste gitaristen en workshops.

Slagwerkkrant

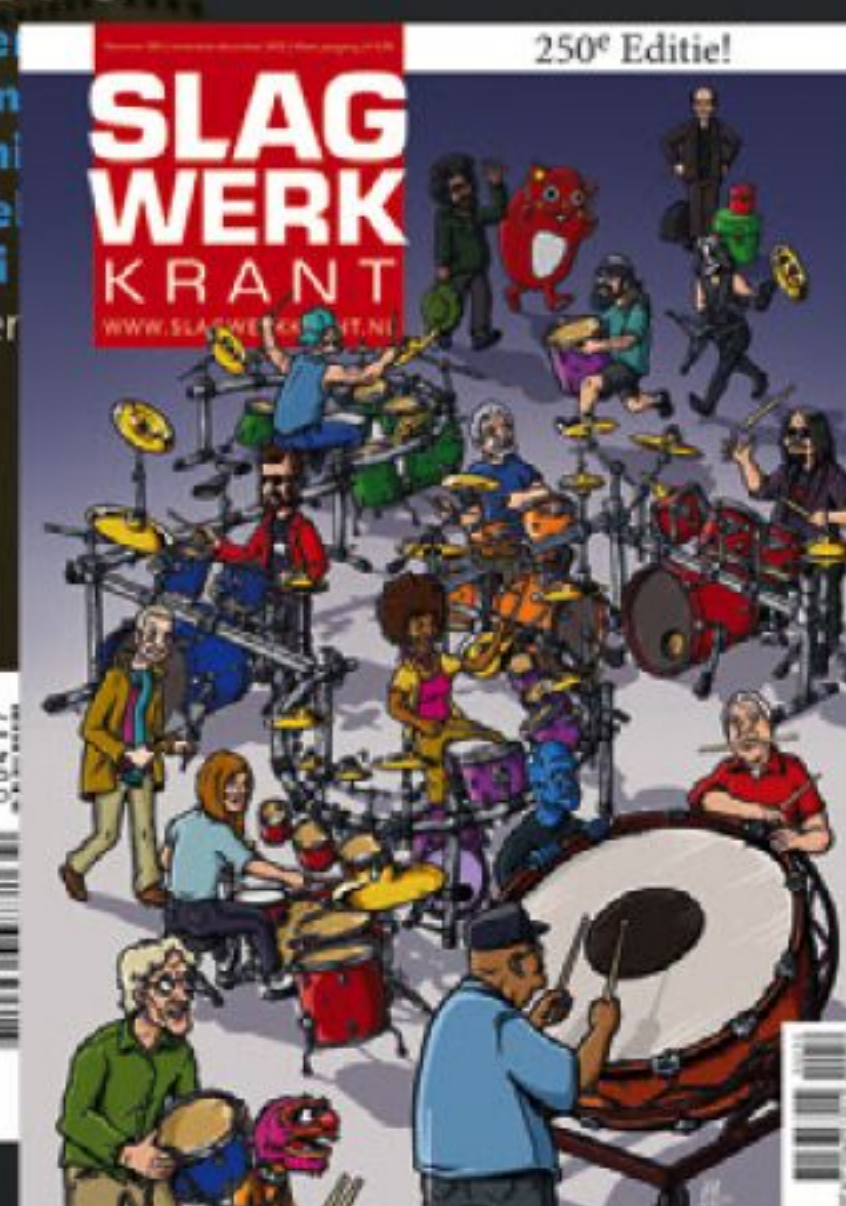
Magazine voor drummers en percussionisten

Interface

Voor muzikanten en producers

De Bassist

Kwartaalblad voor bassisten

Proefabonnementen € 12,⁹⁰
Jaarabonnementen vanaf € 20,⁹⁰
Losse edities vanaf € 5,⁹⁰

We sturen
alles op
zonder
verzendkosten

1966 Electric XII met karakteristieke hockeystickkop. Elke snaar heeft zijn eigen zadel voor precieze intonatie

een relatief rechttoe rechtaan gitaar met een enkele brugpickup en elementaire vibratobrug en met Fenders medium-grote 24-inch mensuur.

Het jaar daarop sloeg de psychedelica toe bij Fender. De ontwerpers van het bedrijf vermaakten zich met zelfklevend behang met paisley- en bloemenmotieven, vermoedelijk om de flower-power appeal te vergroten. De Paisley Red en Blue Flower Telecasters kunnen moeilijk gekwalificeerd worden als voorbeelden van saaie gitaarontwerpen van CBS.

Fenders hoogglans 'thick skin' polyesterlak waarmee vanaf eind jaren zestig gitaren werden afgewerkt, zou een karakteristiek kenmerk worden van seventies Fenders. Pre-CBS gitaren werden gewoonlijk afgewerkt met nitrocellulose-lakken, maar CBS beschouwde poly als een betere (en veiligere) optie in zijn streven naar een grotere productie.

Vintage

Ondertussen begon bij gitaristen het gevoel te ontstaan dat Fenders (en andere

Amerikaanse gitaren) niet meer werden gemaakt zoals vroeger. Meer topmuzikanten werden gezien met oude gitaren, die men 'vintage' instrumenten begon te noemen. De indruk ontstond dat Fender nu aantallen belangrijker vond dan kwaliteit. Sommige gitaristen kwamen tot de conclusie dat oudere instrumenten beter speelden en klonken dan nieuwe.

Die houding is in de decennia daarna afgezwakt en terwijl pre-CBS gitaren zeker geweldige instrumenten kunnen zijn voor degenen die ze kunnen betalen, wordt de muzikale waarde van veel Fenders uit de late jaren zestig nu veel beter begrepen.

Rond de tijd dat hij zijn '56 Brownie Strat kocht, was Eric Clapton duidelijk een vroege bekeerling. In 1967 verklaarde hij tegenover Melody Maker: "Als je begint, koop dan altijd een tweedehands gitaar, want die is 'ingereden' en makkelijker te bespelen, nog afgezien van het feit dat hoe ouder de gitaar, hoe beter hij gemaakt lijkt te zijn." Zet dat eens af tegen het beeld van Jimi Hendrix die een paar jaar later een sublieme interpretatie van *The Star-Spangled Banner* gaf tijdens Woodstock, uitgevoerd op zijn witte Strat uit 1968. Het is misschien een cliché, maar we zeggen het toch: Jimi deed het niet slecht op CBS-Fenders.

Deze 1967 Telecaster heeft een zeldzame Ocean Turquoise finish en nog een transition-logo

En hoe staat dit alles er vandaag de dag voor? Zoals altijd geldt voor alle gitaren die je wilt proberen of vergelijken: er is maar één test die telt. Bekijk ze, voel ze, plug ze in, bespeel ze. Als je geluk hebt, kun je een blinddoektest doen met een pre-CBS en een vroege CBS Tele of welk model dan ook. Dit kan verrassende resultaten opleveren en lang gekoesterde overtuigingen en veronderstellingen op zijn kop zetten. Maar we zullen dat soort dingen overlaten aan jouw handen, jouw oren en jouw hoofd. Het is tenslotte persoonlijk. [G](#)

Met dank aan ATB Guitars voor het beschikbaar stellen van deze CBS-periode instrumenten voor fotografie.
atbguitars.com

AMSTERDAM
GUITAR
HEAVENAmsterdam Guitar
Gearshow
en Worksh

Zaterdag 22 november 2025 -

Amsterdam Guitar Heaven is een beurs met meer dan 70 merken en een 20-tal workshops.

Met Gitarist en partners organiseren we zaterdag 22 november deze opnieuw grote editie van Amsterdam Guitar Heaven! Lees er alles over op de komende pagina's. Bestel je ticket vast bij Ticketmaster: slechts € 17,50 en als je student bent € 9,50.

Heaven Gitaar & Bas opfestival

12.00-18.00 uur | Q-Factory, Amsterdam

© Paul Bergen

Q-FACTORY™

Gearshow Gitaar & Bas 12.00-18.00 uur *TOUCH & TRY*

In de Grote Zaal en de foyer van Q-Factory kun je bij de tientallen stands van fabrikanten, distributeurs en gitaarbouwers gitaren, bassen, versterkers, effecten en accessoires bekijken, aanraken en proberen. Inmiddels hebben de volgende standhouders hun komst bevestigd:

Algam Benelux (Lâg, Eko, Sterling by Music Man, Martin, MXR), **Aristides**, **BACE/Bass-Cello**, **Boss**, **Chase Bliss**, **D'Addario**, **Dejawu**, **De Wit Guitars**, **Dronechove**, **Noise Machines**, **Egmond**, **Iceberg Effects**, **Face** (Blackstar, Peavey en veel effecten zoals Walrus en Beetronics), **Janssen Gitaarbouw**, **Musik Meyer** (Schecter, Hagström, FGN, Cort), **Ortega**, **Paul Belgrado**, **Pro Media**, **Connect & Total Sonic** (o.a. Universal Audio, IK Multimedia, Heritage, Harmony), **RH Guitars**, **Schwung**, **TMA Benelux** (Sire, GR Bass), **Unquendor**, **Yamaha** (Line 6, Yamaha), **Zeegers** – *more to come!*

workshopfestival

Q&A met Jan Akkerman

Jan Akkerman is natuurlijk Neerlands grootste gitaarheld. Hij blijft altijd op zoek naar nieuwe wegen op de gitaar. Een Q&A met moderator Jack Pisters!

De nieuwste Boss pedalen kan je zelf uitproberen, waaronder deze PX-1 & XS-1

gearshow

Bespeel bij Musik Meyer de nieuwe stealthy Schecter PT Black Ops met zijn enkele Fishman Fluence Open Core Modern-6 humbucker met drie voicings

gearshow

AMSTERDAM
GUITAR
HEAVENWorkshopfestival
12.15-18.00 uurSHRED'S NOT
DEAD. JUST
DIFFERENT

Workshop Roy Marchbank

Roy Marchbank verlegt de grenzen van wat fysiek en technisch haalbaar is op de gitaar, met zijn unieke 'hybrid sarod' alternate-pickingtechniek. Hoe dan?

Verdwaal in de klankwereld van Chase Bliss effecten, waaronder deze Lossy

Ook aanwezig op de Gearshow: de jazzbroer van de bekendste singlecut, deze L-Premium Jazz Cherry van Dejawu.

Workshop Bart Hennephof

Hij is gitarist van de progressieve metalband Textures. Bart Hennephof staat bekend om zijn stevig hakkende riffs, technisch hoogstaand en enorm muzikaal

TICKETS

Tickets kun je bestellen via [Ticketmaster.nl](https://www.ticketmaster.nl):

GEARSHOW + WORKSHOPFESTIVAL € 17,50

(voor studenten € 9,50)*

* Ticketprijs inclusief servicekosten en betalingskosten.

De Ticketmasterlink vind je natuurlijk ook op [Gitarist.nl](https://www.gitarist.nl), maar je komt er ook als je op [ticketmaster.nl](https://www.ticketmaster.nl) zoekt op 'Heaven'.

We organiseren deze dag samen met onze collega's van De Bassist en Musicmaker, en met Guitar Matrix, Stichting Output, GitaarschoolNederland.nl, Abbey Road Institute en Q-Factory.

De volgende gitaristen geven acte de présence:

Richard Hallebeek en **Jack Pisters** (zij openen de dag met een inleidende workshop over het thema van de dag en het fabuleuze spel van Richard).
Jan Akkerman
Roy Marchbank
Jerôme Hol (Dulfer)
Valentijn Bannier (Zuco 103, Cindy)
Estelle Stijkel (Kovacs)
Bart Hennephof (Textures)
Javier Valdi (The Curse Made Flesh)
Ruud Jolie (boek In Spotlight And Shadow)
Ed Struijlaart (Face MI: J Rockett, Walrus Audio, Radial, Pedaltrain)
Yoebe Hollestelle (Zeegers)
Billy Watman (Ortega)
 En er zijn workshops van bassisten **Yolanda Charles**, **Jeroen Paul Thesseling**, **Manuel Hugas**, **Peter Peskens** en **Nathalie Schaap** - dus neem vooral je bassistvrienden mee!

Op de Gearshow **Walrus Audio Xero Polylooper**

Creatief loopen

Het nieuwe looperpedaal van Walrus Audio geeft je opties om je creativiteit de vrije loop te laten, uit te proberen op de Gearshow van Amsterdam Guitar Heaven.

tekst **Trevor Curwen** foto's **Phil Barker**

Walrus Audio's eerste stap op het gebied van looping is de Xero Polylooper, een tweekanaals stereo-looper die volgens het merk is ontworpen om de creatieve mogelijkheden van meerdere loopkanalen volledig te benutten. Het is een pedaal van praktisch formaat met twee identieke loopkanalen en drie beschikbare modi om te bepalen hoe de twee worden gesynchroniseerd. Elk kanaal heeft zijn eigen volume-regelaar en een panregelaar om de plaatsing in het stereobeeld in te stellen - een geweldige toevoeging als je stereo speelt. Elk kanaal heeft de mogelijkheid om onafhankelijk de afspelerichting en de snelheid (half/normaal/dubbel) te wijzigen. Zo kan je een opgenomen loop achterwaarts afspelen of een octaaf verhogen of verlagen.

De voetschakelaars geven je veel functies via de verschillende press en hold mogelijkheden van één of beide voetschakelaars. De leds bij de schakelaars geven daarbij in zeven verschillende kleuren de status aan. Om het gebruik te vereenvoudigen kan je een externe dubbele voetschakelaar toevoegen of het pedaal via midi aansturen.

Fascinerende effecten

De synchronisatiemodus geeft je een standaard looperwerking, waarbij beide kanalen op dezelfde lengte zijn vergrendeld, terwijl in de niet-gesynchroniseerde modus beide kanalen volledig onafhankelijk van elkaar werken, zodat alle loops in en uit synchronisatie raken, wat fascinerende effecten

kan opleveren als je ambient pad-achtige geluiden opneemt. Met de derde modus, Poly, kun je loops van verschillende lengtes opnemen die wel ritmisch gesynchroniseerd blijven. Zo kan je een mix van korte en lange frases maken, of echt polyritmisch werken door bijvoorbeeld een patroon van drie tellen op te nemen tegen een patroon van vier tellen.

Creativiteit

Zo biedt het pedaal tal van mogelijkheden voor oefenen, (solo)optredens of songwriting, of je nu gewoon een akkoordsequentie neerzet om overheen te soleren of iets complexers gaat bouwen. De verschillende synchronisatie-opties en de mogelijkheid om de snelheid en afspelerichting aan te passen, maken dat dit pedaal je creativiteit aanwakkert.

Tijdens Amsterdam Guitar Heaven kan je dit zelf uitproberen, want in de stand van Face MI zal - naast veel andere pedalen - ook deze Xero Polylooper aanwezig zijn.

AMSTERDAM
GUITAR
HEAVEN

Valentijn Bannier

In het speeltuintje

Koffie, Zuco 103, Steye & The Bizonkid en Cindy met Xander Vrienten en Martijn Bosman. Hij wil zijn oude band Cirque Valentin nieuw leven inblazen, maar eerst komt Valentijn Bannier op 22 november voor een workshop naar Amsterdam Guitar Heaven.

tekst **Chris Dekker**

Bovenin het Volkshotel in Amsterdam spreken we, van de hak op de tak, met Valentijn. Festivals waar ons beider bands optraden, de gitaarlessen die hij gaf (“Je moet een jongen die al stiekem zijn eerste peuk opsteekt niet *Old McDonald Had A Farm* leren”), bands als Skip & Die waarin Valentijn inviel of in meespeelde en misschien wel de reden van zijn ritmische spel (“Drums geven dat onderbuikgevoel. Eigenlijk vertaal ik drums naar gitaar”). De locatie is niet toevallig, want bene-

den in de kelder is zijn studio. We beginnen met Zuco 103, waarin hij als jonge gast in 2008 een jaar speelde en later terugkwam om niet meer weg te gaan.

“Ik was 19 en het was mijn leerschool qua ervaring. Ik leerde wat een monitor- of FOH-technicus was, wat een tour-manager deed. Mijn spullen moesten op orde zijn, alles moest in flightcases. Ik wist niks. Ik moest dertig songs leren, er was maar één repetitie en ze zeiden: ‘Het is jazz, het ontstaat op het podium.’ Intimiderend, haha! We deden dat jaar

15 landen aan. Na mijn les op het conservatorium vloog ik naar Madrid en door de band leerde ik mijn energie reserveren. Je staat vroeg op, je vliegt, doet een soundcheck, je wil zo’n stad verkennen, maar je hebt ook een gig om 3 uur ’s nachts waar je wel gewoon moet leveren. Leerzaam was dat de band alles gaf, of het nu voor een enorme zaal was of tien man.”

Zeer goed

In eerdere interviews lees ik enerzijds over je bravoure en anderzijds over je onzekerheden. ‘Zeer goed’, zei je tegen voormalig conservatoriumbaas Jack Pisters toen hij je vroeg of je goed genoeg was voor Zuco 103.

Valentijn lacht: “Mensen die me kennen weten dat ik graag dingen met een knip-oog roep! Ik was aangenomen om hoe ik speelde met de auditie, maar in de band ging ik ineens raar nadenken en probeerde ik mijn voorgangers na te doen: Paul Willemsen, Alvin Lewis en Rory Ronde, voor wie ik later ook inviel. Zij waren veel verder dan ik in hun identiteit voor het spelen in bands. Ik heb vroeger nooit naar ‘gitaristische’ muziek geluisterd en was daar niet comfortabel mee. Toen ik Cirque Valentin begon, ging ik terug naar wat ik luisterde: Motown, Michael Jackson, The Roots, Chic, Red Hot Chili Peppers. Ik omarmde de elementen uit die muziek die me wild maakten: de liefde voor brute energie, families/collectieven, ritme, slagpartijen en langgerekte, hypnotiserende grooves.”

Je vond jezelf bij Zuco 103 destijds misschien niet helemaal op de juiste

© Sacha Luna Email

van Cindy

plek zitten, maar ze vroegen je terug.

"In 2016. En dat beviel zo goed dat het nu alweer tien jaar is. Ze wisten precies wat ik wel en niet kon, dus nu kon ik mezelf zijn. Het is echt een familie geworden."

Is Zuco je belangrijkste act?

"Dat blijft Cirque Valentin, ook al doe ik daar nu niks mee. In al mijn bands ben ik mezelf, maar binnen een format. Met demo's voor Cirque Valentin kan ik concessieloos mijn eigen palet vormen. Zo doe ik de andere bands geïnspireerder en verval ik niet in maniertjes. Cindy heeft nu prioriteit, we bereiden het vijfde album van Koffie voor en de Zuco-tours zijn een warm bad. Het wisselt elkaar mooi af."

Cindy is haast een superband!

"Martijn belde op. Hij wilde graag een eigen band. We wilden Dirk Zandvliet op baritonsax vragen, maar toen we met zijn drieën speelden, gebeurde er iets. We zijn alle drie onszelf en juist daardoor gebeurt er iets speciaals en maken we muziek die we zelf nooit gemaakt konden hebben. Normaal ben ik altijd een regisseur in bands en kom ik zelf op de laatste plek. Ik wilde aanwijzingen geven, maar Martijn zei: 'We zijn verantwoordelijk voor ons eigen instrument.' Ik moest het loslaten en alleen gitarist zijn. Ik dacht weer aan die verwachtingen die mensen daarvan hebben, maar toen dacht ik: nee, ze hebben me gevraagd om wie ik ben!"

Bach-liefde

"Ik ontdek een nieuwe manier van spelen. Ieder kan veel meer ruimte innemen. Het is opwindend te zoeken naar een manier die eigenzinnig is in te vullen. In plaats van singlenote-melodieën pak

ik ze nu met akkoorden of met delays en reverb. Met deze gasten kan je ook even niks spelen. Een opwindende uitdaging. We hebben muzikaal iets gevonden en er valt nog zoveel te ontdekken. Martijn speelt muzikaal en kleurrijk, Xander kan zijn Bach-liefde kwijt. Bij het eerste optreden vielen Xander en Martijn na een gitaarintro in en ik kreeg zo'n dikke duw van bas en drums in mijn rug. Bijna emotioneel! Aan die drive merkte ik dat we er alle drie met dezelfde toewijding stonden."

En dan noem je het Cindy?

"Dat was een gevoel, haha! We hadden supertoevallig rond die tijd alle drie een date met die naam. En ik speelde vroeger altijd in het speeltuintje van Cindy. Een meisje uit de buurt heette zo. Dat gaf mij een nostalgisch gevoel."

En je hebt meteen een albumtitel!

"'Cindy's Playground', haha!"

Je spullen. Je bent geen gearhead en je hebt geen back-up-gitaar!

"Ik kocht mijn Custom Shop Strat vanwege de kleur. Hij was licht relic en nu zwaar! Ik had een tweede Strat en die is ooit gestolen. Soms neem ik mijn SG mee als back-up, maar meestal gebruik ik een intro of drumsolo om een snaar te vervangen. Ik ben daar snel in geworden! Ik ben zeer blij met mijn Bontone amps die Raman Bonte op maat voor mij bouwt."

21 nov: release ep 'Cindy Loves'

22 nov: Amsterdam

Guitar Heaven

27 nov: ep-releaseshow, Doka, Amsterdam

**"MET DEZE GASTEN KAN JE OOK
EVEN NIKS SPELEN. EEN OPWINDENDE
UITDAGING"**

© Ruud Baan

Estelle Stijkel

Een andere bena

Als jonge twintiger maakte Estelle Stijkel indruk met haar vuige rock 'n' roll-riffs en venijnige solo's bij The Jacks. Vervolgens liet ze zich in de folky indiepop van Bells Of Youth van een subtielere kant horen. Inmiddels is ze alweer een aantal jaar een van de steunpilaren in de begeleidingsband van Kovacs, waar ze geniet van de vrijheid die ze krijgt. Op 22 november doet ze een workshop op Amsterdam Guitar Heaven.

tekst **Kevin Pasman**

"Bij Kovacs ben ik veel meer dienend dan dat ik echt met mijn hardere gitaar op de voorgrond speel", aldus Stijkel. "De gitaarriffs en harde dingen die ik bij The Jacks deed passen ook helemaal niet. In het begin probeerde ik dat misschien nog wel. Dan zei Sharon (*Kovacs*): 'Wat ben je aan het doen? Je moet niet alles zo vol spelen!'"

"Bij The Jacks kon ik alles vol spelen, maar bij Kovacs hebben we ook synths

en een trompettist. Het klinkt al heel snel heel vol als je daar te veel bij gaat doen. Wel heb ik nog één gitaarsolo in de set. Het is op zich ook wel fijn als je er maar één hebt. Dan heb je gewoon één improvisatiemoment in de show waarin je even helemaal los mag. En soms speel ik zulke rare dingen dat ik zelf denk: wat heb ik nou weer gedaan? Haha!"

"Op die momenten speel ik vooral wat ik dan voel. Soms kan dat dus ook niet goed uitpakken. Maar soms is het juist

wel heel erg vet. Dat vind ik ook het allerleukste eraan; dat kun je vooraf niet bedenken."

Passen

"Er zijn nummers van Kovacs waaraan ik heb meegeschreven, maar er komt nu een nieuw album aan waarvoor Sharon samen met Jonathan Quarmby schrijft. Een heel goede producer en ook een liedjesschrijver. Ik heb hem er wel een keer op aangesproken: 'Er zitten de hele tijd geen gitaren in, dadelijk heb ik geen baan meer door jou!' Toen moest hij lachen en beloofde hij dat er wel wat gitaardingetjes in kwamen te zitten. Hij heeft zijn woord gehouden."

"Binnenkort gaan we op tour en daar ben ik nu zelf wat partijen voor aan het verzinnen. Daar worden we best wel vrij in gelaten. Niet dat ik in één keer dikke solo's over alles moet gaan spelen ofzo, maar ik word best vrij gelaten in het zoeken van de juiste kleur die bij het liedje past."

"We zoeken een beetje binnen de band naar geluiden of sounds. Maar mensen hebben ook weinig tijd, dus het is vaak op de tour zelf dat we dingen gaan maken en repeteren. Zelf ben ik nu thuis aan het repeteren, maar soms bedenk je thuis iets en klinkt het voor geen meter als je het meeneemt naar de band. Dan heb je bijvoorbeeld een sound die de synths in de weg zit. Het moet allemaal wel een beetje passen. Maar ik vind het proces van het creëren van de sounds en die bij de nummers proberen te laten passen heel leuk."

© Kevin Pasman

dering

Dat betekent ook dat de eerste optredens van een tour anders kunnen klinken dan de laatste. “Show één is vaak nog een beetje zoeken”, lacht Stijkel. “Dat vraagt focus, maar zo blijft het voor ons ook leuk en organisch. We zijn soms ook wel gebonden aan de tracks die meelopen. De nieuwe set-up proberen we zo te krijgen dat we meer echt spelen. Dat is veel leuker want dan ben je nóg veel vrijer om dingen op het moment zelf te verzinnen.”

Makkelijk

“Ik houd echt van versterkers. Bij The Jacks speelde ik alleen maar over versterkers. Maar het was ook een hoop gesjouw iedere keer. Het is bij mij wel zo dat de hele set-up zo draagbaar mogelijk moet zijn, omdat we heel veel vliegen. Dan wordt het heel moeilijk als je een heel grote versterker mee hebt.

“Onlangs heb ik de Ruby '63 van Universal Audio gekocht. Die vind ik heel vet. Hij klinkt echt alsof je door een versterker speelt. Het is echt goed gesimuleerd. Dan hoeven die versterkers ook niet meer. We spelen ook op in-ears bij Kovacs, dus dan heeft alles toch een andere benadering.

“Iedere gitarist is natuurlijk afhankelijk van de geluidsmensen die meegaan op tour. Ik ben benieuwd wat zij van die Ruby vinden. Onze geluidsmen en manager Ferran Huijsmans helpt altijd heel goed bij het vinden van het geluid van de band. Soms moet je nog wel wat EQ's bijstellen enzo, maar dat gaat tegenwoordig allemaal veel makkelijker in apps en digitaal. Je moet er eigenlijk zelf voor zorgen dat je simulatie het beste klinkt.

“Op een gegeven moment vroeg ik of ik niet een Fender Princeton mee mocht nemen, al klinkt die wel het vetst als je het volume helemaal op tien zet. Dat mocht wel, maar daar hebben we uiteindelijk toch niet voor gekozen. We heb-

ben nu gewoon alles heel makkelijk op één pedalenplank.”

“Al op jonge leeftijd trok Stijkel veel jaloerse blikken vanwege haar custom-shop Gibson Les Paul. Tegenwoordig is ze voornamelijk met een Duesenberg Starplayer te zien. “Op tour neem ik die sowieso alle twee mee”, benadrukt ze. “Maar ik vind de tremolo op die Duesenberg gewoon te gek. Hij ontstemt nooit. Maar het zou me niets verbazen als er een nieuwe bij komt als ik tegen iets aanloop.”

Spannend

“Toen we vanwege corona niet konden spelen, ben ik muziek gaan maken met mijn eigen project. Daar ga ik ook in zingen en dat vind ik best spannend. Maar dat ga ik wel gewoon doen. Ik heb de hele tijd gezegd dat ik dit jaar wat wil uitbrengen, maar ik weet niet of ik dat ga halen. Er zijn in ieder geval al wat dingen opgenomen met een toffe drummer, Mischa Porte.

“Teksten schrijven vind ik wel lastig. Licks en partijen verzinnen ben ik toch beter in. Maar je moet jezelf altijd een beetje uitdagen. Vooral in dit soort dingen. Daar groei je ook van.” [G](#)
@estellestijkel

*Zaterdag 22 november;
Workshop
Estelle Stijkel,
Amsterdam Guitar
Heaven,
Q-Factory, Amsterdam*

De leukste cadeautjes

Je partner, vader, dochter, oma of een collega van wie je het lootje hebt getrokken speelt gitaar. Of misschien wil je jezelf gewoon belonen? Gitarist zet wat handige, betaalbare en leuke cadeaus onder elkaar voor in de schoen, onder de boom of in een met bloed, zweet, tranen en perschuim gemaakte surprise.

Dunlop GA59 Cleaning Kit

Zen worden na die te overprikkelende kerstmaaltijd met te veel drukke neefjes en nichtjes? Maak nu eindelijk je gitaar eens schoon. Deze set heeft een mooi schoonmaakmiddel voor de body en citroenolie voor je (palissander) toets. Een doekje zit erbij. Een oud bandshirt werkt ook.

Richtprijs
€ 15,-

Walrus Audio Fundamental Reverb

Een beetje reverb is altijd lekker. Deze zeer betaalbare Walrus biedt drie modi – hall, spring en plate – en is met drie schuiven haarfijn naar wens in te stellen. Een must voor ieder pedalboard!

Richtprijs
€ 109,-

Cherub CGC-1 Gemini Capo

Deze handige capo is voorzien van drie rubberen pads. Een van de drie matcht eigenlijk altijd met de radius van je elektrische gitaar of staal- of nyloonsnaar.

Richtprijs
€ 25,-

Yuer YS-10E

Volume, toon, gain, een overdrive-knop, werkt op batterijen of adapter en je kunt je muziek streamen via blue-tooth. Dit ampje is te gek op je hobbykamer, straks met mooi weer in de tuin, in de kledkamer voor je gig of op straat als je Bertje Doperwtje wilt beconcurreren.

Richtprijs
€ 39,-

D'Addario PW-CT-12 tuner

Live is een stempedaal met mute-functie onmisbaar, maar voor thuis en onderweg is deze mini-headstocktuner van D'Addario te gek. Oplaadbaar, niet veel groter dan een paar euromuntjes op elkaar en onzichtbaar voor het publiek.

Richtprijs
€ 35,-

Proefabonnement Gitarist of De Bassist

Richtprijs
€ 13,-

Voor de prijs van twee setjes gemiddelde gitaarsnaren heb je al een proefabonnement op Gitarist. En denk ook eens aan je bassist, die altijd eenzaam achterin bij de drummer grondnoten aan het pompen is. Doe hem of haar een proefabonnement op De Bassist cadeau!

volgens Gitarist

TC Electronic Ditto 2 looper

Het geeft niet als je net als Mud lonely this Christmas bent. Pak de Ditto, leg een lekkere akkoordenpartij neer, doe je ogen dicht en waan jezelf Leif de Leeuw door wat lekkere licks en solo's over je eigen ritme-partij te spelen.

Richtprijs
€ 99,-

Dunlop DGT121 System 65 toolkit

Onderweg of in de studio kan je averij oplopen. Je bent gered met deze set met smeermiddel, doekje, een tang/winder en een multitool met specifieke gitaartools voor een set-up of reparaties 'on the spot'.

Richtprijs
€ 50,-

Richtprijs
€ 45,-

Hercules gitaarstandaard

De bekende gele stands zijn sterk, makkelijk inklapbaar en als je je kostbare gitaar er inhangt, wordt de kop meteen vergrendeld. Mooi voor thuis én op het podium

Richtprijs
€ 40,-

Richtprijs
€ 35,-

Schaller S-Locks

Je snelle Ibanez, fragiele SG of bestikkerde punkwapen (waar je wild mee over het podium beweegt) hang je natuurlijk niet zomaar aan een band. Gebruik op zijn minst Grolsch-rubbertjes, maar nog liever de mooie S-locks van Schaller. Een must!

D'Addario 1XVP4-5 assortiment plectrums 7-pack medium

Glad, geribbeld, groot of klein? Rustig aan, we hebben het gewoon over plectrums. Dit setje heeft zeven medium plectrums, maar allemaal net even anders. Leuk om te proberen!

Richtprijs
€ 6,-

Richter 1647 Backline Series Black

De een maakt een statement met een opvallende gitaarband, de ander gaat voor rustiek zwart. Dan kan je alsnog een statement maken, want Richter maakt niet alleen prachtige leren banden, maar ook deze 8 cm brede band van zacht synthetisch leer, die niet van echt te onderscheiden is. Een 'excus-band' na buitensporig, vlezig gourmetten.

Richtprijs: € 35,-

Richtprijs
€ 35,-

1968-heden Cry Baby wah

Het effect dat de gitaar een vocale kwaliteit geeft.

tekst Chris Gill

Het nederige wah-wahpedaal is waarschijnlijk een van de meest ondergewaardeerde effecten in het elektrische-gitaar-universum. De meest vocale tegenstanders wijzen doorgaans op het clichématige gebruik in vintage pornofilm-soundtracks en dat Kirk Hammett hem wel heel vaak in solo's gebruikt, maar de wah-wah heeft zoveel klassieke nummers opgeluisterd, van Jimi Hendrix' *Voodoo Child (Slight Return)* en Isaac Hayes' *Theme From Shaft* tot David Lee Roths *Yankee Rose* en Alice In Chains' *Man In The Box*, dat het vrij moeilijk is om echt een hekel aan de wah te hebben.

Vox/Thomas Organ ontwikkelde het eerste commerciële wahpedaal bijna per ongeluk toen ingenieur Brad Plunkett een variabel midrange-circuit ontwierp ter vervanging van de drie midrange-presetknoppen op de Vox Super Beatle versterker. Terwijl een gitarist speelde paste Plunkett de regelaar aan en dit creëerde vocaal-achtige, vegende midrange-luiden - het was het gesprek van de dag bij Thomas Organ. Er werd al snel besloten om dit circuit in de behuizing van een volumepedaal te monteren zodat muzikanten de sweep met hun voet konden regelen.

Clyde McCoy

In eerste instantie bedacht Thomas Organ het wahpedaal als een hands-free alternatief voor een demper voor trompettisten en ze brachten het apparaat op de markt als de 'Clyde McCoy wah-wah' met een endorsement van jazztrompettist Clyde McCoy. Gitaristen vielen echter meteen voor het wahpedaal, vooral nadat Eric Clapton en Jimi Hendrix het

Een Dunlop Cry Baby wah gefotografeerd in 2012. Dunlop kocht de rechten op de Cry Baby-naam in 1979

produceren die op de markt verschenen onder verschillende merknamen.

Uiteindelijk verhuisde de productie terug naar de VS totdat Thomas Organ in 1979 failliet ging en Dunlop de rechten kocht op de Cry Baby-naam, die het vandaag de dag nog steeds heeft. De originele Cry Baby is altijd een zeer betaalbare keus voor veel gitaristen gebleven, hoewel Dunlop ook een uitgebreide selectie van artiestenmodellen en verbeterde ontwerpen aanbiedt met functies zoals variabele Q en een instelbaar bereik.

Expressief effect

Een wahpedaal is een van de meest expressieve effecten die ooit bedacht zijn. De eenvoudigste manier om er een te gebruiken is door met de voet op een

Thomas Organ bedacht het wahpedaal als een hands-free alternatief voor een demper voor trompettisten

effect prominent gebruikten op hun opnames uit 1967.

Omdat Vox in Groot-Brittannië gevestigd was en Thomas Organ zijn hoofdkantoor in de VS had, werd in 1968 besloten om het wahpedaal apart op de markt te brengen: in Groot-Brittannië als Vox wah en in de VS onder de nieuwe naam 'Cry Baby'. De pedalen werden aanvankelijk in aparte fabrieken gebouwd, maar aan het eind van de jaren zestig werd de productie samengevoegd in de JEN-fabriek in Italië. Doordat Thomas Organ er niet in slaagde een patent te verwerven, begon JEN concurrerende maar identieke apparaten te

vast ritme op en neer te bewegen, maar meer geavanceerde technieken omvatten precieze controle over de sweep om noten of ritmische intervallen te accentueren. Met finesse gespeeld kunnen sommige gitaristen zelfs spraak simuleren, zoals Steve Vai deed op *Yankee Rose*. Door het pedaal langzaam te sweepen kan de wah als een surrogaat phaser of flanger klinken of subtiele verschuivingen in textuur geven.

Een andere onderschatte toepassing is het gebruik van een wahpedaal als een midrangeboost of filter door de kantelplaat in een vaste positie te laten staan op een gewenste *sweet spot*. Michael Schenker gebruikte deze benadering om zijn vet klinkende solo's bij UFO te genereren in de jaren zeventig en sindsdien hebben veel gitaristen dit voorbeeld gevolgd.

Melodie als muze

door Andy Timmons

Simone Cecchetti

Winterland deel 2

Vorige maand hebben we gekeken naar het intro van de song *Winterland*. Deze maand wil ik de gitaarpartijen laten zien die ik speel tijdens de instrumentale coupletten.

VOORBEELD 1 illustreert het 16 maten lange couplet van *Winterland*, dat ik zonder begeleiding speel in de video bij deze column. De gitaarpartij bevat in feite de akkoordprogressie en brengt deze op subtielwijze over in een akkoord-melodiestijl door de grondtoon van elk geïmpliceerd akkoord erin op te nemen.

Het couplet wordt gevolgd door een korte, vier maten durende pre-chorus, weergegeven in **VOORBEELD 2**. Hier verwijzen twee noten op de G- en B-snaar naar een verandering van Bm naar F#m, gevolgd door een groot G akkoord en een begeleidende stijgende melodie in maat 3, die de overgang naar het refrein van het nummer met het D akkoord in maat 5 voorbereidt.

Laten we eerst eens teruggaan en kijken hoe ik in Voorbeeld 1 naar de akkoordprogressie verwijs. In maat 1 speel ik een lage F# noot door de duim van mijn frethand over de bovenkant van de hals bij de 2e fret te leggen, waardoor de grondtoon van het impliciete F#m akkoord klinkt. Terwijl deze lage F# noot kort klinkt, speel ik een melodie op de D- en G-snaar. Wanneer ik aan het einde van maat 1 naar C# glijd, laat ik een open lage E noot vallen om te verwijzen naar de akkoordwisseling van F#m naar E.

Aan het einde van maat 2 en in maat 3 van Voorbeeld 1 speel ik een lage D noot op de 5e snaar voordat ik verder ga met de volgende frase. Deze noot zorgt voor de nodige harmonie om melodisch een akkoordwisseling van E naar D te suggereren.

VOORBEELD 3 biedt een blik op deze eerste vier maten tellende melodie met enkele noten, zonder de extra lage basnoten die verwijzen naar de akkoordprogressie. Het grootste deel van de lijn wordt gespeeld op de G-snaar, terwijl ik op en neer schuif en finger-vibrato toepas om de melodie expressiever te maken. In **VOORBEELD 4** worden de basnoten weer toegevoegd, die verwijzen naar het gesuggereerde E en D akkoord.

Aan het einde van maat 3 in Voorbeeld 1 schuif ik omhoog naar een E en buig deze

VB. 1 (F#m) (E6) (D) (Bsus2)

♩ = 130
met hybrid-picking

VB. 2 Bm F#m G

VB. 3 (F#m)

VB. 4 (F#m)

VB. 5 (Bsus2) (D)

een hele stap omhoog naar F#, waarna ik de buiging loslaat en omlaag schuif naar een tweeklankakkoord van F# en C# in maat 4.

Hoewel hier geen B noot wordt gespeeld, fungeert de F# als de kwint van B en dient de C# als de sus2. De maten 5-8 vormen het 'antwoord' op de melodielijn in de maten 1-4, met een kleine variatie in de melodie die een oplossing biedt die sneller naar beneden

gaat en aan het einde van maat 7 op de F# tonica uitkomt. Merk op dat de progressie nu overschakelt van F#m - E(6) - D - B(sus2) naar F#m - E(6) - B(sus2) - D, waarbij de laatste twee akkoorden zijn omgewisseld. **VOORBEELD 5** biedt een meer gedetailleerd overzicht van dit deel van de melodie. Volgende maand bekijken we het refrein van *Winterland*. Tot dan.

Joe's blueswereld

door Joe Bonamassa

Claptons Fender-jaren

Vorige maand bespraken we Eric Clapton in de jaren zestig, met de nadruk op zijn werk met John Mayall and the Bluesbreakers en Cream, en zijn voorliefde voor Gibson-gitaren in die periode. In 1970 stapte Clapton over op de Fender Stratocaster als zijn belangrijkste gitaar. Zijn favoriete Strat was een 1956 two-tone sunburst met een esdoorn hals. Dit inmiddels legendarische instrument kreeg de bijnaam 'Brownie'. In 1971 werd Erics belangrijkste gitaar een 'parts'-gitaar, met een zwarte body die hij kocht bij Sho-Bud's Music in Nashville, met de bijnaam 'Blackie'. Sindsdien is hij Stratocasters blijven prefereren, dus we hebben het over 55 jaar waarin Eric voornamelijk een Strat-speler is geweest.

Eric zette de driewegschakelaar van die gitaar bijna uitsluitend tussen de brug- en middenpickup, zodat beide werden ingeschakeld, wat een zogenaamd 'nasaal' uit-fase geluid opleverde. Op een moderne vijfwegschakelaar is dit de nummer 2-positie. Houd in gedachte dat je geen vintage Strat nodig hebt om dit geluid te bereiken; je kunt hetzelfde resultaat krijgen met een Fender Squier! Voor de voorbeelden van deze maand speel ik via een 2x10 Fender Vibroverb versterker.

VOORBEELD 1 toont een voorbeeld van drie maten gespeeld in een 12/8 (trioolgebaseerde) maatsoort, zoals een langzame blues. De lijnen beginnen in de tiende positie met A majeur pentatonisch (A, B, C#, E, F#) en schakelen dan op tel 3 van maat 1 over naar A mineur pentatonisch (A, C, D, E, G). Op tel 4 speel ik een snelle hammer/pull tussen de 10e en 13e fret. Deze techniek, waarbij snel wordt geschakeld tussen de grondtoon en de kleine terts en waarbij de b7 (verlaagde septiem - G) wordt meegenomen, is een vast onderdeel van Erics solostijl. In maat 2 ga ik naar de 8e en vervolgens naar de 5e positie en ik sluit de lick af in maat 3 met een snelle verschuiving naar de 2e positie.

VOORBEELD 2 gaat over naar 4/4-maat en een sneller tempo, beginnend met lijnen gebaseerd op A majeur pentatonisch naar beneden in de 2e positie en dan, in maat 3, ver naar boven schuivend naar de 19e positie,

VB. 1 (A)

VB. 2 (A)

VB. 3 (A)

gevolgd door de 12e en 14e positie in de maten 5-8. Je hoort Eric dit soort lijnen spelen in *After Midnight* van het album 'Eric Clapton'.

Zoals gezegd houdt Eric ervan om snelle 'trillers' te gebruiken, waarbij hij zich baseert op hammer-ons en pull-offs tussen de grondtoon en de kleine terts. **VOORBEELD 3** biedt nog een paar frasen die dit soort bluesfrasering nabootsen.

Wat me echt enthousiast maakte voor Eric

Clapton was zijn livealbum 'Just One Night' uit 1980, waarop zijn cover van de Bobby Bland-klassieker *Farther On Up The Road* staat. Dit was het allereerste elektrische bluesnummer waar ik me sterk mee verbonden voelde. Toen Eric die uitvoering opnam, gebruikte hij volgens mij Music Man versterkers, zoals de HD-130, wat in feite een 130 watt-versie is van een Fender Twin met een solid-state voorversterker.

Bijna alle grote merken kun je vinden bij Joh. de Heer

Joh. de Heer

Een gitaarspecialzaak binnen

Op het met enorme toetsen beklede pand staan misschien alleen de woorden 'piano's' en 'orgels', maar eenmaal binnen blijkt dat Joh. de Heer ook gewoon een gitaarparadijs is. En het wordt in de nabije toekomst alleen maar mooier. tekst en foto's Chris Dekker

Op een woonboulevard in Sliedrecht, iets ten zuiden van Rotterdam, vind je Joh. de Heer Muziekinstrumenten. Johan de Heer, zeggen medewerkers en klanten. Vanaf de drukke A15 sta je met twee minuutjes in een parkeervak voor het pand - handig om te weten als je een zware buizenbak wilt kopen. 'Toetsen en meer', staat er op de bezorgvrachtwagen van de winkel en dat het 'meer' is, is te zien als ik direct bij binnenkomst de trap oploep. Verderop op de eerste verdieping zie je veel synths en keyboards, ook de blaasinstrumenten glimmen je tegemoet, maar meteen rechts hangt een mooi assortiment Martins en Taylors en links zien we veel gitaren en bassen van Fender. Zo zijn er nog vele hoekjes, waarbij de instrumenten per merk zijn ingedeeld.

Bram de Jong verwelkomt me met een goed bakje koffie. Hij werkt ruim acht jaar in de winkel en is hoofd van de gitaarafdeling. "Ik verzorg de inkoop van de merken en met Simone en Patrick de verkoop."

Joh. de Heer doet pas vrij recent serieus zaken met gitaren. "We bestaan

sinds 1898, 127 jaar", vervolgt Bram niet zonder trots. "We zijn een echte Rotterdamse winkel. Daar zaten we ook zo'n honderd jaar en we stonden bekend om de orgels en piano's. Zo'n zeven jaar geleden werd de winkel overgenomen en sindsdien is het assortiment breder geworden. Het gitaargedeele is enorm aangepakt. Het was een klein hoekje, inmiddels beslaat het al een flink gedeelte van deze verdieping en er komen nog steeds merken bij. Sinds een paar jaar

zijn we echt een volwassen winkel met een enorm assortiment en ook online verkopen we veel."

Shop-in-shop

Terwijl algemene muziekwinkels steeds meer plaatsmaken voor speciaalzaken, gaat het in Sliedrecht juist de breedte in, maar met mensen met vakkennis en passie. "We zijn een grote winkel, maar per productgroep hebben we aparte ver-

Laat je door de gevel niet misleiden: hier huist een heuse gitaarspecialzaak

koopspecialisten. Zo heeft iedereen zijn eigen assortiment waar hij of zij zich serieus op kan focussen. Je weet dus zeker dat je als klant iemand spreekt met expertise en ervaring. Je zou de gitaarafdeling als een shop-in-shop kunnen zien, inclusief eigen afdeling voor reparaties en afstellen.”

Bram heeft binnen de winkel de vrije hand in de inkoop van instrumenten. Met zijn team staat hij tenslotte het dichtst bij de klant en hij weet wat de vraag is. Opvallend is dat er behoorlijk wat linkshandige instrumenten aanwezig zijn. Alleen aan de Taylor-wand zie ik er al drie. Zit er soms een lefty in het team?

“Nee, maar veel winkels laten ze links liggen”, meldt Bram met een gezonde dosis humor. “Wij vinden het belangrijk om die doelgroep ook te bedienen, online en in de winkel.”

“Ik ben wel trots op deze afdeling met Martin en Taylor,” vervolgt hij. “Van deze merken hebben we een grote voorraad. Naast de basismodellen hebben we

Bram de Jong leidt de gitaarafdeling

“Een paar jaar geleden stonden we echt bekend om de toetsen, maar je merkt dat dat verandert”

zijn moeilijk in winkels te vinden.”

Over de klantenkring vertelt Bram: “We hebben zeker een regiofunctie voor Rotterdam en omstreken. Daarin zijn we sterk. Ten zuiden van Rotterdam zijn er weinig muziekwinkels meer. Het type klant is veelzijdig, van beginner tot pro. Een paar jaar geleden stonden we echt bekend om de toetsen, maar je merkt dat dat verandert. Ook de jazzer en metalhead weet ons te vinden. Ons pand is vanaf de A15 goed te zien en op ons magazijn iets verderop hangt een enorme banner met een gitaar. Je merkt dat mensen voor of na hun werk even binnenvallen voor snaren of om even

een enorme muziekwinkel

Custom Shop Martins en Limited Edition Taylors, wat heel gaaf is. Je merkt toch dat dat klanten lokt, maar uiteindelijk kan je hier terecht van 150 tot 8000 euro. Qua instapmodellen hebben we Lâg en Yamaha, maar van Yamaha krijgen we ook de mooie, iets duurdere Red Label-modellen, die erg interessant zijn. We hebben klassieke gitaren van onder meer Alhambra en Juan Salvador. Van Eastman hebben we zowel de elektrische als de akoestische modellen.”

Grote merken

In de winkel zie je verder veel Boss effecten en versterkers, Markbass bas-versterkers, elektrische gitaren van

Godin, Yamaha, maar ook veel gitaren en bassen van Fender. Grote merken vragen steeds meer van dealers en je ziet ze steeds minder.

“We pakken het serieus aan, we hebben ook snaren en versterkers van Fender en we gaan er graag mee verder. Het is een merk dat je gewoon moet hebben. Omdat minder winkels Fender voeren, komen de klanten van steeds verder weg naar ons toe.”

Het assortiment blijft groeien en Bram heeft nog wensen. “Ik zou in de nabije toekomst graag met Gibson in zee gaan. Akoestisch zijn ze een mooie aanvulling op Martin, Taylor en Eastman en elektrisch op Eastman, Fender en Ibanez. Klanten vragen er ook om, want Gibsons

rond te kijken. We moeten het niet hebben van toevallige klanten, zoals winkels in binnensteden. Mensen komen hier bewust en gericht langs. We verkopen veel online, maar ik raad mensen toch altijd aan om langs te komen, als die optie er is. Een gitaar moet je voelen, testen, het moet bevalen. Telefoons kan je makkelijk vergelijken met specificaties, maar hoe een gitaarhals voelt, kan je niet op een website lezen.”

Terwijl ik de winkel verlaat, spreekt Bram een klant aan. Hij zoekt een linkshandige akoestische gitaar. We weten nu dat hij op de juiste plek is.

johdeheer.nl

Bij Joh. de Heer kun je ook voor accessoires terecht, bijvoorbeeld van Dunlop

De hoek met Martin en Taylor, waaronder ook veel linkshandige modellen

Gitarist | Events

Met Gitarist zijn we jaar in jaar uit bij allerlei evenementen betrokken. Amsterdam Guitar Heaven organiseren we samen met een aantal partners. We zien jullie er graag! Ook zijn er de videoseries waarvan we partner zijn of waarvan we zelf de productie doen. Op deze pagina een bloemlezing!

Amsterdam Guitar Heaven

zaterdag 22 november

GEARSHOW & WORKSHOPS

Amsterdam Guitar Heaven 2025 wordt een superdag met grote beurs en bijzondere workshops! Je leest er alles over vanaf pagina 48 in deze editie! Online op Gitarist.nl vind je nog veel meer informatie en fijne warming-upvideo's!

Zaterdag 22 november 2025, Q-Factory Amsterdam

Tickets via Ticketmaster:

Gearshow + Workshopfestival € 17,50,

Studenten € 9,50 (inclusief service- en betalingskosten)

gitarist.nl/events

Ed Struijlaarts Gitaarmannen

Cok van Vuuren

In de 83e aflevering van 'Gitaarmannen, de Podcast' spreekt Ed Struijlaart met Cok van Vuuren (Ocobar, Wilfried de Jong, Parade) over gitaren, jazz, trio's en een Strat uit 1963 die inmiddels onbetaalbaar is geworden. Ook vertelt hij over zijn Gibson J-200 die werd gesloopt door zijn kat, maar uiteindelijk juist zijn favoriete gitaar werd. Een aflevering vol sound, soul en scherpe inzichten.

In 'Gitaarmannen, de Podcast' praat gitarist Ed Struijlaart met zijn favoriete gitaristen. Er komen gitaristen voorbij als Anton Goudsmit, Chrissie Quast, Matteo Mancuso, Jac Bico, Arnold van Dongen, David Piedfort, Jan Akkerman, Jack Pisters, Wesley Nuis, Tom Morello, Ruben Hoeke, Jett Rebel, Erwin Java en vele anderen. We hebben ze allemaal verzameld in één webartikel: lekker scrollen maar!

gitarist.nl/events

Videoserie met Jack Pisters

Op Gitarist.nl en ons YouTube-kanaal GitaristVideo

In een geweldige in depth videoserie beantwoordt Jack Pisters de vraag: 'Wat is de invloed van blues op de stijl van gitaristen die nu actief zijn in pop, rock, jazz en metal?' In 8 videodelen geeft hij voorbeelden van allerlei manieren om de pentatonische toonladder toe te passen, van blues tot vrolijke popsongs, grunge en freaky fusion.

gitarist.nl/events

Videoserie met Kevin Storm

Op Gitarist.nl en ons YouTube-kanaal GitaristVideo

In vier video's bespreekt en bespeelt Kevin Storm vier gitaren van ESP/LTD. Elke video begint met een speciaal voor de video geschreven track, toepasselijk voor de gitaar die Kevin bespreekt, waarna hij alle ins en outs van de gitaren doorneemt. Dit zijn de gitaren die voorbijkomen: LTD RZK-III, LTD EC-201, LTD Arrow-1000 en LTD AW-XJ7.

Bekijk de vier video's op ons YouTube-kanaal en op Gitarist.nl (zoek 'Storm').

gitarist.nl/events

“Tijdens een kerst, ik was dertien, nam mijn vader me mee naar de plaatselijke muziekwinkel. Ze hadden drie of vier gitaren aan de muur hangen en hij zei: kies maar welke je wilt. Het waren allemaal vreselijke gitaren. Ik koos een Orpheus akoestische. De hals was een honkbalknuppel en de snaren stonden heel hoog. Het was geen goede gitaar, maar ik was zo opgewonden als wat. Mijn vader kocht hem voor 60 dollar.”

“Ik heb twee jaar met Jimmy Witherspoon gespeeld, de blueszanger. We deden een optreden in de Musician's Union in LA. Mijn groep opende altijd voor Jimmy, dus we speelden twee nummers voordat hij opkwam. Maar toen ik mijn eerste solo speelde, begon ik achteruit te lopen en liep tegen het drumstel aan, dat in elkaar stortte. Het was zo gênant. Gelukkig raakte er niemand gewond.”

“Als ik oefen werk ik altijd aan iets specifieks. Meer recent ben ik me op mijn pickingtechniek gaan concentreren. Dat is iets waar ik nooit echt aan heb gewerkt en dat is de reden waarom ik daar de laatste jaren meer aan ben gaan doen dan aan iets anders.”

“De gitaar is echt een moeilijk instrument, het moeilijkste instrument om te bespelen. Trompettisten zullen het misschien niet met me eens zijn, maar het punt is dat je dezelfde noot in vier verschillende posities kunt spelen. En het feit dat de gitaar in kwarten is gestemd behalve tussen de G- en de B-snaar, maakt het ook niet makkelijker. Qua geluid zijn elektrische gitaren een ramp. Er zijn allerlei problemen met te hard spelen - en slechte versterkers.”

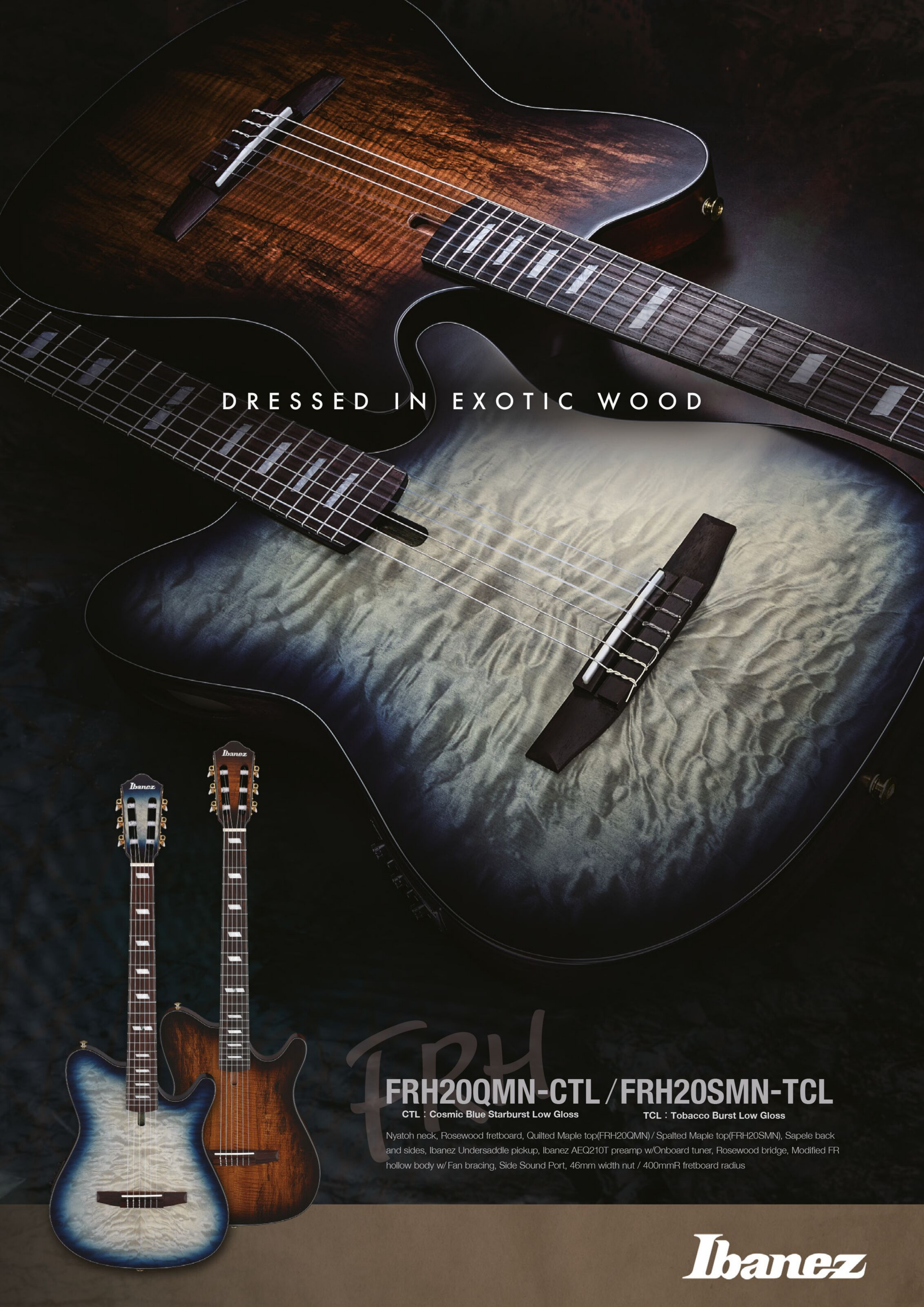
“Ik voel me goed over mijn achtergrond en de keuzes die ik heb gemaakt vanwege mijn liefde voor de blues. Het is gewoon een fantastische basis om gitaar en akkoorden te leren. Ik wilde akkoorden leren en harmonie begrijpen, dus dat is echt een goede basis geweest. Maar picking en vingerzettingen? Daar heb ik me gewoon niet genoeg op gefocust.”

“De Dumble versterker is het grootste deel van mijn carrière de helft van mijn stem geweest. En met die versterker speel ik altijd met zelfvertrouwen. Hij heeft me steeds gegeven wat ik nodig had, vooral met het 2x12 kabinet. Het is het belangrijkste stuk gereedschap ooit voor me geweest.”

Robben Ford

De jazz-, blues- en rockgrootheid doet 4 december een eenmalig optreden in de Cacaofabriek in Helmond. De Amerikaan staat bekend om zijn verfijnde bluesspel over een zeldzame Dumble versterker, maar vindt dat hij nog lang niet uitgeleerd is.

tekst Joe Matera foto Francesco Prandoni/Getty Images

DRESSED IN EXOTIC WOOD

FRH20QMN-CTL / FRH20SMN-TCL

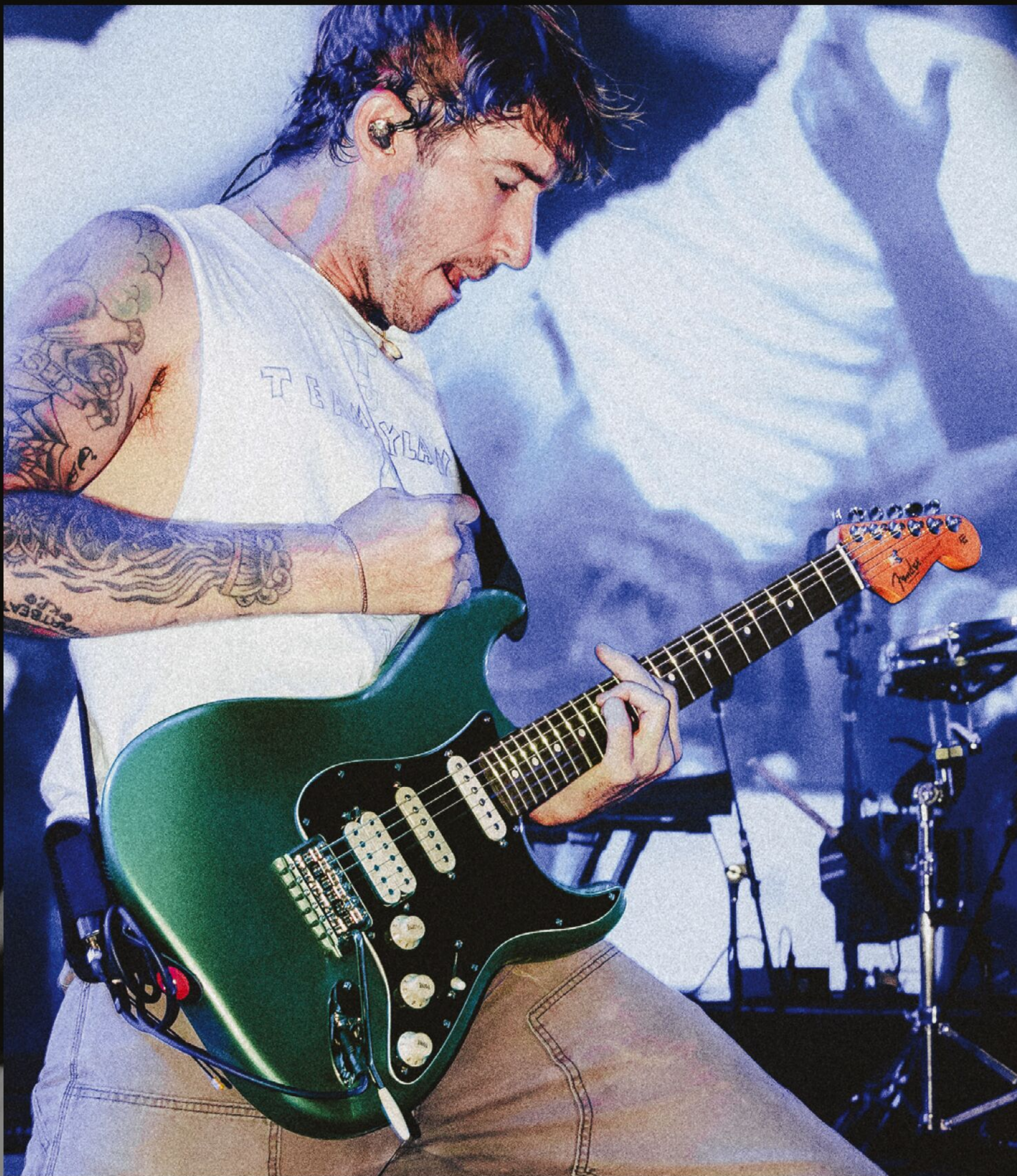
CTL : Cosmic Blue Starburst Low Gloss

TCL : Tobacco Burst Low Gloss

Nyatoh neck, Rosewood fretboard, Quilted Maple top(FRH20QMN) / Spalted Maple top(FRH20SMN), Sapele back and sides, Ibanez Undersaddle pickup, Ibanez AEQ210T preamp w/Onboard tuner, Rosewood bridge, Modified FR hollow body w/ Fan bracing, Side Sound Port, 46mm width nut / 400mmR fretboard radius

Ibanez

AMERICAN PROFESSIONAL CLASSIC TESTED. TRUSTED. NIGHT AFTER NIGHT.

Pat McCrory of Turnstile plays the ALL-NEW AMERICAN PROFESSIONAL STRATOCASTER® HSS in Faded Sherwood Green Metallic

Fender®

The One. For All.